

ИЗБРАНА
СВЕТОВНА
ФАНТАСТИКА

Непрегледими
и изненадващи като
кошмар на Стивън Кинг

ФАНТАСТИКА

165

ДЖОРДЖ
Р. Р. МАРТИН

ПЯСЪЧНИТЕ
КРАЛЕ

Повести и разкази

ДЖОРДЖ Р. Р. МАРТИН ПЯСЪЧНИТЕ КРАЛЕ

Превод: Юлиян Стойнов

chitanka.info

Сборник с повести и разкази от Джордж Мартин, сред които екранизираната „Нощен летец“. Деветима учени поемат на далечна експедиция, за да открият волкрините, митична раса на междузвездни номади. Единственият кораб, който може да ги отведе при тях, е „Нощен летец“ с неговия невидим капитан. Девет невинни жертви ще се озоват в открития космос, затворени в капан от безумен убиец, който може да отиде навсякъде и да направи всичко...

В „Пясъчните крале“ Саймън Крес, богат и отегчен плейбой, обича да събира опасни екзотични животни от различни светове. Но когато купува от мистериозен търговец четири полуразумни враждуващи племена насекоми, животът му се променя до неузнаваемост. Дали Саймън е техен бог, или жертва?

Ако харесвате гигантски червеи, еротично омагьосване, загадъчни останки на древни цивилизации и пангалактическа страст към пътешествия — всичко, за което е създадена научната фантастика — ще се влюбите в „Пясъчните крале“.

ПЯСЪЧНИТЕ КРАЛЕ

Саймън Крес живееше сам в просторно имение сред безводни скалисти хълмове на петдесетина километра от града. Ето защо, когато го извикаха спешно по работа, нямаше съседи, на които да повери своите питомци. С ястреба мършояд това не беше проблем, той обитаваше занемарената камбанария и обикновено сам се грижеше за прехраната си. Влечуна Крес просто изпъди навън да си търси плячка — малкото чудовище можеше да се тъпче с охлюви, птици и скална тения. Но аквариумът, обитаван от истински земни пирани, представляваше сериозно затруднение. В края на краищата Крес се принуди да хвърли вътре няколко едри къса сурово месо. Пираниите можеха да се задоволят една с друга, ако се забави твърде много. И преди го бяха правили. За негово забавление.

За нещастие, този път го задържаха много повече, отколкото бе предполагал, и когато най-сетне се върна, всички рибки бяха мъртви. Също и ястребът мършояд — влечунът се бе покатерил на камбанарията и го беше изял. Саймън Крес беше бесен.

На следващия ден отлетя със скутера си до Асгард, от който го делиха едва двеста километра. Асгард беше най-големият град на Балдур и се славеше с най-стария и най-обширен космопорт на планетата. Крес обичаше да се фука пред приятелите си с редки твари, едновременно скъпи и забавни, и Асгард бе тъкмо мястото, където можеше да си ги набави.

Този път обаче извади лош късмет. „Ксеногаленик“ бе затворил врати, т’Етеран, продавачът на домашни любимци, се опита да му пробута още един лешояден ястреб, а в „Странни води“ нямаха нищо по-екзотично от пирани, фосфоресциращи акули и паякосепии. Крес бе имал всичко това — сега искаше нещо ново.

Залез-слънце го завари да крачи по булевард „Рейнбоу“ в търсене на място, което не бе посещавал досега. Тук, в непосредствена близост до космодрума, магазините пращяха от вносна стока. Витрините на търговските центрове сияеха в ярки светлини, а зад прозорците редки

и необичайно скъпи чуждоземни предмети мамеха окото върху плюшени възглавнички пред черни перденца, които придаваха допълнителна загадъчност на интериора. Между тях бяха сергиите за джунджурии — тесни мръсни малки тезгяси, отрупани с всякакви вехтории. Крес опита късмета си и в двата вида магазини, но отново не остана доволен.

И тогава стигна до един магазин, който изглеждаше по-различен.

Беше съвсем близо до космопорта. Крес не го бе посещавал досега. Магазинчето се помещаваше в неголяма едноетажна сграда, натикана между еуфоричен бар и храм-бордей на Тайното сестринство. В тази част на булеварда осветлението бе съвсем мъждиво. Но в самия вид на магазина имаше нещо необичайно. Нещо, което го накара да спре.

Витрините бяха изпълнени с мъгла, ту бледочервена, ту сива, но съвсем истинска, на моменти дори окъпана в златисто сияние. Мъглата се движеше, люлееше се и се спускаше на талази. Крес успя да зърне някакви предмети на витрината — машини, произведения на изкуството и други, които не можа да познае, — но нямаше възможност да ги огледа по-добре. Мъглата непрестанно ги скриваше, показваше ту един, ту друг предмет, след което бързо забулваше всички. Това несъмнено бе много интригуващо.

Докато гледаше, в мъглата започнаха да се оформят букви. Цели думи, една по една. Крес се наведе и зачете:

УО. И. ШЕЙД. ВНОСИТЕЛИ. ПРОИЗВЕДЕНИЯ.
НА. ИЗКУСТВОТО. ЧУЖДИ. ФОРМИ. НА. ЖИВОТ.
ВСЯКАКВИ. СТОКИ.

Надписът изчезна. Крес забеляза нещо да помръдва зад завесата от мъгла. Това и изразът „чужди форми на живот“ му бяха достатъчни. Той се загърна с наметалото и влезе в магазина.

Отначало се смути. Помещението беше много по-просторно, отколкото можеше да се предположи отвън, по сравнително скромната фасада. Беше мъждиво осветено, тихо. Таванът представляваше звездно небе, украсено със спираловидна мъглявина, много тъмен и съвсем като истински небосвод, красива изработка. Щандовете светеха

слабо, но достатъчно, за да озарят изложените върху тях стоки. Подът не се виждаше от гъст слой мъгла. На места тя достигаше до колене и се завихряше леко около краката му, докато вървеше.

— С какво мога да ви бъда полезна?

Жената сякаш се бе надигнала от мъглата. Висока, изпита и бледа, облечена в практичен сив комбинезон и с нахлупена над челото малка черна шапчица.

— Вие ли сте „Уо и Шейд“? — попита Крес. — Или само продавате?

— Джейла Уо на вашите услуги — отвърна тя. — Шейд не се среща с клиентелата. Не вземаме продавачки.

— Магазинът ви е доста голям — продължи Крес. — Странно, че не бях чувал досега за вас.

— Защото от съвсем скоро отворихме магазин на Балдур — обясни тя. — Но имаме филиали на много други светове. Какво бихте искали да купите? Произведение на изкуството? Изглеждате ми като ценител. Разполагаме с няколко чудесни кристални скулптурки от Нор Т'алуш.

— Не — поклати глава Саймън Крес. — Имам всички кристални скулптури, които ме интересуват. Дойдох да потърся домашен любимец.

— Жив?

— За предпочитане.

— Чужд?

— Разбира се.

— Имам мимикрион. От планетата Селия. Много умна малка майmunка. Не само ще се научи да говори, но скоро ще започне да имитира гласа ви, интонацията, дори изражението ви.

— Сладко — рече Крес. — Но банално. Не търся това, Уо. Искам нещо екзотично. Непознато. Не искам да е сладко. Мразя сладките животинки. В момента притежавам влечун. Внесен чак от Гото, на доста солена цена. От време на време го храня с малките на други животни. Ето това наричам „сладко“. Ясно ли се изразих?

Уо му се усмихна загадъчно и попита:

— Някога имали ли сте животно, което да ви боготвори?

Крес се засмя.

— О, случвало ми се е, от време на време. Но не търся обожание, Уо. Само забавление.

— Опасявам се, че не ме разбрахте — продължи тя със същата странна усмивка. — Имах пред вид боготворене в буквалния смисъл.

— За какво говорите?

— Мисля, че имам точно нещо за вас — рече тя. — Последвайте ме.

Поведе Крес покрай светещите щандове и по забулен в мъгла коридор, озарен от изкуствена звездна светлина. През стена от мъгла двамата се озоваха в друга част на магазина и спряха пред голяма пластмасова кутия. „Аквариум“, помисли Крес.

Уо го подкани да се доближи. Той се наведе към стената и си даде сметка, че греша. Не беше аквариум, а терариум. На дъното имаше нещо като миниатюрна пустиня, не повече от два квадратни метра. Бледа, слабо аленееща от отразената светлина. Малки скали — базалт, кварц и гранит. Във всеки ъгъл на терариума се издигаше по един замък.

Крес премигна учудено и се вгледа, след което се поправи. Замъците бяха три. От четвъртия бяха останали само полузаличени неравни руини. Другите три имаха грубовата форма, но бяха съвсем здрави, изработени от камък и пясък. По бойниците им и по малките открити галерии щъкаха миниатюрни същества. Крес притисна лице към стената.

— Насекоми?

— Не — отвърна Уо. — Много по-сложна форма на живот. А също и доста интелигентна. Много по-умни са от вашия влечун например. Наричат се пясъчни крале.

— Насекоми — повтори натъртено Крес и се отдръпна от терариума. — Не ме интересува колко са сложни. — Той се навъси. — И не се опитвайте да ме прикотквате с тези приказки за разумни животинки. Вашите питомци са твърде малки, за да разполагат с нещо повече от рудиментирали мозъчета.

— Те имат колективен ум — обясни Уо. — Като пчелите в кошера. Само че в този случай е замък. В действителност тук съжителстват три отделни организма. Четвъртият умря. Виждате къде се намираще замъкът му.

Крес надзърна отново в терариума.

— Колективен ум, а? Интересно. — Намръщи се отново. — И все пак това е само един добре организиран термитник. Търсех нещо по-добро.

— Те водят войни.

— Войни? Хъммм. — Крес надзърна отново.

— Обърнете внимание на окраската — обясни Уо. И посочи животинките около най-близкия замък. Едно от тях се бе покатирило на стената. Крес се наведе над него. Все още му приличаше на досадно насекомо. Не по-голямо от човешки нокът, с шест крачета и шест мънички очички от всички страни на тялото. Дребни, но страховити наглед челюсти, които потракваха забележимо. Две закривени антени непрестанно се местеха над главата му. Антените, челюстите, очите и крачетата бяха лъскавочерни, но преобладаващият цвят бе яркочервеното на нагръдната му броня.

— Това е насекомо — повтори Крес.

— И все пак не е — настоя спокойно Уо. — Когато порасте, се освобождава от външната си броня. Ако порасте. Кое то няма да се случи в терариум с подобни размери. — Улови Крес за лакътя и го отведе при следващия замък. — Погледнете окраската тук.

Той присви очи. Тези пясъчни крале бяха различни. Имаха яркочервени брони, а очичките, антените и челюстите им бяха жълтеникави. Крес погледна към третия замък. Неговите обитатели бяха снежнобели, с червени крайници.

— Хъммм — изсумтя той.

— И както казах, те воюват — продължи Уо. — Дори сключват примирия и съюзи. Тъкмо един такъв съюз разруши четвъртия замък в този терариум. Черните ставаха прекалено многобройни и затова останалите се съюзиха, за да ги унищожат.

Крес все още изглеждаше разколебан.

— Интересно, без съмнение. Но насекомите също воюват.

— Насекомите не умеят да боготворят — посочи Уо.

— Моля?

Уо се усмихна и посочи замъка. Крес погледна нататък. На стената на най-високата кула бе издялано лице. Той го позна. Беше лицето на Джейла Уо.

— Но как...?

— Проектирах холограма на лицето си в терариума и я оставих там няколко дена. Лице на божество, виждате ли? Аз ги храня, винаги съм край тях. Пясъчните крале притежават рудиментирани псионични сетива. Зачатък на телепатия. Те ме усещат и изразяват обожанието си към мен, като използват лицето ми за украса на своите сгради. Погледнете, има ме на всички замъци.

Така беше.

На близкия замък лицето на Джейла Уо бе тъжно и миролюбиво и наистина много приличаше на нейното. Крес се зачуди на това необяснимо умение.

— Как го правят?

— Предните им крачета могат да се свиват като ръце. Дори притежават някакво подобие на пръстчета, миниатюрни гъвкави издатъци. Освен това си сътрудничат отлично — както в изкуството, така и в боя. Не забравяйте, че притежават колективен ум.

— Разкажете ми още — подкани я Крес.

Уо се засмя.

— В замъка живее търбухът. Аз я нарекох така. Това е само шега, защото онова нещо едновременно е майка и стомах. Женска, голяма колкото юмука ви, неподвижна. Всъщност названието пясъчни крале не е съвсем точно. Подвижните единици са селяни и воители, но истинският господар е кралицата. Но и тази аналогия не отговаря докрай на истината. Погледнат като цяло, всеки от замъците е отделно хермафродитно същество.

— С какво се хранят?

— Подвижните ядат пап — полусмляна храна, складирана в замъка. Получават я от търбуха, след като тя я обработва няколко дни. Стомасите им не търпят нищо друго, ето защо, когато търбухът умре, те загиват. А търбухът... той се храни с всичко. Няма да имате никакви разходи. Останките от вечерята ще свършат чудесна работа.

— Жива храна? — попита Крес.

Уо сви рамене.

— Всеки търбух яде подвижните от другите замъци.

— Заинтригуван съм — призна той. — Да не бяха само толкова дребни.

— Вашите ще са по-едри. Тези са малки, защото е малък терариумът. Изглежда, нагласяват ръста си спрямо пространството,

което обитават. Ако ги преместя в по-голям терариум, ще започнат да растат.

— Хъммммм. Моят аквариум за пирани е два пъти по-голям от този и е празен. Ако се почисти и се напълни с пясък...

— „Уо и Шейд“ с радост ще се погрижат за настаняването. За нас ще е удоволствие.

— Разбира се — кимна Крес. — Но искам четири напълно съхранени замъка.

— Естествено — отвърна Уо.

След което започна пазарлъкът.

След три дни Джейла Уо пристигна в имението на Саймън Крес. Носеше упоените пясъчни крале и водеше няколко работници, които да помогнат за настаняването им. Работниците се оказаха чуждоземци, от раса, която Крес не познаваше — ниски набити двукраки създания с четири ръце и изпъкнали многофасетни очи. Кожата им беше твърда и суха, нагъната на рогови образувания, които приличаха на перки или на струпеи от непозната болест. Но бяха силни и работеха сърцато. Уо ги командваше на някакъв мелодичен език.

Всичко приключи за ден. Работниците преместиха аквариума на пирани в центъра на просторната всекидневна, подредиха около него възглавници, от които Крес да се любува на това, което става вътре, почистиха го и го напълниха две трети с пясък и камъни. След това инсталираха специална осветителна система, която едновременно осигуряваше мъждивото червено сияние, предпочитано от пясъчните крале, и можеше да проектира вътре холографско изображение. Най-отгоре наместиха тежък пластмасов похлупак с вграден механизъм за хранене.

— Така ще можете да храните своите пясъчни крале, без да го повдигате — обясни Уо. — Не бива да допускате нито един от тях да избяга.

Похлупакът освен това разполагаше с уред за климатичен контрол, за да кондензира необходимото количество влага от въздуха.

— Вътре трябва да е сухо, но не прекалено — продължаваше обясненията Уо.

Накрая един от четириръкните работници се прехвърли в терариума и изкопа дупки в ъглите. Друг му подаде спящите търбуси, като ги изваждаше внимателно от криогенните транспортни ракли. На външен вид не изглеждаха нищо особено. Крес ги определи на покрити с петна късове сурово полуразвалено месо.

Чуждоземецът ги зарови, по един във всеки ъгъл. След това поставиха похлупака и се приготвиха да си вървят.

— Топлината скоро ще пробуди търбусите от летаргия — обясни Уо. — След седмица първите пясъчни крале ще се покажат на повърхността. Постарайте се да им осигурите достатъчно храна. Ще се нуждаят от цялата си сила, докато се установят. Предполагам, че след около три седмици ще започнат да строят замъците.

— А моето лице? Кога ще го изрисуват?

— Включете холограмата след месец — посъветва го тя. — И бъдете търпелив. Ако имате някакви въпроси, обадете ми се. „Уо и Шейд“ са на вашите услуги. — Поклони се и си тръгна.

Крес се върна при терариума и запали ароматна пръчица. Пустинята беше спокойна и безжизнена. Той затропа нетърпеливо с пръсти по капака ѝ се намръщи.

На четвъртия ден му се стори, че различава някакво движение под пясъците.

На петия видя първия подвижен — самотен бял.

На шестия ден преброи десетина — бели, червени и черни. Оранжевите бяха най-мързеливи. Той пусна в хранилката полуизгнили останки от ядене. Пясъчните крале ги надушиха, заприпкаха към тях и се заеха да ги влачат към своите ъгли. Всяка цветна група бе добре организирана. Не се биеха. Крес бе малко разочарован, но реши да им даде още време.

Оранжевите се появиха на осмия ден. Дотогава другите пясъчни крале вече трупаха малки камъчета и строяха укрепления. Все още не воюваха. В момента бяха на половината на ръста на тези, които бе видял в „Уо и Шейд“, но Крес виждаше, че растат доста бързо.

Замъците започнаха да набират височина към средата на втората седмица. Организирани батальони подвижни влачеха едри парчета пясъчник и гранит към своите ъгли, където други подвижни изтикваха

пясък на нужните места с челюсти и пипала. Крес бе купил увеличителни очила, за да може да ги наблюдава по-добре по време на работа. Обикаляше дебелите пластмасови стени и се стараеше да не пропусне нищо. Всичко това бе наистина невероятно. Замъците изглеждаха малко по-опростени, отколкото би искал, но му хрумна една идея как да поправи това. На следващия ден смеси огризките с малко обсидиан и късчета цветно стъкло. Само след часове те бяха вградени в стените на замъците.

Първ бе завършен черният замък, следван от белия и червения. Оранжевите, както обичайно, бяха последни. Крес започна да се храни във всекидневната, за да може да наблюдава всичко. Очакваше до часове да избухне първата война.

Но остана разочарован. Дните се нижеха, замъците растяха и ставаха все по-величествени. Крес рядко се отдалечаваше от терариума, освен по неотложни нужди или за да отговори на някое важно повикване. Но пясъчните крале не воюваха. Той започна да се безпокои.

Накрая просто спря да ги храни.

Два дни след като огризките от масата престанаха да се сипят от небето над пустинята, четири черни екземпляра заобиколиха един оранжев и го издърпаха към техния търбух. Отначало го осакатиха, като му откъснаха челюстите, антените и крайниците, а след това го пренесоха през сенчестата централна порта на миниатюрния си замък. Повече не се показва. След час близо четирийсет оранжеви подвижни прекосиха в бърз марш пясъчното поле и атакуваха ъгъла на черните. Последните имаха числено надмощие, след като още черни наизлязоха от дълбините. Когато битката приключи, всички нападатели бяха избити. Мъртвите и умиращите бяха отнесени за храна на търбуха.

Разведрен от случилото се, Крес се поздравя за гениалността си.

Когато на следващия ден постави храна в терариума, за разпределението ѝ избухна бой между три от страните. Окончателните победители бяха белите.

Оттук нататък войните следваха една след друга.

Месец след деня, когато Джейла Уо му бе доставила пясъчните крале, Крес включи холограмния проектор и лицето му се

материализира в терариума. Въртеше се бавно около основата си и погледът му попадеше на равни интервали върху всеки от четирите замъка. Крес реши, че изображението е доста точно — притежаваше дяволитата му усмивка, подчертано широката уста и налетите бузи. Сините му очи блестяха, сивата му коса бе сресана грижливо на една страна, веждите му бяха тънки и аристократични.

Малко след това пясъчните крале се захванаха за работа. Крес ги хранеше изобилно през цялото време, докато в небето сияеше неговият лик. За известно време войните бяха прекратени. Всички усилия бяха насочени към новото божество.

Скоро лицето му се появи върху стените на замъците.

В началото и четирите изображения приличаха на неговата холограма, но с напредване на работата Крес започна да забелязва известни различия в техниката и изпълнението. Червените бяха най-изобретателни — използваха малки късчета слюда, за да пресъздадат посивелите му коси. Белият идол изглеждаше по-млад и закачлив, докато лицето, което ваеха черните — макар и почти същото в отделни линии, — му се струваше помъдряло и благородно. Оранжевите, както винаги, бяха последни и най-небрежни. Войните не бяха протекли добре за тях и замъкът им беше доста жалък в сравнение с другите. Лицето, което бяха изрисували, беше грубо, почти схематично подобие и изглежда, възнамеряваха да го оставят така. Когато окончателно преустановиха работа над него, Крес им се ядоса, но нямаше какво да направи.

След като всички пясъчни крале довършиха своите „богове“, той изключи холограмата и реши, че е време за едно малко празненство. Смяташе да впечатли приятелите си. Дори би могъл да организира пред тях една война. Затананика си доволно и се зае да съставя списък на гостите.

Забавата имаше невероятен успех.

Крес покани трийсет души: неколцина от най-близките си приятели, които споделяха интересите му, няколко бивши любовници и малка групичка конкуренти в работата и обществения живот, които не можеха да си позволят лукса да не се отзоват на поканата му. Той знаеше, че някои от тях ще почувстват отвращение, дори страх от пясъчните крале. Всъщност дори разчиташе на това. Саймън Крес

смяташе забавите си за провал, ако поне един от гостите не си тръгне ядосан или погнусен.

Хрумна му да добави в списъка и Джейла Уо.

— Доведете и Шейд ако искате — добави той, малко изненадан, че тя се съгласи веднага.

— За съжаление Шейд, няма да може да присъства — отвърна Джейла Уо. — Той не се занимава със социални функции. Затова пък аз самата нямам търпение да видя как се справят пясъчните крале.

Крес поръча разкошна вечеря. Когато разговорите най-сетне взеха да утихват и повечето гости да оглупяват от виното и ароматните пръчици, той ги изненада, като лично събра огризките в един голям супник.

— Елате, всички — покани ги. — Искам да ви запозная с новите си галеници. — Взе супника и ги въведе във всекидневната.

Пясъчните крале напълно оправдаха очакванията му. Беше ги държал два дена гладни и вече бяха настървени за бой. Докато гостите заобикаляха терариума и си слагаха увеличителните очила, които Крес предвидливо им бе осигурил, пясъчните крале се хвърлиха в свирепа битка за огризките. След като битката свърши, той преброй шейсетина мъртви екземпляра. Наскоро сключилите съюз червени и бели излязоха победители в сражението.

— Крес, ти ме отвращаваш — заяви Кат м'Лейн. Беше живяла с него близо две години, време, през което лигавата ѝ сантименталност едва не го доведе до лудост. — Каква глупачка съм, че дойдох. Смятах, че си се променил, че искаш да ми се извиниш. — Тя така и не можа да му прости, че неговият влечун бе изял сладкото малко кученце, към което бе силно привързана. — Саймън, *никога* повече не ме кани тук. — И изхвърча навън, следвана от любовника си и от хоров смях.

Останалите гости се надпреварваха с въпросите.

Откъде се е сдобил с пясъчните крале? — искаха да знаят. „От магазина на Уо и Шейд, които са вносителите“ — обясни той с любезно кимване към Джейла Уо, която през цялата вечер не бе промълвила нито дума.

Защо стените им се красят от неговия лик? „Защото аз съм източник на всички хубави неща за тях. Всъщност и без това го знаете“. Думите му предизвикаха нов изблик на смях.

Ще се сражават ли пак? „Разбира се, но не тази вечер. Не се тревожете. Ще има и други забави“.

Джад Ракис, ксенолог аматьор, започна да говори за други социални насекоми и войните, които водят.

— Тези пясъчни крале може да ви се струват изумителни, но не са нищо необичайно. Трябва да прочетете някоя книга за битките на земните термити.

— Пясъчните крале не са насекоми — обади се Джейла Уо, но Джад вече бе тръгнал към изхода и никой не й обърна внимание. Крес й се усмихна и сви рамене.

Малада Блейн предложи следващия път, когато се съберат, да организират залагане и всички се съгласиха. Избухна оживена дискусия за правилата, която продължи близо час. Накрая гостите започнаха да се разотиват.

Последна си тръгна Джейла Уо.

— И така — рече й Крес, когато останаха сами, — изглежда, моите пясъчни крале направиха фурор.

— Справиха се отлично — съгласи се Уо. — А и вече са по-едри от моите.

— Да. С изключение на оранжевите.

— Забелязах — рече Уо. — Струва ми се, че са по-малобройни и замъкът им е доста паянтов.

— Е, все някой трябва да загуби — въздъхна Крес. — Оранжевите се появиха последни и изостанаха със строежа. Затова сега плащат цената.

— Извинете за въпроса ми, но дали храните достатъчно своите пясъчни крале?

Крес повдигна рамене.

— От време на време ги подлагам на диета. Това ги настървява.

Тя се намръщи.

— Не бива да ги оставяте да гладуват. Нека воюват, когато те решат и по свои причини. Това е в природата им и ще станете свидетел на изтънчени и сложни конфликти. Постоянната война, подклаждана от глад, е неестетична и води до деградация.

Саймън Крес се навъси.

— Намирате се в моята къща, Уо, и тук аз решавам какво води до деградация. Хранех пясъчните крале съгласно вашите указания и това

не предизвика никакви битки.

— Трябва да проявите търпение.

— Не — прекъсна я Крес. — Аз съм техният господар, техният бог, аз съм всичко за тях. Защо да се съобразявам с прищевките им? Очаквах повече от тях, но те ме разочароваха. Ето защо внесох промяна.

— Разбирам — рече Уо. — Ще обсъдя въпроса с Шейд.

— Не е нито негова грижа, нито ваша — тросна се Крес.

— Е, щом е така, ще ви пожелаая лека нощ — произнесе Уо с нескрито недоволство. Но докато си обличаше палтото, спря и го изгледа неодобрително. — Погледнете лицата, Саймън Крес — рече тя и в гласа ѝ се долови предупреждение. — Погледнете своите изображения.

След като Уо си тръгна, той озадачен се върна при терариума и огледа замъците. Ликът му си беше там. И все пак... Той нахлузи очилата. Дори с тях не беше лесно да забележи разликата. Но му се стори, че изражението на лицата леко се е променило, че усмивката му е някак изкривена, за да изглежда зла. Едва доловима промяна, ако въобще имаше промяна. Крес махна с ръка и реши повече да не кани Джейла Уо на забавите.

През следващите няколко месеца Крес и десетина от любимците му се събираха всяка седмица, за да се любуват на представлението, което бяха кръстили „военни игри“. Сега, след като първоначалното му увлечение по пясъчните крале бе поотминало, Крес прекарваше по-малко време около терариума и отделяше повече за социален живот и работа, но въпреки това му беше приятно да следи войните в приятелска компания. За да поддържа бойния дух, се стараеше неговите питомци да живеят на ръба на глада. Последното имаше тежки последици за оранжевите, които бързо се топяха, и Крес започна да се чуди дали търбухът им не е умрял. Но останалите се справяха добре.

Понякога нощем, когато не можеше да заспи, Крес отваряше бутилка вино и се настаняваше в сумрачната всекидневна, където единственият източник на светлина бе червеното сияние над пустинята. Пиеше и гледаше с часове, съвсем сам. Почти винаги

ставаше свидетел на някое сражение, а когато не се случваше нищо, можеше лесно да разбуни духовете, като пусне няколко трохи.

Започнаха да залагат на ежеседмичните сражения, както бе предложила Малада Блейн. Крес спечели солидна сума, като заложи на белите, превърнали се в най-многобройната и могъща колония на терариума и с най-величествен замък. Веднъж отмести похлупака и пусна храната в близост до замъка на белите, вместо на централното бойно поле, както бе досега, и другите трябваше да атакуват белите в крепостта им, за да получат пая си. Опитаха се. Белите се оказаха ненадминати в защита. Крес спечели сто стандарта от Джад Ракис.

Всъщност Ракис губеше почти всички залози. Претендираше, че познавал добре обичаите и начина на живот на пясъчните крале, че ги бил изучавал след първата забава, но все нямаше късмет, когато се стигаше до залаганията. Крес подозираше, че твърденията на Джад са пустословно самохвалство. В миг на мимолетно любопитство Крес също потърси в библиотеката информация за пясъчните крале — интересуваше се от кой свят са домашните му любимци. Но не откри и думичка за тях. Помисли си да се свърже с Уо и да я попита, но го налегнаха други грижи и забрави.

Накрая, след като загубите му за последния месец надхвърлиха хиляда стандарта, Джад Ракис пристигна за поредната военна игра с малка кутия под мишница. Вътре имаше същество подобно на паяк, но с фина златиста козина.

— Пясъчен паяк — заяви Ракис. — От Катадей. Купих го днес следобед от т'Етеран — продавача на домашни любимци. Обикновено им махат торбичките с отрова, но при този са непокътнати. Ще играеш ли, Саймън? Искам да си върна парите. Залагам хиляда стандарта на пясъчния паяк срещу твоите животинки.

Крес огледа паяка в неговия миниатюрен затвор. Пясъчните крале бяха пораснали — но въпреки това щяха да са джуджета пред него. Той беше отровен, а те не. Затова пък бяха много повече. Освен това напоследък безкрайните им войни бяха започнали да му омръзват. Не би имал нищо против известно разнообразие.

— Съгласен — каза Крес. — Джад, ти си глупак. Моите храбри войници ще се нахвърлят върху него и ще го задушат с броя си.

— Глупакът си ти, Саймън — отвърна Ракис и се засмя. — Катадейският пясъчен паяк се храни с къртици, обитаващи дупките и

цепнатините на скалите. Ще видиш как ще влезе в твоите замъци и ще изяде търбусите там.

Крес се озъби сред всеобщия смях. Не знаеше за последното.

— Добре, да започваме — рече той малко подразнено и си напълни чашата.

Паякът бе твърде голям, за да го натикат през отвора на хранилката. Двама от гостите помогнаха на Ракис да отмести похлупака встрани и Малада Блейн му подаде кутията. Той изтърси паяка вътре. Златистото чудовище се приземи меко върху една миниатюрна дюна точно пред червения замък и се заоглежда объркано, помръдваше челюсти и тропаше заплашително с крачета.

— Хайде — подкани го Ракис. Всички се бяха струпали около терариума. Крес нахлузи очилата. Ако щеше да изгуби хиляда кредита, държеше поне да се наслади отблизо на представлението.

Пясъчните крале веднага забелязаха натрапника. В замъците се възцари необичайно затишие. Малките алени подвижни стояха като замръзнали, вперили очички в него.

Паякът се насочи към сводестия вход на замъка. Гостите на Саймън следяха възбудено всяка негова стъпка.

Изведнъж настъпи бурно раздвижване. Най-близките червени войници се строиха в две клиновидни формации и се втурнаха през пясъка към паяка. Още войници наизлязоха от замъка и се подредиха в три редици, за да охраняват входа към подземието, където живееше търбухът. Откъм дюните дотичаха пратени на разузнаване съгледвачи, за да се включат в сражението.

Битката започна.

Атакуващите пясъчни крале заляха паяка като вълна. Впиха челюсти в краката и корема му и увиснаха там. Други червени се изкатериха по тях на гърба му. Хапеха и късаха. Един се добра до окото и го изтръгна с жълтеникавите си пипалца. Крес се усмихна и посочи с пръст.

Но бяха толкова малки и нямаха никаква отрова, а паякът не спираше. Краката му разхвърляха пясъчните крале настрани. Влажната му челюст се затваряше върху телцата им и ги оставаше натрошени и потръпващи. Вече десетина червени се въргаляха мъртви. А паякът продължаваше да настъпва. Крачеше право към тройната редица пред вратите на замъка. Червените воители сгъстиха редове и се хвърлиха

върху него в отчаяна атака. Групичка пясъчни крале бе успяла да откъсне един от краката на паяка. Защитниците скачаха върху противника право от кулите на замъка, затрупваха го в подвижна маса.

Въпреки това паякът допълзя до входа към подземие и изчезна. Джад Ракис мъчително си пое дъх. Беше пребледнял.

— Невероятно — каза някой.

Малада Блейн се изсмя гърлено.

— Виж — обади се Иди Норедиан и дръпна Крес за ръкава.

Толкова бяха погълнати от битката в този ъгъл, че не бяха забелязали какво става в другите места на терариума. Но сега, когато пред замъка на червените се бе възцарило затишие, а пясъкът бе осеян с трупове на мъртви подвижни, видяха.

Три армии се бяха строили пред червения замък. Стояха съвсем неподвижно, в идеални прави редици, редове пясъчни крале, оранжеви, бели и черни. Очакваха да видят какво ще се покаже от дълбините.

Лицето на Саймън Крес се разкриви в усмивка.

— Санитарен кордон — промърмори той. — Джад, погледни към останалите замъци.

Ракис вдигна глава и изруга. Работни отряди подвижни барикадираха вратите с пясък и камъчета. Ако по някакъв начин паякът оцелееше, щеше да му е доста трудно да проникне зад стените.

— Трябваше да взема четири паяка — изръмжа Джад Ракис. — И въпреки това спечелих. Моят паяк е в дупката и сега пирува с проклетия търбух.

Крес не отговори. Чакаше. В сянката на отвора се забеляза някакво движение.

Изведнъж през портата започнаха да излизат червени. Качиха се по стените и започнаха да поправят нанесените от паяка щети. Останалите армии се разпръснаха и заотстъпваха към своите ъгли.

— Джад — рече Саймън Крес, — мисля, че бъркаш кой кого е изял.

На следващата седмица Ракис донесе четири сребристи змии. Пясъчните крале се справиха с тях без видимо усилие.

После опита с голяма черна птица. Тя погълна почти една трета от белите воини и докато блъскаше и пърхаше с криле, почти разруши замъка им, но в края на краищата се измори, а пясъчните крале я атакуваха настървено всеки път, когато кацнеше.

След това дойде кутия с насекоми, бръмбари-броненосци, които на пръв поглед дори наподобяваха пясъчните крале. Съюзена армия от оранжеви и черни разби редиците им, раздели ги и ги изстреби до крак.

Ракис започна да подписва полици.

Някъде по това време Крес се срещна отново с Кат м'Лейн — една вечер, докато похапваше в любимия си ресторант в Асгард. Спря за кратко при масата ѝ и ѝ разказа за военните игри, след което я покани да се присъедини към тях. Тя се изчерви, но после се овладя и отново придоби обичайното ледено изражение.

— Все някой трябва да те спре, Саймън. Чини ми се, че ще съм аз.

Той повдигна рамене, наслади се на прекрасното ядене и съвсем забрави заплахата ѝ.

До следващата седмица, когато в дома му пристигна дребна набита жена и му показва полицейската си гривна.

— Получихме оплакване — рече тя. — Крес, вярно ли е, че държите в дома си контейнер с опасни насекоми?

— Не са насекоми — отвърна ядосано той. — Елате, ще ви ги покажа.

Но когато видя пясъчните крале, жената поклати глава.

— Няма да стане така. Какво знаете за тези същества? Имате ли представа от кой свят са дошли? Получили ли са одобрение от бюро по екология? Вие самият разполагате ли с разрешение да ги притежавате? В оплакването се казва, че те са месоядни и вероятно опасни. Освен това там пише, че са полуразумни. Откъде се сдобихте с тях всъщност?

— От „Уо и Шейд“ — отвърна Крес.

— Никога не съм чувала за тях — заяви жената. — Вероятно са ги вкарали контрабандно, с ясното съзнание, че нашите еколози ще имат възражения. Не, Крес, няма да се получи. Смятам да конфискувам този контейнер и да поискам да бъде унищожен. А вие ще трябва да заплатите солидна глоба.

Крес ѝ предложи сто стандарта, за да забрави за него и за пясъчните крале.

Тя се усмихна през зъби.

— Ето че ще трябва да добавя към обвиненията срещу вас и опит за подкупване.

Омекна едва когато сумата достигна две хиляди, но каза:

— Но няма да е лесно, предупреждавам ви. Трябва да се направят корекции в няколко доклада и да се изтрие част от информацията. А и получаването на разрешение от еколозите ще отнеме доста време. Да не говорим за жената, която се е оплакала. Ами ако се обади отново?

— Оставете я на мен — отвърна Крес. — Аз ще имам грижата.

Отдели няколко часа, за да обмисли проблема. Вечерта позвъни на две-три места.

Първият разговор бе с т'Етеран.

— Искам да купя куче — каза му той. — Кутре.

Търговецът се облещи от екрана.

— Кутре? Саймън, това е толкова нетипично за теб. Защо не наминеш насам? Мисля, че разполагам с нещо подходящо.

— Имам някои изисквания по отношение на кутрето — продължи Крес. — Води си бележки. Ще ти опиша точно как трябва да изглежда.

Вторият разговор беше с Иди Норедиан.

— Иди — рече той, — ще те помоля да прескочиш тази вечер при мен. Вземи и холографската камера. Намислил съм да запиша една битка. Искам да направя подарък на скъп приятел.

След като приключиха със записа, Саймън Крес остана до късно. Изстрада една нова драма в своя сенсориум, направи си лека вечеря, изпуши няколко развеселяващи пръчици и отвори бутилка вино. След като се почувства осезаемо ощастливен, се прехвърли във всекидневната е чаша вино в ръка.

Светлината беше изключена. Червеното сияние на терариума придаваше на сенките зловец оттенък. Той се доближи до своето

царство, заинтригуван да провери как се справят черните с възстановяването на замъка. Кутрето го бе разрушило почти до основи.

Възстановяването вървеше добре. Но докато Крес оглеждаше ремонта през увеличителните очила, погледът му премина през изображението на лицето. Видът му го встрещи.

Той се отдръпна, премигна, нервно отпи глътка и се наведе отново.

Лицето на стената все още приличаше на неговото. Но беше някак изменено, изопачено. Бузите му бяха провиснали и набръчкани, усмивката му наподобяваше злобно хилене. Изглеждаше невероятно зъл.

Обезпокоен от тази гледка, той заобиколи терариума, за да огледа и другите замъци. Имаше някои различия, но крайният ефект бе сходен.

Оранжевите бяха пропуснали голяма част от дребните подробности, но резултатът изглеждаше чудовищен, крещящ — жестоки устни и лишени от разум очи.

Червените го бяха надарили със сатанинска усмивка. Устата му бе изкривена надолу.

Белите, неговите любимци, бяха изрисували видиотено божество.

Разгневен, Саймън Крес запокити чашата с вино към отсрещната стена и изсъска:

— Как смееете?! Няма да получите храна цяла седмица, вие проклети... — гласът му премина в пискливо гъргорене. — Ще ви науча аз!

Вече знаеше какво ще направи. Излезе забързано от стаята и след малко се върна с древен метателен меч. Беше дълъг почти метър, с остър връх. Крес се захили, отмести похлупака встрани и оголи небето над един от ъглите на пустинята. Наведе се и забодя меча в белия замък отдолу. След това го завъртя — разрушаваше кули, бойници и стени. Каменно-пясъчното съоръжение рухна и затрупа стотици подвижни. С едно леко помръдване на китката Крес заличи напълно чертите на безочливата, нагла карикатура на лицето си. След това провеси меча над тъмното устие, под което се разполагаше пещерата на търбуха, и го забодя с всички сили. Чу се тих жвакащ звук и той

усети известно съпротивление. Всички подвижни потрепериха и рухнаха на пясъка. Крес се отдръпна, доволен от стореното.

Остана надвесен над ъгъла, чудеше се дали е убил търбуха. Острието на меча бе покрито с лигава течност. Но не след дълго белите пясъчни крале се раздвижиха. Бавно, неуверено, но се надигнаха.

Понечи да върне похлупака на мястото му — и усети, че нещо пълзи по ръката му.

Изпищя, изпусна меча и се отърси от полазилия го пясъчен крал. Животинката тупна на килима и той я стъпка яростно, докато не се увери, че е мъртва. След това, все така разтреперан, нагласи похлупака и изтича в банята да се огледа внимателно и да се изкъпе. И да изпере дрехите си с гореща вода.

По-късно, след още няколко чаши вино, се върна във всекидневната. Беше малко засрамен от това как се бе изплашил от пясъчния крал. Реши вече да не отваря терариума. Отсега нататък похлупакът нямаше да помръдне от мястото си. И въпреки това смяташе да накаже и останалите.

Реши да смаже мисловния си процес с още една чаша вино. Допиваше я, когато го споходи ново вдъхновение. Върна се усмихнат при терариума и направи някои корекции в овлажнителната система.

Докато заспиваше на кушетката, отпуснал ръка към търколилата се на пода чаша, замъците вече се топяха под обилния дъжд.

Събуди го гневно тропане по вратата.

Той се надигна замаяно, с пулсираща болезнено глава. Махмурлукът от вино е от най-лошите, мина му през ума. Нямаше как, стана и се заклатушка да отвори.

На прага стоеше Кат м'Лейн.

— Чудовище! — избухна тя, лицето ѝ беше подпухнало от плач. — Цяла нощ плаках, проклет да си! Но повече няма да плача, обещавам, че няма.

— По-леко — спря я той. — Че имам махмурлук...

Тя изруга, блъсна го настрани и нахлу в къщата. От един ъгъл се подаде влечунът, за да провери каква е причината за цялата тази врява. Тя го заплю и тръгна към всекидневната. Крес пристъпваше безпомощно зад нея.

— Чакай малко — мърмореше той. — Къде... не можеш да... — Млъкна, внезапно споходен от ужасно предчувствие. В лявата си ръка Кат държеше тежък чук. — Не — промълви той.

Тя тръгна право към терариума.

— Харесват ли ти тези малки чаровници, Саймън? Е, в такъв случай ще ти помогна да заживееш с тях.

— Кат! — изпищя той.

Сграбчила чука с две ръце, тя го стовари с всичка сила върху една от стените на терариума. От резкия звук на Крес му призля и той изстена мъчително. Но пластмасовата стена издържа.

Кат замахна отново. Този път се чу пукот и стената се покри със ситна паяжина пукнатини.

Крес се хвърли към нея тъкмо когато замахваше за третия удар. Двата се строполиха на пода и се затъркаляха. Тя изпусна чука и се вкопчи в гърлото му, но Крес успя да се освободи, като я ухапа по ръката. После и двамата се надигнаха задъхани, олюляваха се.

— Да можеше да се погледнеш отстрани, Саймън — произнесе тя навъсено. — От устата ти тече кръв. Приличаш на някой от питомците си. Харесва ли ти вкусът?

— Изчезвай — отвърна той. Изведнъж забеляза на пода меч, който бе хвърлил предната вечер, и го вдигна. — Да не си посмяла да се приближиш до терариума!

Тя му се изсмя.

— Не ти стиска — подхвърли подигравателно и се наведе за чука.

Крес изкрещя и се хвърли към нея. Преди да осъзнае какво прави, железното острие бе проникнало дълбоко в корема ѝ. Кат м'Лейн го погледна учудено, после сведе очи към острието. Крес отстъпи назад и изхленчи:

— Аз... исках само...

От раната в корема ѝ бликаше кръв, но по някакъв начин тя успя да се задържи на крака.

— Чудовище — промълви и от устата ѝ също рухна кръв. След това се завъртя, с щръкналия от корема меч, и с последни сили се хвърли към терариума. Напуканата стена се пръсна и Кат м'Лейн тупна сред облак прах и прозрачни парченца.

Крес изхленчи уплашено и се покатери на кушетката.

Пясъчни крале излизаха от разбития терариум. Пълзяха по тялото на Кат. Неколцина поеха дръзко по килима. Последваха ги и други.

Пред очите му колоната им взе да приема определена форма, истинско подвижно каре воители, носещи нещо лигаво и безформено, къс сурово месо с големината на човешка глава. Отдалечиха се от терариума. Месото пулсираше.

Едва тогава Крес скочи от кушетката и побягна.

Чак късно следобед Крес събра кураж да се върне.

Беше избягал при скутера и почти вцепенен от страх, бе отлетял до най-близкия град, на петдесетина километра от имението. Когато се озова в безопасност, изпи няколко чаши кафе в едно ресторантче, погълна две таблетки против махмурлук, поръча и изяде обилна закуска, след което се поуспокои.

Сутринта наистина беше ужасна, но сега не бе време да се поддава на отчаяние. Поръча още кафе и обмисли положението с хладна рационалност.

Беше убил Кат м'Лейн. Възможно ли бе да докладва за това, но да го представи като нещастен случай? Едва ли. Беше я пронизал с меч, а и бе казал на онази полицайка да я остави на него. Трябваше час по-скоро да се освободи от всички улики и да се надява, че Кат не е казала никому къде възнамерява да ходи. Виж, това вече беше вероятно. Подаръкът му трябваше да е пристигнал предната вечер. Тя каза, че била плакала цяла нощ, и беше сама, когато пристигна. Чудесно, значи трябваше да се отърве от един труп и един скутер.

Оставаха пясъчните крале. Те можеха да му създадат много големи проблеми. Без съмнение всички вече бяха избягали. Мисълта, че се скитат на воля из къщата му, че се спотайват в леглото и дрехите му, че заразяват храната му, го накара да настръхне. Той потрепери и едва овладя отвращението си. Но пък едва ли щеше да е толкова трудно да ги изстреби. Не беше необходимо да се справи с всичките. Достатъчно бе да намери четирите търбуха. Щеше да ги открие и да им види сметката.

Преди да се прибере, отскочи до близкия магазин. Купи плътно прилепнал по тялото защитен комбинезон, няколко пакета отрова за

дребни гризачи и метална бутилка силен пестицид.

Щом кацна, се зае методично да изпълнява предварително обмисления план. Първо закачи скутера на Кат за своя с помощта на магнитен буксир. Докато го претърсваше, се натъкна на първото удачно попадение. Кристалният чип с холозаписа на Иди Норедиан се въргалаше на предната седалка. Едно притеснение по-малко.

Щом скутерите бяха готови, навлече комбинезона и влезе в къщата за трупа на Кат.

Нямаше го.

Крес разрови с крак купчината бързо изсъхващ пясък, но нямаше съмнение — трупът бе изчезнал. Възможно ли беше по някакъв начин тя да е изпълзяла някъде? Малко вероятно, но въпреки това Крес обиколи стаите. Не намери нито трупа, нито пясъчните крале. Нямаше време за по-обстойно претърсване, тъй като по-важно бе да премахне инкриминацията го скутер пред вратата. Реши да остави проблема с трупа за по-късно.

На около седемдесет километра северно от имението на Крес имаше вулканична верига. Той отлетя до нея, като теглеше скутера на Кат. Над светеция конус на най-високия вулкан освободи магнитния буксир и проследи машината, докато не изчезна в лавата отдолу.

Когато се прибра в къщата, се свечеряваше. Известно време се колебаеше дали да не се насочи към града и да прекара нощта там. После се отказа. Чакаше го работа. Все още не беше в пълна безопасност.

Първо разхвърли около къщата отровни таблетки. Едва ли би се сторило подозрително на някого. Открай време имаше проблеми с местните гризачи. Когато приключи с това, взе бутилката е пестицид и влезе вътре.

Претърси къщата стая по стая, включваше осветлението навсякъде, докато накрая бе заобиколен от ослепително сияние. Спря да почисти във всекидневната и да прехвърли пясъка и останките от строшената стена в контейнера. Пясъчните крале бяха изчезнали, точно както се бе опасявал. Замъците изглеждаха смалени и занемарени, полузаличени от дъждовната бомбардировка, която им бе организиран. Стените бяха порутени и изсъхнали.

Той се намръщи и продължи да търси, пристегнал на гърба си бутилката с пестицид.

Откри трупа на Кат м'Лейн на пода на дълбоката изба.

Беше в подножието на стръмните стъпала, с разкривени от падането крайници. Около него сновяха бели подвижни и го придвижваха на тласъци по пръстения под.

Крес се разсмя и усили осветлението до максимум. В дъното, между две ракли за вино, се издигаше малък замък от пръст с тъмнееща в средата дупка. Крес различи очертанията на лицето си върху стената.

Трупът помръдна отново, придвижваше се сантиметър по сантиметър към замъка. Крес бе споходен от внезапното видение за дебнещия изгладнял търбух вътре. Би могъл да си натъпче в устата крака на Кат, но едва ли нещо повече. Всичко това беше почти абсурдно. Той се разсмя отново и заслиза по стълбите, поставил пръст върху бутона на пръскачката — държеше я в дясната си ръка. Пясъчните крале — бяха стотици, но се местеха като един — зарязаха трупа и оформиха бойни линии, истинско бяло поле между него и търбуха.

Изведнъж Крес бе споходен от ново вдъхновение. Усмихна се и отпусна пръскачката.

— Кат винаги е била малко трудна за преглъщане — промърмори, доволен от собствената си духовитост. — Особено за някой с вашите размери. Чакайте, ще ви помогна. Нали затова са боговете в края на краищата?

Качи се по стълбите и след минутка се върна със сатър. Пясъчните крале изчакаха търпеливо, докато насече Кат м'Лейн на малки, лесносмилаеми късове.

Тази нощ Саймън Крес спа със защитния комбинезон и с пръскачката подръка, но нямаше нужда. Белите, заситени, останаха в мазето, а другите не се виждаха никакви.

На сутринта довърши почистването на всекидневната. След като приключи, нямаше и следа от борба, освен разбития терариум.

На обяд хапна леко и поднови лова на изчезналите пясъчни крале. Откри черните в алпинеума, където бяха построили масивен замък от обсидиан и кварц. Червените бяха избрали дъното на отдавна занемарения басейн, напълнен донякъде с довеян през годините пясък.

Забеляза подвижни от двата цвята да щъкат из двора, много от тях захапали с челюсти отровните таблетки. Прецени, че засега няма да се наложи да използва пестицида. По-добре да остави на отровата сама да си свърши работата. До довечера двата търбуха навярно щяха да са мъртви.

Оставаше да разбере къде се спотайват оранжевите. Обиколи имението няколко пъти в разширяваща се спирала, но от тях нямаше и следа. Когато започна да се поти в комбинезона — денят бе горещ и сух, — реши, че въпросът не е толкова важен. Ако бяха някъде отвън, вероятно и те като червените и черните се хранеха с отровните таблетки.

Докато се прибираше към къщата, смачка с ток няколко пясъчни крале. Вътре си свали комбинезона, приготви си вкусна вечеря и най-сетне започна да се отпуска. Всичко беше под контрол. Два от търбусите скоро щяха да прекратят съществуването си, третият беше на място, където лесно можеше да се справи с него, и бе сигурен, че скоро ще открие четвъртия. Що се отнася до Кат, всички следи от пребиваването ѝ тук бяха заличени.

Мислите му бяха прекъснати от трепкащия екран. Беше Джад Ракис — обаждаше се с предложение да донесе тази вечер на военните игри някакви червеи канибали.

Крес съвсем бе забравил за това, но бързо се съвзе.

— О, Джак, хиляди извинения. Пропуснах да ти кажа. Тази история ми омръзна и се отървах от пясъчните крале. Грозни малки създания. Съжалявам, но довечера няма да има забава.

Ракис беше ядосан.

— А какво да правя с моите червеи?

— Пусни ги в кошница с плодове и ги прати на някой близък — отвърна Крес и прекъсна връзката. След което взе да звъни на останалите. Точно сега не му трябваха ненужни гости — особено след като пясъчните крале бяха живи и обикаляха из имението.

Не се обади единствено на Иди Норедиан и тя пристигна след час — точно според уговорката. Изненада се, че забавата е отменена, но нямаше нищо против да прекара една вечер насаме с Крес. Той я развесели с историята за това как е реагирала Кат на записа, който бяха направили заедно. Докато ѝ разказваше, успя да се увери, че не е

споменавала пред някой друг за малката им шега. Накрая кимна доволно и напълни отново чашите. Беше останало съвсем малко вино.

— Ще слеза да донеса още — рече. — Знаеш ли, ела с мен в избата да изберем подходяща реколта. Винаги си имала почувствително небце от моето.

Тя го придружи охотно, но се поколеба, когато Крес отвори вратата и я покани да тръгне пред него.

— Защо не светнеш? — попита. — И тази миризма — каква е тази особена миризма, Саймън?

Той я бутна и тя изплашено изпищя и се затъркаля надолу по стълбите. Крес хлопна вратата отвън и я закова с пневматичния чук, който бе пригответил предварително. Когато приключи, чу отвътре стенанията ѝ.

— Ударих се, Саймън, какво става? — Изведнъж извика уплашено, след миг пак.

Писъците продължиха часове. Крес отиде при сенсориума и зареди шумна комедия, за да прогони Иди от мислите си.

След като тя млъкна и той реши, че е мъртва, откара скутера ѝ при вулканите и се отърва и от него. Магнитният буксир се оказа добра инвестиция.

Странни дращеци звуци идваха иззад вратата на избата на следващата сутрин, когато слезе да провери какво става. Той ги слуша няколко минути, чудеше се дали е възможно Иди Норедиан да е оцеляла и сега да се опитва да излезе. Тъй като изглеждаше малко вероятно, реши, че ги издават пясъчните крале. Тази мисъл не му се понрави. Реши да остави вратата затворена, поне за момента, и излезе навън с лопата, за да закопае отровените търбуси на черните и червените в техните замъци.

Установи обаче, че въобще не са пострадали.

Черният замък сияеше с вулканично стъкло и навсякъде по стените сновяха пясъчни крале, които го усъвършенстваха. Най-високата кула вече стигаше до кръста на Крес и върху нея се мъдреше отвратителна карикатура на лицето му. Веднага щом го зърнаха, черните преустановиха работа и се строиха в две заплашителни фаланги. Крес се обърна тъкмо навреме, за да установи, че други се

приближават, за да му отрежат пътя за бягство. От изненада изпусна лопатата и хукна, за да се измъкне от клопката, като пътем смачка няколко подвижни.

Червеният замък пълзеше нагоре по стената на плувния басейн. Търбухът бе заровен на безопасна дълбочина в ямата, заобиколен от пясък и прегради от бетонни късове. Докато го разглеждаше, неколцина червени довякоха в замъка едър гуцер. Ужасен, Крес се отдръпна от басейна и усети, че нещо хрущи под обувката му. Погледна надолу и видя, че трима подвижни лазят по крака му. Отърси се от тях, смачка ги ядно, но други се приближаваха бързо. Бяха поедри отпреди. Някои дори достигаха размера на палеца му.

Той побягна. Когато най-сетне спря на безопасно място зад вратата на къщата, сърцето му блъскаше като полудяло. Побърза да залости. Поне къщата му би трябвало да е изолирана срещу противните насекоми. Тук беше в безопасност.

Едно силно питие помогна да повъзстанови присъствие на духа. Значи отровата не им бе подействала. Би трябвало да се досети. Уо го беше предупредила, че търбухът може да се храни почти с всичко. Трябваше да използва пестициди. Крес сръбна отново, за да подсили ефекта, навлече комбинезона и завърза бутилката на гърба си. След това отключи вратата.

Отвън пясъчните крале вече го очакваха.

Две армии бяха строени пред него, съюзени срещу общата заплаха. Бяха повече, отколкото бе предполагал. Проклетите търбуси рояха като скални къртици. Пясъчните крале бяха навсякъде — цяло прокрадващо се към него море.

Крес вдигна пръскачката и натисна бутона. Сива мъгла се разпръсна над най-близката редица. Той бавно раздвижи ръка.

Там, където падаше мъглата, пясъчните крале започваха да се гърчат и издъхваха в мъчителни спазми. Крес се засмя. Не можеха да се сравняват с него. Продължи да разпръсква пестицида в широка дъга пред себе си, крачеше уверено по червените и черни трупове. Армиите започнаха да отстъпват. Крес ускори крачка, твърдо решен да си проправи път през тях и да се добере до търбусите.

Но изведнъж отстъплението спря. Хиляди пясъчни крале се втурнаха към него.

Крес очакваше контраатаката. Остана на място, размахваше пред себе си своя пулверизиращ меч. Пясъчните крале прииждаха и умираха. Няколко обаче успяха да се прокраднат — все пак той не можеше да покрива цялото пространство отпред. Усети, че се катерят по краката му, почувства челюстите им да стържат по подсиления плат на комбинезона. Игнорира ги и продължи да пръска.

Малко след това почувства леки тупвания по главата и раменете си.

Потрепери, завъртя се и погледна нагоре. Дворът пред къщата му бе пълен с пясъчни крале. Стотици черни и червени. Подскачаха във въздуха и падаха върху него като дъжд. Сипеха се наоколо. Един тупна върху лицевото стъкло и за съвсем кратко челюстите му задраскаха по прозрачната плоскост, преди да падне.

Крес вдигна пръскачката и я насочи към къщата. Не спря да пръска, докато всички летящи пясъчни крале не изпопадаха мъртви. Едва когато входът бе напълно очистен от гадинките, Крес насочи вниманието си към земята.

Заобикаляха го отвсякъде. Десетки се катереха по тялото му, стотици бързаха да се присъединят към тях. Той насочи струята към тях. Изведнъж пръскачката спря. Крес чу пронизително свистене и над раменете му като тъмен облак се надигна смъртоносна мъгла, обгърна го, проникна в ноздрите му и очите го засмъдяха нетърпимо. Пясъчните крале бяха прегризали маркуча на пръскачката. Крес бе погълнат от пестицидния облак, заслепен от него. Запрепъва се, извика уплашено и побягна към къщата, като не спираше да се отърсва от настървените нападатели.

Най-сетне влезе, затвори вратата и се свлече на килима. Претърколи се няколко пъти, за да е сигурен, че ги е смачкал. Бутилката вече беше празна и съскаше немощно. Крес смъкна комбинезона и се изкъпа. Горещата струя пареше болезнено и оставяше червени петна по кожата му, но поне мравучканията изчезнаха.

Той облече най-плътните дрехи, които намери в гардероба — дебели работни панталони и кожено яке, след като ги изтърси нервно.

— По дяволите — не спираше да мърмори. — По дяволите.

Гърлото му беше пресъхнало. Едва след като претърси отново антрето, за да се увери, че е съвсем чисто, си позволи едно питие.

— По дяволите — изруга. Ръката му трепереше и разля алкохол по пода.

Напитката го поуспокои, но не прогони страха. Наля си още и се доближи крадешком до прозореца. По дебелилото пластмасово стъкло пълзяха пясъчни крале. Крес потръпна и се върна при бюрото. Трябваше да потърси помощ, каквато и да е. Да се свърже с властите, да повика полицията да ги изпепели с огнепръскачки и после...

Сепна се, със застинал на комуникатора пръст. Не можеше да повика полицията. Трябваше да им каже за белите в подземията и тогава щяха да открият трупове. Може би досега търбухът се бе справил с Кат м'Лейн, но със сигурност не и с Иди Норедиан. Та той дори не я бе насякъл. Освен това сигурно щеше да има кости. Не, полицията оставаше като последна възможност.

Загледа намръщено комуникатора. Приборът бе достатъчно мощен, за да се свърже с всекиго на Балдур. Имаше пари, освен това бе хитър — винаги се бе уповавал на хитростта си. Все някак си щеше да се справи.

За кратко се поколеба дали да не повика Уо, но бързо отхвърли тази идея. Уо знаеше твърде много, щеше да задава въпроси и освен това той не й вярваше. Не, нужен му бе някой, който щеше да изпълни каквото поиска от него, без да задава въпроси.

Лицето му постепенно се разведри и дори разцъфна в усмивка. Саймън Крес имаше стари познати. Набра един номер, който не бе използвал отдавна.

На екрана се появи жена — бяла коса, безизразно лице, дълъг извит нос. Гласът ѝ бе дрезгав и делови.

— Саймън — рече тя. — Как върви работата?

— Както винаги, Лисандра — отвърна Крес. — Имам една задача за теб.

— Мокра поръчка? Трябва да знаеш, че цената ми се е покачила от последния път. Минаха повече от десет години.

— Ще платя колкото кажеш — отвърна Крес. — Знаеш, че съм щедър. Трябва да ми помогнеш за едни насекоми.

Тя се усмихна едва забележимо.

— Евфемизмите са излишни, Саймън. Разговорът е кодиран.

— Не, говоря сериозно. Имам проблем с едни гадинки. Опасни малки насекоми. Бих искал да се погрижиш за тях. Без въпроси. Ясно?

— Ясно.

— Добре. Ще ти трябват... трима или четирима помощници. Да облекат огнеупорни костюми и да вземат огнепръскачки или лазери. После ги доведи тук. Сама ще видиш какъв е проблемът. При мен гъмжи от насекоми. В алпинеума и басейна ще намериш замъци. Унищожих ги, убий всичко, което е в тях. После почукай на вратата и ще ти кажа какво още трябва да се свърши. Ще можеш ли да дойдеш бързо?

Лицето ѝ остана безстрастно.

— Ще потеглим след час.

Лисандра бе върна на думата си. Пристигна с черен скутер заедно с трима помощници. Крес ги наблюдаваше от прозореца на втория етаж. Всички носеха тъмни изолиращи костюми. Двама бяха въоръжени с огнепръскачки, третият бе нарамил лазерно оръдие и експлозивни. Самата Лисандра не беше въоръжена. Крес я позна и по това, че командваше с жестове другите.

Скутерът първо прелетя съвсем ниско, за да огледа обстановката. Пясъчните крале полудяха. Алени и черни подвижни щъкаха трескаво във всички посоки. От прозореца на втория етаж Крес виждаше ясно замъка в алпинеума. На височина достигаше човешки бой. По стените му пълзяха черни защитници, плътен поток подвижни се спускаше в дълбините.

Скутерът на Лисандра кацна до този на Крес, помощниците ѝ изскочиха навън и подготвиха оръжията си. Имаха страховит, нечовешки изглед.

Черната армия се строи между тях и замъка. Но червените... Крес изведнъж осъзна, че не вижда червените. Премигна учудено. Къде се бяха дянали?

Лисандра посочи с ръка и извика нещо и в същия миг двете огнепръскачки избълваха пламъци към пясъчните крале. Оръжията издаваха нисък тътен, огнените им езици се простираха надалеч. Помощниците на Лисандра кръстосваха пламъците, за да подсилят ефекта, и настъпваха с бавни, премерени движения.

След миг черната армия бе изпепелена и разпръсната, отделни оцелели подвижни бягаха в безпорядък — едни назад към замъка,

други към противника. Никой не можа да стигне до помощниците на Лисандра обаче. Те очевидно си разбираха от работата.

И тогава един от тях се препъна.

Така поне изглеждаше. Но като се вгледа по-внимателно, Крес забеляза, че почвата под краката му е поддала. Тунели, помисли си изплашено той, тунели, шахти, клопки. Помощникът потъна в пясъка до кръста и внезапно земята около него сякаш изригна, а костюмът му се покри с алени пясъчни крале. Мъжът изпусна огнепръскачката и започна да се пляска по тялото. Писъците му бяха ужасяващи.

Вторият помощник се поколеба, после се извъртя и натисна спусъка. Сияещо кълбо погълна човека и пясъчните крале. Писъците изведнъж секнаха. Доволен, мъжът се обърна към замъка, пристъпи напред... и кракът му хлътна до глезена в земята. Той се опита да го извади и да отстъпи, но пясъкът около него почна да потъва. Мъжът изгуби равновесие, спъна се, падна и в този момент пясъчните крале бяха навсякъде, неистова кипяща маса, която го покриваше, докато той се гърчеше и въргаляше, забравил безполезната огнепръскачка.

Крес заблъска с юмрук по стъклото и извика, за да им привлече вниманието:

— Замъкът! Ударете замъка!

Застаналата до скутера Лисандра го чу и даде знак. Третият помощник се прицели с лазерното оръдие и стреля. Лъчът запулсира над земята и отсече върха на замъка. Мъжът сведе цевта надолу и този път попадна в каменния парапет. Кулите рухнаха. Лицето на Крес се разпадна. Лазерът се забодде в земята и продължи да снове по повърхността. Замъкът се срина на безформена купчина пясък. Но черните подвижни продължаваха да пъплят — търбухът бе заровен дълбоко и лъчът не го бе достигнал.

Лисандра издаде нова заповед. Помощникът остави оръдието, стисна една граната и се затича напред. Прескочи димящия труп на първия огнеметчик, стъпи на твърда основа в алпинеума и хвърли гранатата. Металната топка тупна право върху руините на черния замък. Ослепително бяло сияние прониза очите на Крес, последвано от оглушителен взрив на пясък, камъни и подвижни. След миг от небето се посипаха пясъчни крале и останки.

Крес забеляза, че черните твари са неподвижни. Мъртви. До една.

— Басейнът — извика той и посочи с пръст. — Разрушете замъка в басейна.

Лисандра бързо схвана какво се иска от нея: земята бе посипана с неподвижни черни, но червените бързо се съвземаха и се прегрупираха. Помощникът ѝ се оглеждаше колебливо, после откачи от колана си нова граната. Понечи да тръгне напред, но Лисандра го повика и той се върна тичешком при нея.

След това всичко беше съвсем просто. Двамата се качиха в скутера, а Крес се премести на съседния прозорец и продължи наблюдението. Скутерът прелетя над басейна и помощникът хвърли гранатата по червения замък от безопасна височина. След четвъртото прелитане замъкът беше срутен до основи и пясъчните крале вече не помръдваха.

Лисандра беше неумолима. Накара помощника да бомбардира по няколко пъти и двата замъка. След това той се прехвърли на оръдието и продължи да изгаря методично всичко под себе си, докато не се увери, че не е пропуснал нито едно подозрително петно.

Едва тогава на вратата се почука. Крес им отвори. Усмиваше се е налудничава радост.

— Чудесно! — възкликна. — Направо великолепно!

Лисандра повдигна маската си.

— Но ще ти излезе скъпо, Саймън. Загубих двама души, да не говорим за това, че изложи и моя живот на опасност.

— Разбира се — запелтечи Крес. — Ще бъдеш възнаградена напълно, Лисандра. Каквото поискаш, само довърши работата.

— Какво остава да се свърши?

— Трябва да почистиш една от винарските ми изби — обясни Крес. — Там долу има друг замък. Искам обаче да го направиш без експлозиви. Не желая къщата да рухне.

Лисандра се обърна към помощника си.

— Излез навън и вземи огнепръскачката на Реяк. Би трябвало да е в изправност.

Когато мъжът се върна, Крес то отведе при преддверието на избата.

Масивната врата беше закована здраво, както я бе оставил. Но се бе огънала леко, сякаш под натиска на огромно напрежение. Това малко обезпокои Крес, както ѝ тишината, която цареше долу. Той се

отдръпна от вратата, докато помощникът на Лисандра изваждаше дъските и пироните.

— Това нещо безопасно ли е? — попита с тих глас по някое време, сочеше огнепръскачката. — Не искам да избухне пожар.

— Взех лазера — отвърна Лисандра. — С него ще довършим онези долу. Огнепръскачката може и да не ни дотрябва. Поисках да я донесе за всеки случай. Има и по-страшни неща от огъня, Саймън.

Той кимна.

Най-сетне освободиха и последната дъска. Отдолу все още не се чуваше никакъв шум. Лисандра тихо каза нещо и помощникът ѝ отстъпи назад и зае позиция зад нея, с насочена към вратата огнепръскачка. Тя си постави маската, приближи се и натисна дръжката. Никакво движение. Никакъв звук. Вътре цареше мрак.

— Има ли осветление? — попита Лисандра.

— Веднага след вратата — отвърна Крес. — От дясната страна. Внимавай, стълбището е стръмно.

Тя прекрачи прага, премести лазера в лявата си ръка и се пресегна с дясната за ключа.

— Напилах го — каза високо. — Но защо не...

Изведнъж изпищя и се запрепъва заднешком. Огромен бял пясъчен крал се бе вкопчил в китката ѝ. Кръв шуртеше през огнеупорния костюм на местата, където се впиваха челюстите му. Беше голям колкото ръката ѝ.

Лисандра изпълни някакъв ужасяващ танц из помещението и заблъска с ръка по стената. Отново, отново и отново. Чуваха се приглушени удари. Най-сетне пясъчният крал падна. Тя изстена и коленичи.

— Мисля, че ми строши пръстите — Кръвта продължаваше да шурти. Лисандра беше изпуснала лазера до вратата на избата.

— Няма да сляза долу — заяви изведнъж с твърд глас помощникът ѝ.

Лисандра вдигна глава, погледна го и каза:

— Прав си. Застани при вратата и изгори всичко вътре. Ясна ли съм? Всичко!

Той кимна.

— Къщата ми — проплака Саймън Крес. Стомахът му се сви. Белият пясъчен крал беше толкова голям. — Спрете — продължи той.

— Оставете ме на мира. Промених решението си. Оставете ме сам.

Лисандра, изглежда, не го разбра. Протегна ръка. Беше покрита с кръв и зеленикавочерна сукървица.

— Твоят малък приятел успя да ме ухапе през ръкавицата и ти видя какво ми костваше да се отърва от него. Не давам пукнат грош за къщата ти, Саймън. Каквото и да има там долу, трябва да умре.

Крес почти не я чу. Стори му се, че забелязва някакво движение зад вратата на избата. Представи си как оттам нахлува цяла армия бели, всичките с големината на този, който бе нападнал Лисандра. Видя как го повдигат хиляди малки ръце, как го отнасят долу в мрака, където го очаква изгладнелият търбух. Завладя го страх.

— Недей — повтори той.

Но те не му обърнаха внимание.

Крес се хвърли напред и удари с рамо мъжа тъкмо когато се готвеше да открие огън. Той извика уплашено и хлътна в черните очертания на вратата. Крес го чу да пада по стълбите. След това се чуха нови звуци — дращене, разкъсване, влажно прижвакване. Крес се извърна към Лисандра. Целият беше покрит със студена пот, но в душата му тлееше странна възбуда. Беше почти като сексуална.

Студените очи на Лисандра се втренчиха в него през маската.

— Какво правиш? — попита тя, докато Крес се навеждаше да вдигне изпуснатия лазер. — Саймън!

— Сключвам мир — отвърна той и се изкикоти. — Те няма да наранят един бог, особено ако е добър и великодушен. Аз бях зъл. Държах ги гладни. Разбираш ли, дойде време да се поправа пред тях.

— Ти си обезумял — отвърна тя и това бяха последните й думи. Крес прогори дупка в гърдите й — достатъчно голяма, за да мине ръката му. Издърпа тялото й до стълбите и го претърколи вътре. Този път звуците бяха по-силни — хитинов потраквания, стържене и ехо като от капеща вода. Крес отново закова вратата.

Докато се отдалечаваше, почувства странно спокойствие, сякаш някой бе полял страха му с гъст сироп. Подозираше, че причината не се корени в него.

Имаше намерение да зареже имението, да отлети до града и да вземе стая в хотела за една нощ — или може би за цяла година. Вместо

това започна да пие. Не беше съвсем сигурен защо. Налива се равномерно часове наред и накрая изхвърли всичко на килима с няколко мъчителни конвулсии. По някое време заспа. Когато се събуди, в къщата цареше непрогледен мрак.

Той се сви на кушетката. Чуваше шумове. Нещо се движеше зад стените. Те бяха навсякъде около него. Слухът му бе необичайно изострен. Всяко слабо поскърцване и драцене бе пристъпване на пясъчен крал. Той затвори очи и замря, зачака ужасното им докосване, страхуваше се да помръдне, за да не се допре до някой от тях.

Изхлипа и застина съвсем неподвижно. Но нищо не се случи.

Отвори очи. Целият трепереше. Сенките бавно започнаха да омекват и да се разпръскват. През прозорците се процеждаше лунна светлина. Очите му привикнаха със сумрака.

Всекидневната беше празна. Нямаше нищо, нищо, нищичко. Само пиянски страхове.

Саймън Крес се поуспокои, изправи се, тръгна през стаята.

Все още нищо. В помещението цареше пълна тишина.

Той спря и се заслуша. Нито звук. Никакъв шум в стените. Всичко е било плод на въображението му, на страха.

Спомените за Лисандра и за онова нещо в избата се върнаха неканени. Изпълниха го гняв и съжаление. Защо го бе направил? Можеше да ѝ помогне да изгорят малките чудовища в мазето, да се справят с търбуха. *Защо...* той знаеше защо. Търбухът го бе направил, бе му внушил страх. Уо бе казала, че са псионични дори когато са още малки. А сега, когато беше толкова голям? След като се бе нахранил с Кат и Иди и разполагаше с още два трупа долу? Щеше да продължава да расте. А и вече познаваше вкуса на човешката плът.

Крес се разтрепери, но все пак намери сили и се овладя. Търбухът нямаше да го нарани. Той беше техният бог. Белите още отначало бяха неговите любимци.

Спомни си как го бе промушил с меч. Това беше преди да дойде Кат. Проклетата да е, въпреки всичко.

Не можеше да остане тук. Търбухът скоро пак ще огладнее. И колкото беше голям, това нямаше да отнеме много време. Апетитът му беше ненаситен. Какво щеше да прави тогава? Трябваше да се измъкне, да потърси безопасността на града, докато онова чудовище все още се задоволява с храната в избата. Подът беше от отъпкана

пръст, подвижните лесно можеха да прокопаят тунел в него. И когато излязат на свобода... Крес не искаше и да помисля за това.

Слезе в спалнята и започна да си събира багажа. Взе три чанти. Съвсем малко дрехи, останалото бяха ценностите му, бижутата, някои произведения на изкуството и други неща, които не би искал да загуби. Не смяташе да се връща.

Влечунът го последва надолу по стълбите, втренчил в него изцъклените си сияещи очи. Беше измършавял. Крес изведнъж осъзна, че не го е хранил от много време. Обикновено го оставяше да се грижи сам за себе си, но изглежда, напоследък наоколо нямаше толкова плячка. Влечунът се опита да се вкопчи в крака му и Крес го изрита с гневно ръмжене и забърза надолу.

Измъкна се безшумно навън, остави чантите и затвори вратата.

За един кратък миг остана притиснал гръб до стената, с разтуптяно сърце. Само няколко метра го деляха от скутера. Но се боеше да ги прекоси. Луната грееше ярко и предният двор бе зловеща сцена на кървава сеч. Телата на двамата помощници на Лисандра лежах там, където бяха повалени, едното обгорено и сгърчено, другото подпухнало под купчина мъртви пясъчни крале. Навсякъде се въргаляха черни и червени подвижни. Не без усилие на волята той си напомни, че са мъртви. Но сякаш лежах и го дебнеха, както преди.

Глупости, рече си Крес. Пак пиянски страхове. Беше видял с очите си взривените крепости. Те бяха мъртви, а белият търбух бе затворен долу в избата. Пое си дълбоко дъх и пристъпи към пясъчните крале. Телцата им хрущяха под обувките му. Той ги затъпка ядно. Нито един не помръдна.

Крес се усмихна и закрачи бавно през бойното поле, послушваше се за шумове, почти уверен в безопасността си.

Тих пукот и хрущене.

Остави чантите на земята и отвори вратата на скутера.

Нещо се размърда в сянката вътре. Бледо очертание на седалката на пилота. Беше дълго колкото предмишницата му. Челюстите му потракваха тихо и то го гледаше втренчено с шестте си очички, разположени около тялото му.

Крес се подмокри в панталоните и бавно заотстъпва.

Нещото в скутера пак се размърда. Беше забравил вратата отворена. Пясъчният крал излезе и го последва предпазливо. Зад него

се показаха и други. Бяха се скрили под седалката, бяха издълбали дупки в тапицерията. Но сега наизлизаха. И оформиха неравен пръстен около скутера.

Крес облиза устни, обърна се и се отдалечи с бързи стъпки към скутера на Лисандра.

На средата на пътя спря. Там също нещо помръдваше. Едри, подобни на червеи тела, озарени от бледа лунна светлина.

Крес изхленчи и заотстъпва към къщата. Когато наближи входната врата, спря и се огледа.

Преброи над десет издължени белезникави очертания, които щъкаха из двора. И... още четири на камбанарията, обитавана доскоро от неговия ястреб. Рисуваха нещо. Лице. Добре познато лице.

Саймън Крес изкрещя и се втурна вътре.

Наложи се да изпие солидно количество алкохол, за да се унесе в неспокоен сън. По някое време се събуди. С огромни усилия отвори очи. Ужасно го болеше главата, тялото му вонеше отвратително и беше гладен. Какъв глад само го измъчваше! Никога не беше изпитвал подобен глад.

Знаеше, че не *неговият* стомах се свива от глад.

Един бял пясъчен крал се беше качил на гардероба и го наблюдаваше. Антените му помръдваха едва забележимо. Беше едър колкото онзи в скутера. Крес се помъчи да не издаде страха си.

— Аз... ей сега ще те нахраня — обеща той. — Ще те нахраня. — Устата му бе ужасно изсъхнала, като шкурка. Облиза устни и избяга от стаята.

Къщата гъмжеше от пясъчни крале и трябваше много да внимава къде стъпва. Те всички изглеждаха заети с някакви свои задачи. Извършваха преустройства, прокопаваха тунели в стените, изрязваха нещо. На два пъти забеляза свои изображения да го посрещат от неочаквани места. Лицата бяха изкривени, зловещи, потъмнели от страх.

Излезе навън да прибере трупове, надяваше се да утоли глада на белия търбух. Бяха изчезнали — и двата. Крес си припомни колко лесно подвижните пренасят предмети далеч надхвърлящи по размер телцата им.

Беше ужасно да си помисли, че търбухът е все още гладен, дори след като бе изял толкова много.

Върна се в къщата. Колона пясъчни крале се спускаше по стълбите. Всеки носеше къс от неговия влечун. Главата го погледна някак укоризнено, докато я отнасяха покрай него.

Крес изпразни хладилниците, шкафовете, всичко, и скупчи храната в средата на кухнята. Десетина бели вече чакаха да я отнесат. Оставиха замразената храна, но взеха останалото.

След малко Крес почувства, че гладът му леко е отслабнал, макар да не бе слагал и троха в устата си. Но знаеше, че облекчението ще е краткотрайно. Скоро търбухът щеше да огладнее отново. И пак щеше да трябва да го храни.

Вече имаше идея какво трябва да направи. Отиде при комуникатора.

— Малада — рече, след като се свърза с първия от номерата на приятелите си. — Довечера организирам малка забава. Разбирам, че ти се обаждам в последния момент, но се надявам да дойдеш. Наистина държа.

След това позвъни на Джад Ракис, после и на останалите. Когато приключи със списъка, деветима бяха приели поканата. Крес се надяваше, че ще са достатъчно.

Посрещна първите си четирима гости отвън — подвижните бяха почистили със забележителна бързина двора и той изглеждаше почти както преди битката — и ги отведе до входната врата. Покани ги да влязат първи, но не ги последва.

Събра кураж, хлопна вратата зад последния и като пренебрегна изненаданите възклицания, които след миг преминаха в пронизителни писъци, хукна към скутера, с който бяха пристигнали. Успя да се пъкне вътре, включи таблото и изруга. Скутерът, разбира се, бе програмиран да се задейства от отпечатъка на палеца на собственика си.

Следващият, който пристигна, бе Джад Ракис. Крес изтича при скутера веднага след като той кацна и улови Ракис за ръката, докато той излизаше.

— Излитай, бързо! — нареди и го бутна назад. — Откарай ме в града. Побързай, Джад. Трябва да се махнем оттук!

Ракис се облеци.

— Защо, какво е станало, Саймън? Не разбирам. Нали щеше да има забава?

Ала вече беше твърде късно, защото мекият пясък около тях се раздвижи, отдолу се показаха червени очички и тракащи челюсти. Ракис нададе сподавен вик и понечи да се прибере в скутера, но яки челюсти се склучиха около глезена му и изведнъж той падна на колене. Пясъкът сякаш кипеше от някаква подземна активност. Джад крещеше и се мятеше ужасено, докато го разкъсваха.

След това Крес вече не се опитваше да избяга. Когато всичко приключи, събра остатъците от алкохол в барчето и се напи до забрава. Даваше си сметка, че за последен път има този лукс. Единственият алкохол, който бе останал в къщата, се намираще в избата.

През целия ден Крес не докосна храна, но въпреки това по някое време гладът му изчезна напълно. Последната мисъл, която му мина през главата, преди да го споходят кошмарите, бе кого да покани утре.

Утрото бе горещо и сухо. Когато отвори очи, Крес отново съгледа белия пясъчен крал върху гардероба. Затвори ги пак — надяваше се, че това е само кошмар. Но не беше. Той втренчи поглед в едрото насекомо.

Гледаха се така няколко минути, преди Крес да осъзнае нещо странно — пясъчният крал не помръдваше.

Вярно, че пясъчните крале можаха да остават дълго неподвижни. Беше ги виждал да дебнат и чакат хиляди пъти. Но винаги имаше някакво движение — потракване на челюсти, потрепване на крачета, поклащане на дългите антени, полюшване на телцето.

Ала пясъчният крал върху гардероба бе съвършено неподвижен.

Крес се надигна, затаил дъх, не смееше дори да се надява. Възможно ли беше да е мъртъв? Да го е убило нещо? Приближи се до гардероба.

Очите на пясъчния крал бяха стъклени и черни. Съществуването изглеждаше подпухнало, сякаш омекнало и разядено отвътре, изпълнено с газове, които напиреха срещу бялата броня.

Крес протегна разтреперано ръка и го докосна.

Беше топло — дори горещо. Но не мърдаше.

Той отдръпна ръка и в същия миг от екзоскелета на пясъчния крал се откърши парченце. Плътта отдолу бе със същия цвят, но изглеждаше подпухнала, нездрава. И сякаш пулсираше.

Крес отстъпи назад и изтича при вратата.

Още трима бели лежах в хола. Бяха като този в спалнята.

Той се завтече надолу по стълбите, прескачаше белите тела. Нито едно от тях не помръдваше. Къщата гъмжеше от пясъчни крале, всичките мъртви — или в дълбока кома. Крес не се интересуваше какво може да е станало с тях. Важното сега бе да не се движат.

Намери четири в скутера. Вдигна ги един по един и ги запокити надалече. Намести се върху проядената седалка и натисна контролното табло.

Нищо.

Опита отново и отново. Никаква реакция. Не беше честно. Това беше неговият скутер, трябваше да запали. Не разбираше защо не работи.

Накрая излезе да провери. И откри причината. Пясъчните крале бяха разкъсали гравитационната решетка. Все още бе пленник.

Върна се навъсен в къщата, взе от галерията древната секира, която бе окачена на стената до меча, с който бе убил Кат м'Лейн, и се захвана за работа. Пясъчните крале дори не помръдваха, докато ги сечеше на късчета. Но още при първия удар се пръсваха. Вътрешността им беше ужасна — странни полуоформени органи, лепкава червеникава сукървица, която малко наподобяваше човешка, както и жълтеникава жлъчка.

Унищожил двайсетина, преди да си даде сметка за безсмислието на усилията си. Подвижните нямаха значение, а и бяха толкова много. Щеше да се занимава с тях ден и нощ и пак нямаше да напредне особено.

Завладян от нова решимост, той тръгна към избата. Когато наближи вратата, спря.

Това вече не беше врата. Стените бяха проядени така, че отворът бе два пъти по-голям и овален. Истинска яма. Нямаше никакъв признак, че тук доскоро е имало врата, затваряща входа към черната бездна.

Отдолу полъхваше тежка, отвратителна смрад.

Стените бяха влажни и кървави, покрити с петна белезникава плесен.

И което бе най-лошото — *дишаха*.

Застанал наред помещението, Крес долавяше топлия вятър от издишането. Преглътна, за да не повърне. После побягна.

Във всекидневната унищожиха още трима подвижни, сетне изгуби сили. Какво ставаше с него? Не можеше да разбере.

И тогава си спомни, че има един човек, който би могъл да му обясни. Отиде отново при комуникатора, молеше се приборът да работи.

И когато Джейла Уо отговори на повикването му, той не издържа и й разказа всичко.

Тя го остави да приказва, без да го прекъсва, с безизразно лице и леко смръщени вежди на бялото лице. Когато Крес приключи, каза само:

— Би трябвало да те оставя да се оправяш сам.

Крес започна да пелтечи:

— Не можеш... помогни ми... ще ти платя...

— Би трябвало — повтори Уо. — Но няма да го направя.

— Благодаря ти — рече Крес. — О, много ти...

— Тихо — срязва го тя. — Послушай ме. За всичко това си виновен ти самият. Ако се беше отнасял добре със своите пясъчни крале, те щяха да останат само ритуални воители. Но с глад и мъчения ти си превърнал своите в нещо друго. Ти беше техен бог. Ти си ги направил такива, каквито са сега. Търбухът в твоята изба е болен, все още страда от раната, която си му нанесъл. Вероятно е с нездрав разсъдък. Поведението му е... необичайно. Трябва да се измъкнеш оттам час по-скоро. Подвижните не са мъртви, Крес. Те са в летаргия. Казах ти, че екзоскелетът пада, когато порастат. Обикновено това става доста по-рано. Никога не съм чувала за пясъчни крале с размера на твоите, докато са все още в инсектоидната фаза. Още един резултат от осакатяването на белия търбух, предполагам. Но това няма значение. По-важното сега е метаморфозата, през която преминават твоите пясъчни крале. Разбираш ли, колкото повече расте твоят търбух, толкова по-интелигентен става. Псионичната му сила нараства, а умът му става по-сложен и амбициозен. Бронираният подвижни са полезни само докато търбухът е дребен и полуразумен, но сега изглежда той се

нуждае от слуги, чиито тела имат по-голям капацитет. Разбираш ли ме? Подвижните се готвят да родят нова порода пясъчни крале. Не мога да кажа как точно ще изглеждат. Всеки търбух конструира своя собствена, отговаряща на нуждите и желанията му. Но ще са двукраки, с четири ръце и срещулежащи палци. Така ще могат да конструират и да оперират с машини. Отделният пясъчен крал няма да е разумен. Но търбухът ще е доста по-интелигентен от настоящия.

Саймън Крес се облеци.

— Вашите работници... — произнесе той с видимо усилие. — Тези, които дойдоха тук... които инсталираха терариума...

На устните на Джейла Уо затрептя вяла усмивка.

— Шейд — тихо каза тя.

— Шейд е пясъчен крал — повтори като хипнотизиран Крес. — И ти ми продаде контейнер с... с... малки...

— Не говори глупости — прекъсна го Уо. — В първата фаза пясъчният крал по-скоро наподобява зародиш, отколкото малко. Войните овладяват и контролират нрава им. Едва един на сто достига втора фаза. Само един на хиляда извървява пътя до третата и окончателна и става като Шейд. Възрастните пясъчни крале не хранят сантиментални чувства към малките търбуси. Има твърде много и подвижните им са насекоми. — Тя въздъхна. — Всички тези приказки са загуба на време. Съвсем скоро белият пясъчен крал ще се пробуди напълно разумен. Той няма да се нуждае повече от теб, мрази те и изпитва глад. Метаморфозата е изнурителна. Търбухът трябва да изяде огромни количества както преди, така и след нея. Час по-скоро трябва да се махнеш оттам. Разбра ли ме?

— Не мога — оплака се Крес. — Скутерът ми е разрушен и не успях да запаля нито един от останалите. Не зная как да ги препрограмирам. Би ли дошла да ме вземеш?

— Да — отвърна Уо. — С Шейд ще потеглим незабавно, но от Асгард до теб са повече от двеста километра, освен това ще ни е нужно снаряжение, за да се справим с умопомрачените пясъчни крале, които си създал. Не бива да чакаш там. Имаш крака — върви. Тръгни право на изток, отдалечи се колкото се може повече. Местността при теб е доста пустинна. Лесно ще те открием от въздуха, а ти ще си на безопасно разстояние от пясъчния крал. Разбра ли?

— Да — възкликна Саймън Крес. — О, да, разбрах!

Прекъсна връзката и се забърза към вратата. И чу някакъв шум — странен звук, смесица от поскърцване и разпукване.

Един от пясъчните крале се беше разцепил. През отвора се подадоха четири малки ръчички, покрити с жълтеникаворозова кръв, и започнаха да изтикват мъртвата кожа настрани.

Крес побягна.

Не беше взел предвид горещината.

Хълмовете бяха сухи и каменисти. Крес напусна с максимална скорост къщата и продължи да тича, докато не го заболяха гърдите и не почна да диша на пресекулки. Повървя известно време, после пак хукна. Близо час сменя ходене с бяг под немилостивото слънце. Потеше се обилно, а нямаше и капчица вода. Не сваляше поглед от небето, с надежда да зърне Уо и Шейд.

Той не бе създаден за това. Беше твърде горещо и сухо, освен това не беше във форма. Но всеки път, когато забавяше ход, споменът за изгладнелия търбух и малките кретащи из къщата гадинки го прищпорваше. Надяваше се, че Уо и Шейд ще знаят как да се справят с тях.

Имаше свои планове за Уо и Шейд. За всичко бяха виновни те, реши Крес, и затова трябваше да страдат. Лисандра беше мъртва, но Крес познаваше и други от нейния бранш. Твърдо бе решен да си отмъсти. Обеща си го поне стотина пъти, докато накуцваше облян в пот все по на изток.

Поне се надяваше, че това е изток. Не го биваше кой знае колко в ориентирането, освен това не знаеше накъде е побягнал в началото, когато все още бе завладян от паника, но после бе направил опит да се ориентира, както то посъветва Уо.

След като тича два часа, а от спасителите нямаше и следа, Крес започна да се изпълва с убеждението, че е сбъркал посоката. А когато изминаха още два, го завладя страх. Ами ако Уо и Шейд не успееша да го открият? Щеше да пукне тук. Не беше хапвал от два дена, измъчваше го слабост и страх, гърлото му бе пресъхнало. Едва ли щеше да издържи още дълго. Слънцето се снижаваше над хоризонта, а в тъмнината щеше да се изгуби окончателно. Какво ли се бе объркало? Дали пясъчните крале не бяха изяли Уо и Шейд? Страхът се надигна

отново, завладя го напълно, придружен от глад и жажда. Но Крес продължи да върви. Често се препъваше, на няколко пъти едва не падна. Беше си одрал ръката на камък и от раната капеше кръв. Той я изсмука. Опасяваше се, че ще се инфектира.

Слънцето беше на хоризонта зад него. Земята започна да изстива и Крес бе благодарен за това. Реши да върви до последни лъчи и след това да се разположи някъде за нощта. Със сигурност бе достатъчно далече от пясъчните крале, а Уо и Шейд щяха да го открият на сутринта.

Когато изкачи следващия хълм, видя в далечината силуета на къща.

Не беше импозантна като неговата, но изглеждаше достатъчно голяма. Най-важното бе, че е убежище. Крес извика и се втурна натам. Храна и вода, почти усещаше освежаващия им вкус. Стомахът му се свиваше в болезнени спазми. Спусна се надолу по склона, размахваше ръце, за да привлече вниманието на обитателите. Светлината почти бе изчезнала, но все пак можеше да различи няколко деца, играеха си в здрача.

— Ей! — извика им. — Помощ, помощ!

Те се затичаха към него.

Крес внезапно спря.

— Не — промълви тихо. — О, не. Не. — Отстъпи назад, подхлъзна се в пясъка, падна, изправи се и се затича отново. Но те го настигнаха без усилие. Дребни, призрачни същества с изпъкнали очи и прашна оранжева кожа. Опита да се съпротивлява, но беше безполезно. Макар да бяха малки на ръст, всяко имаше по четири ръчички, а Крес само две.

Понесоха го към къщата. Оказа се тъжна, занемарена постройка, полузаровена в пясъците, но вратата ѝ бе голяма, черна — и дишаше. Това беше ужасно, но не то накара Саймън Крес да започне да пици. Пицеше заради другите, заради малките оранжеви дечица, които бяха изпъзтели от замъка и го гледаха с безстрастни изражения, докато го носеха покрай тях.

Всичките имаха неговото лице.

БЪРЗИТЕ ПРИЯТЕЛИ

Бранд се събуди разтреперан в мрака и извика. Ангелът се спусна към него.

Поклащаше се във въздуха пред него, усмихната, с криле от меко мрежесто злато. Лицето ѝ бе самата невинност, лице на красиво момиченце, с меки черти, вътрешно сияние, огромни кехлибарени очи и бакърени коси, които се виеха грациозно в безтегловността. Но тялото ѝ бе съвсем женствено, гладко, стройно и идеално оформено, истинска малка жена-играчка, изработена в съответните размери.

— Бранд — рече тя, докато витаеше над хамака. — Ще ми покажеш ли бързите приятели днес?

Той ѝ се усмихна и мечтите го напуснаха.

— Да, ангел мой — рече. — Да, днес, сигурен съм в това. А сега ела при мен.

Но тя се отдръпна, когато посегна към нея, свенливо и закачливо. Руменината ѝ бе прокрадваща се вълна от златисто, косата ѝ танцуваше в копринени вихри.

— О, Бранд — рече тя. И после, когато той посегна да разкопчае хамака и изруга, тя се изкиска и се намуси. — Не можеш да ме имаш — продължи с детското си гласче. — Твърде съм малка.

Бранд се засмя, улови се за най-близката дръжка, за да се измъкне от хамака, след това се завъртя около него, с лице към ангела. Справяше се доста добре с безтегловността след близо десет години практика. Но ангелът имаше криле.

Те се разпериха и изпърхаха и тя се стрелна настрани, само колкото да е извън обсега му. Той се завъртя във въздуха, удари стената с крака и в същия миг се отблъсна от нея. Ангелът се изкиска и го обърса лекичко с крилете си, докато прелиташе край нея. Бранд се блъсна с глух удар в тавана и изстена.

— Ооо — въздъхна тя. — Бранд, удари ли се? — Миг след това вече беше до него и крилете ѝ потрепваха учестено.

Той се засмя и я прегърна.

— Не — отвърна, — но те хванах. Откога моят ангел се закача?

— О, Бранд — отвърна тя. — Съжалявам. Само си играех. Щях да дойда при теб сама. — Опитваше се да изглежда нацупена, но въпреки това на устните ѝ разцъфна лека усмивка.

Той я привлече към себе си и притисна странната ѝ хладнина към горещото си тяло. Този път нямаше съпротива. Крежките ѝ ръчички го обгърнаха, докато я целуваше.

Реещи се във въздуха, голи, двамата се съединиха и Бранд почувства нежното погалване на крилете ѝ.

Когато свършиха, Бранд отиде при шкафчето, за да се облече. Ангелът се рееше наблизко, помръдваше съвсем лекичко с криле; малките ѝ гърди все още бяха обагрени в златисто.

— Толкова си хубав — каза му, докато той навличаше унилия черен комбинезон. — Защо се криеш, Бранд? Защо не останеш като мен, за да мога да те виждам?

— Човешки работи, ангеле мой — отвърна той, заслушан разсеяно в бърбежа ѝ. Беше чувал всичко това и преди. Подметките му изтракаха с метален звън, когато го притеглиха към пода.

— Бранд, ти наистина си много хубав — продължи да нашепва ангелът, но той ѝ кимна небрежно в отговор. Само ангелите му казваха подобни неща. Бранд приближаваше трийсетте, но изглеждаше по-възрастен, с насечено от бръчки широко чело, тънки устни, извити по навик надолу, черни очи под надвисналите вежди и коса, която се къдреше като броеница от букли.

След като се облече, той помисли за миг, после отключи малката метална кутия, прикачена за стената на шкафчето. Вътре беше медальонът. Извади го и го погледна внимателно. Хладният диск от шлифован черен кристал изпълваше дланта му разпръскваше безброй сребристи отражения. Дебелата верижка от сребърни брънки се нагъваше и извиваше във въздуха, сякаш беше метална змия.

Той си припомни старите дни, когато имаше гравитация. По онова време верижката беше тежка, а кристалният камък я подръпваше надолу. И въпреки това той не я сваляше никога, както Мелиса носеше нейния двойник. Би искал да я носи и сега, но в безтегловност тя само му създаваше неудобства. Лишена от привичната си тежест, верижката

отказваше да виси прилежно на врата му и вместо това непрестанно се оплиташе.

Накрая въздъхна, нахлузи я на шията си, повдигна кристала към брадичката си и омота верижката двойно. Когато приключи, медальонът приличаше по-скоро на колие. Не беше никак удобно. Но повече от това не можеше да направи.

Ангелът го наблюдаваше мълчаливо, потръпваше едва забележимо. И преди бе присъствала на играта с черния кристал. Понякога той лежеше с часове в хамака, а медальонът се рееше бавно пред него. Когато надзърташе в черните дълбини на кристала, заплепен от множеството отблясъци, лицето му помрачняваше и тогава започваше да се държи грубо. В такива случаи тя гледаше да го избягва, за да не я нахока.

Но сега медальонът бе на шията му.

— Бранд — рече ангелът, докато той посягаше към таблото на вратата. — Бранд, може ли да дойда с теб?

Той се поколеба.

— По-късно, ангел мой — отвърна. — Когато дойде бързият приятел, тогава ще те повикам, обещавам. Но сега остани да си почиваш тук долу, ясно? — И ѝ се усмихна пресилено.

Тя се нацупи и въздъхна:

— Е, добре.

Отвън започваше къс коридор от сивкав метал, ярко осветен, с херметически затворения люк на шлюза към машинното в единия край и вратата за мостика в другия. Още няколко плъзгачи се врати като неговата нарушаваха спартанската монотонност, товарни отсеци, щитогенераторни помещения, каютата на Роби. Бранд тръгна право към мостика.

Роби седеше пристегната с колани пред централния пулт и отегчено разглеждаше редиците екрани и скенери. Беше ниска, закръглена, с високи скули, зелени очи и късо подстригана кестенява коса. Дългите коси винаги създаваха проблеми в безтегловност. Ангелът, разбира се, имаше дълга коса, но пък тя бе само един ангел.

Роби го посрещна с малко тревожна усмивка. Бранд не ѝ отвърна. Беше самотник по натура, единствено обстоятелствата го бяха принудили да вземе партньор на борда, за да може да завърши

преустройството. С нейни пари бяха платени инсталираните нови екрани.

Той седна на второто кресло и се завърза с коланите.

— Аз поемам. — Спря и премигна. — Курсът е променен. — И я погледна.

— Имаше рояк светулки — отвърна Роби и отново опита с усмивката. — Смених програмата. Не са много далече от нашия път. Около половин стандартен час.

Бранд въздъхна.

— Виж, Роби. Това не е преследване. — Ръцете му се движеха над таблото, въвеждаха нови команди за повечето скенери. — Ние не сме ловци на глави, ако не си забравила. Отиваме до звездите и ще се върнем обратно. Никакви отклонения.

Роби го изгледа обидено.

— Бранд, аз продадох моя „Еднорог“, за да инвестирам в твоя план. Една-две премии ще ни дойдат добре, в случай че твоят малък трик не успее. И без това отиваме в Чанглинската джунгла, не виждам защо да не вземем няколко тъмни с нас, ако успеем да ги заловим. Този рояк почти ни обгърна. Със сигурност наблизо ще има един-двама тъмни. Какво ще изгубим?

— Не — повтори Бранд, докато изтриваше програмата, която тя бе въвела в компютъра. — Твърде близо сме, за да рискуваме. — Провери данните от пулта и нанесе нови корекции в програмата, за да компенсира завоя, който тя бе задала. Наскоро преименуваната „Колесница“ бе напуснала едва преди две седмици орбиталния док на Тритон, където я преустроиха. След още няколко часа по курса, право към мрака отвъд Чанглинската джунгла, корабът щеше да се завърти около далечното слънце — истински, създаден от човека Троянски кон за Плутон.

— Не разбирам защо се инатиш — каза Роби. — Какво лошо има в това да спечелим малко пари?

Бранд не извърна глава.

— Нищо. Но моят план ще успее. И тогава ще имаме всички пари, от които се нуждаем. Двамата с теб. Защо просто не се прибереш в каютата и не се отдадеш на мечти за това колко богата ще бъдеш?

Тя изсумтя недоволено, завъртя се с креслото, разкопча се и се отгласна ядосано с крака. Сигурно щеше да затръшне плъзгащата се

врата, ако имаше такава възможност.

Останал сам, Бранд довърши препрограмирането. С Роби се караха още откакто бяха напуснали Тритон — за възнагражденията, за ангела, за него. Всичко това нямаше значение. Нищо нямаше значение, съвсем нищо, освен неговата идея, Джунглата отпред и звездите.

Още няколко часа, това е всичко. Ще намерят бърз приятел в близост до Джунглата. И по някакъв начин, Бранд бе сигурен, ще намерят и Мелиса.

Вдигна несъзнателно ръка към медальона. Бавно, много бавно погали хладния черен кристал.

А някога мечтаеха заедно за звездите.

Една доста разпространена мечта. Земята беше пренаселена, цивилизацията тъпчеше на място, времето и технологиите я бяха хомогенизирали. Ако имаше някаква оцеляла романтика, тя бе в космоса. Хиляди обитаваха куполите на Луната. На Марс вървяха с пълна сила мощни тераформиращи процеси и всеки ден в Лоуълтаун, Бредбъри и Бъроуз Сити прииждаха емигранти. На Меркурий имаше лаборатория, малки колонии се бяха закрепил на Ганимед и Титан. А отвъд, при Колелото на Комаров, вече се строеше трети звездолет. Първият бе отлетял преди два̀сет години, с екипаж, който знаеше, че ще умре на борда и че децата им ще могат да стъпят на други светове.

Да, това бе всеобща мечта.

Но те бяха най-нетипичните мечтатели.

И извадиха късмет. Бяха се родили в подходящото време. Бяха още деца по времето, когато Хадеската експедиция, отпратила се към Плутон, се натъкна на светулките. А след това върху експедицията се нахвърлиха тъмните.

Двана̀сет души загинаха тогава, но Бранд изпитваше само детинско вълнение, приятен трепет.

Три години по-късно двамата с Мелиса следяха развълнувано новините, когато Втората хадеска експедиция, тази, която извади късмет и първата, оборудвана с примитивни енергийни щитове, направи изумително откритие. И един член на екипажа, Чет Адамс, стана безсмъртен.

Той си спомняше добре онази нощ. Изкачваха се ръка за ръка по извитата стълба на един от най-високите небостъргачи в града. Светлините, ослепителните, несекващи светлини, бяха предимно под тях. И те виждаха звездите, поне част от безбройните звезди. Бранд, едно негово по-младо издание с гладко лице и дълга къдрава коса, прегърна Мелиса и посочи.

Нагоре, в небето.

— Знаеш ли какво означава това? — попита я. Новината току-що бе пристигнала от Хадес IV, светът изобилстваше от мечтатели. — Вече можем да достигнем звездите. Всичките. Няма да се налага да умираме на някой звездолет или да се заселим на Марс. Вече не сме в капана на Земята.

Мелиса — косата ѝ бе златисточервена — се засмя и го целуна.

— Да не мислиш, че ще открият как се прави? Как тъмните летят по-бързо от светлината?

Бранд само я притисна и я целуна отново.

— Кой го е грижа? Вярно, ПБС корабите ще са наистина чудесна придобивка. Но ние можем да имаме много повече сега, дявол го взел! Можем да сме като *него*, като Адамс, и тогава всички звезди ще са наши.

Мелиса кимна.

— Защо трябва да летиш със самолет? Ако можеш да си птица?

Цели пет години те се обичаха и мечтаеха за звездите. А през това време Чанглинската джунгла растеше и бързите приятели се носеха из пространството.

Роби се върна на мостика тъкмо когато Бранд включи главния екран. На лицето ѝ се изписа изненада. Тя го погледна и се усмихна. Над тях трепкаха милиони светлинки, зелени и алени точки, жълти, сини и още десетки цветове. И това не бяха звезди, о, не, защото танцуваха постоянно, сякаш са обезумели, премигнаха като земни светулки и принуждаваха скенерите да издават тревожни сигнали всеки път, когато докосваха корабите.

Тя отлетя при своето кресло и се закопча.

— Виждам, че си запазил моя курс — каза доволно. — Извинявай, че се ядосах. — И сложи ръка на рамото му.

Бранд се отърси от нея.

— Няма за какво да ми благодариш. Движим се право по курса. Светулките ни застигнаха.

— Ох — въздъхна тя. — Трябваше да се сетя.

— Те са навсякъде около нас — продължи той. — Огромен рояк. Най-малкото няколко кубически мили.

Роби погледна екрана. Беше изпълнен със светещи точки, в неспирно движение. Звездите, тези бели светлини, които стояха неподвижно, едва се различаваха.

— Навлизаме право в рояка — каза тя.

Бранд повдигна рамене.

— Той е на пътя ни.

Роби се наведе напред, разпери пръсти над приборите и натисна няколко копчета. След няколко секунди през екрана премина мигаща червена лента. Тя го погледна укорително.

— Дори не си проверил. Има тъмни, цели трима.

— Казах ти, не сме излезли на лов — отвърна безчувствено Бранд.

— Сигурно ще го кажеш и на тях, ако се доближат и поискат да ги пленим? Да не говорим, че могат да проядат кораба и да минат право през нас.

— Съмнявам се. Защитните екрани са включени.

Роби само поклати глава. Тъмните щяха да избягват кораба, ако е с включени щитове. Но по този начин нямаше възможност да ги уловиш в капан. Ала Бранд вече бе казал, че не е излязъл на лов.

— Погледни — рече той.

Екранът внезапно се изпразни, останаха само далечните разпръснати звезди и няколко изгубени светулки, премигващи самотни послания в синьо и червено. Сетне, със същата скорост, оживя повторно. В далечината се появи сияеща мъгла, която бързо се топеше.

Бранд насочи камерата натам, а Роби даде максимално увеличение. Мъглата се разшири и изпълни целия екран.

Светулките бягаха, подгонени от своите врагове. Носеха се със скорост, далеч надхвърляща тази на „Колесница“ и на всички останали кораби. Всъщност скоростта им бе близка до тази на светлината, но в края на краищата те се състояха предимно от светлина, единична клетка и микроскопична аура от видима радиация.

Въпреки че камерата ги бе прихванала, въпреки мощното увеличение, екранът опустя след по-малко от секунда. Светулките бяха изчезнали — бяха твърде бързи, за да ги проследят.

Роби понечи да каже нещо, но спря. Вместо това се пресегна и докосна Бранд по лакътя, съвсем леко го стисна. Горے на екрана звездите бяха започнали да избледняват.

Не можеш да видиш тъмен, не и с просто око, но Бранд знаеше как изглеждат, беше ги виждал твърде често във въображението и сънищата си. Бяха по-едри от светулките, много по-едри, почти колкото човек, пулсиращи сфери от тъмна енергия, които рядко излъчваха във видимия спектър и се забелязваха само по дрейфувашите снежинки живо вещество, заловени вътре в сферите.

Но правеха нещо с преминаващата през тях светлина и караха звездите да танцуват и потъмняват.

Както потъмняваха сега, на екрана. Бранд напрегна очи. Съвсем за кратко му се стори, че мярва сребристо проблясване, когато една снежинка тъмно вещество бе уловила уморената слънчева светлина и я бе изгубила отново. Старият страх се пробуди и накара стомаха му да се свие. Но тъмният се държеше на дистанция, щитовете им бяха задействани.

Роби го погледна.

— Виж го как се моли. О, Бранд, то наистина се моли. Хайде да спуснем щитовете и да го пленим. Какво ще ни навреди?

Лицето на Бранд остана безизразно. Вътре в него бушуваше необясним ужас.

— То знае — промълви той, почти без да се замисля над думите си. — Не е дошло заради светулките. Усеща нещо различно в нас. Казвам ти, то знае.

Тя го погледна заинтригувано.

— Какво ти става? Това е само един тъмен. Хайде. Позволи ми да го заловя.

Бранд понечи да се овладее, макар че страхът бе съвсем жив и осезаем, страхът, останал още от Хадес, неизменен спътник на всеки ловец. Създания от енергия, тъмните ядяха материя. Подобно на светулките те поглъщаха разпръснатия прах и газ в покрайнините на Слънчевата система. Но тъмните преминаваха през светулките като коса, проправяха тунели от непрогледен мрак в тези живи морета от

светлина. А когато откриеха някой самотен къс от никел-желязо, носещ се из пространството, го приемаха като храна. Материя в енергия, преобразувани със заслепяващо и беззвучно изригване. Нажежено до бяло пиршество.

Всеки път, когато Бранд сядаше пред компютъра с намерение да свали щитовете, го завладяваше същият страх. Когато корабът е гол и незащитен, когато щитът е изключен, само прищявката на тъмния ще определи дали ловецът ще живее, или ще умре. Ако тъмният се приближи бавно, скъсявайки лениво дистанцията към своето стоманено ястие, тогава траперът печели. Веднага щом навлезе в обхват, щитовете се задействат отново и покриват кораба като втора кожа. И същевременно малко по-далече се оформя сферата на енергийния капан. Тъмният се оказва в плен.

Но ако той се движи *бързо*...

Е, тогава светулките побягват със скоростта на светлината. Тъмните се хранят със светулки. И са по-бързи.

Ако тъмният се движи бързо, няма спасение, няма никакъв начин за защита, няма надежда, че човекът или компютърът ще успеят да вдигнат щитовете навреме. Много ловци са загинали по този начин. Необорудваната с щитове Първа хадеска експедиция била пробита на десетина места.

— Остави на мен да го улова — предложи Роби. Бранд само я погледна. И тя, като него, беше ловец. Беше преодолявала страха също толкова пъти, колкото и той, и досега бе извадила късмет. Въпреки това може би тъкмо този път късметът щеше да ѝ изневери.

Той разкопча колана, изправи се и я погледна отгоре.

— Не. Не си заслужава риска. Твърде сме близо. Остави тъмния на мира. Не желая да променяме курса, чуваш ли, дори на пет крачки. Слизам долу при ангела.

— Бранд! — извика Роби. — Проклет да си! И не води това нещо тук, ясно ли е? Освен това...

Но той бе излязъл и вече не я чуваше.

Тя се обърна към екрана и втренчи ядосан поглед в тъмния.

Спящ или буден, това нямаше значение. Видението, което го спохождаше, бе едно и също. Наречи го сън, или спомен.

Бяха четирима, на станция Чанглин, на колелото на прераждането. Станцията беше като поничка, ярко озарена, с включени щитове. А около нея, във всички посоки, кораби — кораби на ловци с тяхната плячка, кораби-примамки, товарни шлепове от Тритон, куриерски от Земята, Марс и Луната с пълномощия за бързите приятели. И руини. Стотици тъмнеещи корпуси, надупчени, изоставени, празни, витаещи из Джунглата като късове студен стоманен боклук.

А между корабите се движеха бързи приятели.

Шлюзът, в който бяха облекли скафандрите, имаше илюминатор — беше голямо пусто помещение, чудесно място да позяпаш или да поразсъждаваш. Бранд, Мелиса и едно пухкаво русо момиче, Канада Купър, бяха там заедно и гледаха навън, към Джунглата и бързите приятели. Канада се засмя.

— Мислех ги за различни. А приличат на хора, на глупави голи хорица, увиснали наред космоса.

И беше права. Неколцина се помайваха сред изоставените корпуси, но повечето се носеха из околното пространство, бледи очертания на звездната светлина, дребни, неприветливи, заплашителни. Мелиса преброи четиринайсет.

— Побързайте — подкани ги служителят. Бранд почти не помнеше как изглежда, но си спомняше гласа му, твърдия, безизразен глас, който ги шибна неприятно толкова далече от Земята. Те бяха кандидати, избраници. Бяха следвали мечтите си, бяха преминали всички тестове и бяха едва на двайсет. Идеалната възраст за успешно съчетаване според експертите. Според някои експерти. Адамс, първият съчетан, бил почти на трийсет.

Той си спомни как Мелиса първа пристъпи в скафандъра си, облечена с бял комбинезон. Кристалният ѝ медальон се поклащаше между златистите ѝ гърди, теглен от изкуствената гравитация на въртящата се станция. Косата ѝ бе завързана назад. Имаше дълга червена коса, истинска грива, с която много се гордееше — запази я дори когато отлетя за звездите.

Целунаха се, преди да си сложат шлемовете.

— Обичам те — каза тя. — Винаги ще те обичам. — И той повтори същите думи.

След това излязоха заедно с Канада и закрачиха по голата повърхност на станция Чанглин, като надзъртаха надолу към Ямата. Арената, отворът на поничката, защитеният от енергиен щит център на цялото съоръжение, мястото, където мечтите се превръщаха в реалност.

Бранд, младият Бранд, погледна надолу, натам, където трябваше да отиде, и се усмихна. Там долу нямаше нищо друго освен звезди.

— Ти първа — определи служителят. Мелиса прати по радиостанцията целувка на Бранд и се отдели към Ямата.

Не стигна далече. Там вече имаше тъмни — трима, заловени и пленени. Веднага щом тя подмина щитовете, единият се насочи към нея. Сцената бе отпечатана дълбоко в съзнанието на Бранд. В един миг виждаше само Мелиса, отдалечаваща се от него, към отгатъшния край на станцията. После светлина.

Внезапна, светкавична, бърза смърт. Блясък и нищо повече. Осъзнаваше го, но съзнанието му бе променило малко този спомен. В представите му той бе малко по-продължителен, първо скафандърът ѝ се подпалва, после дрехите ѝ пламтят с ярки отблясъци и накрая засиява и кристалът. Тя е гола, гърчи се в огъня, носи се към звездите. Но вече не диша.

Ала въпреки това е жива.

Симбионт между човек и тъмен, същество от материя и енергия, извънземно, чанглин, преродено създание с ум на човек и бързина на тъмен. Кое то вече не беше Мелиса.

Бърз приятел.

В спомените си той нямаше търпение да се присъедини към нея. Тя му се усмихваше подканящо. Друг тъмен чакаше него. Бранд бе готов да се слее. А после, заедно, той и Мелиса щяха да побегнат, по-бързи от звездолетите, по-бързи от светлината, надалече. Галактиката щеше да им принадлежи. Може би дори вселената.

Но служителят протегна ръка и нареди:

— Тя е втора.

Пълничката Канада отскочи от повърхността, без да се поколебае и за миг. Знаеше какви са рисковете, но и тя, като тях, беше мечтател. Заедно бяха преминавали тестовете, заедно бяха пътували и Бранд познаваше добре безграничния ѝ оптимизъм.

Тя се понесе към Мелиса и протегна ръка. Предавателят ѝ беше включен. Бранд помнеше добре гласа ѝ.

— Ей — извика Канада. — Моят е бавен. Представяте ли си, истински бавен тъмен! — Засмя се. — Ехей, малък черньо, къде си? Ела при мама. Ела да се слеем, мъничък...

После оглушителен писък, прекъснат още преди да е започнал.

И Канада избухна.

В началото, естествено, беше само блясъкът. Бяха я отхвърлили. Три четвърти от всички кандидати за сливане биваха отхвърляни. Вместо това ги изяждаха. Само че този път тъмният не я бе обвил напълно. Ако го беше направил, нямаше да остане нищо от нея след първоначалното превръщане.

Но този тъмен само я бе разрязал през кръста. Краката ѝ продължаваха да се въртят в налудничав танц след експлозията и разхерметизирането. Кръвта ѝ бе замръзнала в миг.

И всичко това за не повече от секунда. Сетне ново изригване и пустота. Само Мелиса, но с помръкнала усмивка, очакваща.

— Жалко — каза служителят. — Тя даваше големи надежди на тестовите. Ти си следващият.

Бранд гледаше Мелиса и звездите зад нея. На вместо тях пред очите му беше Канада.

— Не — промълви той. За първи път в него се надигна страх.

По-късно, когато се върнаха на станцията, започна да повръща. Заспа, а като се събуди, целият трепереше.

Бранд остави Роби с тъмния и потърси успокоение в своя ангел. Тя го очакваше, както винаги усмихната и жадуваща за компанията му, жената-дете с меки криле. Когато той влезе, си играеше в хамака и си тананикаше. Щом го зърна, литна към него.

Той я целуна страстно, тя обви криле около него и двамата се запремятаха засмени из каютата. В прегръдката ѝ всичките му страхове изчезваха. Тя го караше да се чувства силен, уверен, готов да завладява. Тя го обожаваше и беше страстна — много по-страстна от Мелиса.

Подобно на бързите приятели и тя бе създание от космоса. Крилете ѝ никога нямаше да могат да функционират в гравитация и тя

щеше да издъхне до месец. Дори в безтегловност ангелите не живееха дълго. Беше му третата, изработена от биоинженерите в Джунглата, които знаеха колко е готов да плати един ловец за добра компания. Но това нямаше значение. Те бяха клонинги, всичките еднакви повече от близнаци в своята деликатна, страстна, ангелска опростеност.

Смъртта не бе заплаха за тяхната любов. Нито разприте и разделите. Когато се отпуснаше в обятията ѝ, Бранд знаеше, че винаги ще е негова.

По-късно двамата останаха да лежат голи в хамака. Ангелът го гъделичкаше зад ухото и се кискаше, галеше го с нежните си ръце и с крилете.

— Какво мислиш, Бранд?

— Нищо, ангел мой. Не се тревожи.

— О, Бранд! — Тя изглеждаше обидена.

Той не можа да сдържи усмивката си.

— Добре де. Мислех си, че все още сме живи, което означава, че Роби не е закачила онзи тъмен.

Ангелът потрепери и го прегърна.

— Ооо! Бранд, плашиш ме. Не говори за смърт.

Той си играеше с къдриците ѝ, все така усмихнат.

— Казах ти да не се безпокоиш. Няма да те оставя да умреш, ангел мой. Нали ти обещах да ти покажа бърз приятел, помниш ли? И звездите също. Днес отиваме при звездите, също като бързите приятели.

Тя се изкиска, отново изпълнена с щастие. Не беше трудно да я зарадваш.

— Разкажи ми за бързите приятели.

— Вече ти разказвах.

— Зная. Но обичам да те слушам, Бранд. В разказите ти те са толкова красиви!

— Да, в известен смисъл. Те са студени, вече не са хора, но понякога наистина са красиви. Движат се много бързо. Имат достъп до други участъци на космоса, където законите на природата са различни, пето измерение или хиперпространство, не зная точно...

Ако се съдеше по изражението на малкото личице, ангелът не бе разбрал нищо. Бранд се засмя.

— Всъщност едва ли ще разбереш тези термини. Какво пък, да го наречем приказна страна. Бързите приятели таят доста сила в себе си, също като тъмните, и я използват, тази сила, тази магия, за да правят един фокус — да се движат по-бързо от светлината. Без този фокус няма никакъв начин да надскочиш скоростта на светлината.

— Защо? — попита тя, усмихваше се невинно.

— Хъмм. Това е доста дълга история. Имало някога един човек на име Айнщайн, който казал, че не можем да го направим, а той бил много умен мъж...

Тя го прегърна.

— Бранд, готова съм да се обзаложа, че и ти би могъл да се движиш по-бързо от светлината, стига да го пожелаеш. — Крилцата й пърхаха развълнувано.

— Е, аз искам — въздъхна той. — И точно затова смятам да опитам този път, ангел мой. Май ти също си по-умна, отколкото изглеждаш.

Тя го тупна с юмруче и каза нацупено:

— Аз съм ужасно умна!

— Така е — засмя се той. — Нямах това предвид. Нали искаше да ти разкажа за бързите приятели?

— Да! — Тя го погледна умолително.

— Е, добре. Значи, те владеят този фокус, за който ти казах. Сега вече знаем, че могат да придвижват материя — това са разни твърди вещества, като кораба, мен и теб, но също и вода и газове. Енергията е нещо различно. Тъмните се състоят предимно от енергия и само снежинките са материални. Но бързите приятели са много по-балансиранни. Много умни хора смятат, че ако им се удаде възможност да изучат някой тъмен, ще могат да схванат фокуса и да построят кораби на същия принцип. Но никой досега не е успял да измисли как да се изучи тъмен, тъй като тъмните се състоят предимно от енергия и е почти невъзможно да бъдат задържани на едно място. Разбираш ли?

— Да — излъга ангелът със сериозно изражение.

— Както и да е, бързите приятели не само придвижват енергия и дребни късчета материя, но могат да преместват и телата на някогашните човешки партньори в симбиозата. Това вече малко те обърка, нали? Нищо, слушай нататък. Бързите приятели могат да придвижват само себе си и онова, което биха могли да наместят вътре

в своята енергийна сфера, или аура. Представи си го като черно наметало, ангел мой. Не могат да вземат със себе си онова, което не влиза под черното им наметало.

Тя се изкиска. Изглежда, идеята за черното наметало ѝ се стори забавна.

Бранд въздъхна.

— И така, бързите приятели са нещо като куриери. Те летят вместо нас до звездите ужасно бързо и ни съобщават край кои слънца има планети и къде ще намерим подходящи светове за обитаване. Освен това са откривали там кораби, летателни съдове на други същества, които не са човеци и не са бързи приятели, и разнасят между тях и нас послания, за да се учим едни от други. Поддържат и връзка с нашите кораби, като сноват напред-назад. Защото нашите кораби са доста бавни. Изстреляли сме поне двайсет досега, но дори първият още не е достигнал целта си.

— И бързите приятели ги настигат и задминават, нали? — прекъсна го ангелът. — Ти ми каза. Това го помня.

— Да, ангел мой. Не е необходимо да ти казвам колко изненадани били тези хора. Мнозина от тях са синове и дъщери на пътниците, напуснали Земята, а по онова време не е имало бързи приятели и те не знаят за тъмните, нито за светулките. Но сега бързите приятели редовно им носят съобщения, дори малки пакети. Когато създадат колонии, с тяхна помощ ще поддържаме връзка и с тях.

— Но те са осакатени — подхвърли ангелът.

— Да, въпреки невероятната си скорост — продължи Бранд — бързите приятели наистина имат някои ограничения. Не могат да спират на планетите, край които прелитат, за тях гравитацията е смъртоносна. Освен това никак не обичат да пътуват по-близо от орбитата на Сатурн, или неговите еквиваленти, заради слънцето. Тъмните и светулките не го правят никога, а на бързите приятели коства огромни усилия. Да, това е недостатък. Освен това, честно, много хора искат самите те да пътуват по-бързо от светлината. Искат да построят кораби и да основат колонии. Този, който разбере как го постигат бързите приятели, за да може да го правят и обикновените хора, без да се налага да се сливат и може би да умират, ще спечели много пари. Ще стане известен. И ще притежава звездите.

— Ти ще го направиш, Бранд — рече ангелът.

— Да — отвърна той и гласът му внезапно стана сериозен. — Тъкмо за това, ангел мой, сме тук.

— Не.

Дума, която го преследваше непрестанно, отекваше дори в сънищата му. Той беше отхвърлил звездите и своята Мелиса.

Не можеше да намери сили да се върне на Земята. Мелиса бе изчезнала сред звездите, пратена да изпълнява своята първа задача, а мечтата все още не беше увехнала в него. Но Бранд знаеше, че няма да получи друга възможност. Имаше предостатъчно кандидати за сливане с тъмните, а той се бе провалил на най-важния изпит.

Известно време работи на станция Чанглин, след това се прехвърли на транспортен шлеп между Тритон и Джунглата, където се научи да управлява кораб. За две години спести значителна сума. Взе назаем останалото, преустрои един изоставен кораб в Джунглата и стана ловец.

Още тогава имаше ясен план. Службата нямаше да му даде втори шанс, но той смяташе да си го осигури сам. Щеше да кръстосва, докато не открие тъмен, после щеше да го плени. След това щеше да излезе навън и да се слее с него. А после щеше да намери Мелиса. Бранд, бърз приятел. И звездите щяха да му принадлежат.

Добрият ловец може да се издържа с четири улова на година. При шест вече е богат. Бранд все още не беше добър ловец и имаше месеци на безплодни самотни търсения. Мракът се озаряваше единствено от рояците на светулките и от неугасващото видение на Мелиса.

През първите дни тя идваше понякога при него — когато не беше сред звездите. Случваше се, докато дебнеше невидимата плячка, скенерите изведнъж да премигнат в червено и тя да се появи отвън, усмихваше му се от централния екран. Той отваряше шлюза и я пускаше вътре.

Но дори през най-хубавите дни след онази случка вече не беше същото. Тя не можеше нито да пие, нито да се храни с него. Не беше нужно, сега вече тя беше бърз приятел, хранеше се със звезден прах, светулки и отломъци: превръщаше ги в енергия, както правеха тъмните.

Можеше да обитава среда с атмосфера, да говори и да прави всичко, но това не ѝ харесваше. Беше ѝ неприятно. Корабът бе твърде тесен и се налагаше непрестанно да внимава с аурата си, да се сдържа да не усвоява молекулите на въздуха, които я притискаха от всички страни.

Първия път, когато дойде на станция Чанглин, Бранд притегли гъвкавото ѝ тяло и я целуна страстно. Тя не оказа съпротива. Но плътта ѝ беше студена, а езикът ѝ — като ледено острие, когато докосна неговия. По-късно, все още неизгубил надежда, той направи опит да се люби с нея. И се провали.

Скоро и двамата се отказаха. Когато следващия път дойде на кораба по време на лов, той само стисна тъничката ѝ ръка и ѝ заговори.

— Толкова по-добре, Бранд — каза му тя в онези ранни дни. — Аз също бих искала да се любя с теб, най-вече заради теб самия. Но сега съм променена, Бранд. Трябва да ме разбереш. Сексът е като храната. Нещо присъщо на хората. Вече не ме интересува. Ще видиш, когато сам се слееш. Но не се безпокой. Има и други неща на този свят, които си заслужават. Като звездите, моя любов. Трябва да видиш звездите. Аз летя между тях и... о, Бранд, това е нещо невероятно! Как бих могла да ти го опиша? Трябва да го почувстваш. Когато летя, когато преминавам напъряко, всичко се променя. Космосът вече не е черен, той е море от цветове, което се вихри около мен, залива ме и аз плувам право през него. А усещането! То е като... като оргазъм, Бранд, само дето продължава и продължава и цялото ти тяло пее и го чувства, не само една малка част от него. Ти си *жив*! Има и други неща там, за които знаят само бързите приятели. Това, което казваме на хората, е само частица — частицата, която могат да разберат. Но има още толкова много. Там се носи музика, Бранд, само дето не е музика. И понякога можеш да чуеш как нещо те вика, от много далече, от звездите в ядрото. Мисля, че този зов се усилва колкото повече летиш. Адамс, първият бърз приятел, е отишъл там. Ето защо понякога и други от нас изчезват. Казват, че след време започва да ти омръзва да си куриер на хората. И тогава бързите приятели си тръгват — към звездите в ядрото. О, Бранд, как ми се иска да дойдеш с мен. Ще е точно както си мечтаехме. Побързай, любов моя, улови своя тъмен и ела при мен.

И Бранд, завладян от странни трепети, само кимаше и обещаваше, че ще го направи.

И накрая го направи. Страхът го изпълни за втори път. Бранд наблюдаваше скенерите, докато крещяха за приближаващия се тъмен. Пет пъти протяга пръст към копчето, с което се сваляха щитовете. И пет пъти го отдръпва. Не можеше да се отърси от видението на Канада и въртящите се безпомощно крака. И от мисълта за Хадес IV.

Накрая, съсредоточен върху Мелиса, си наложи да натисне копчето. Тъмният се приближаваше бавно. Какъв смисъл да бърза? Нямаше свръхбърза плячка от светулки, само мъртъв къс метал, проправящ си път в космоса.

Облекчен, Бранд го плени. Но докато навличаше скафандъра, страхът се върна.

Той опита да се пребори с него. Положи всички усилия. Прекара цял час в шлюза, но дори не успя да си сложи шлема. Ръцете му трепереха и на два пъти повърна. Накрая, победен и унижен, призна истината. Никога нямаше да се слее.

Откара улова си в джунглата Чанглин и взе полагащата се премия. Станцията изкупуваше тъмните по стандартни цени, но имаше и друг купувач, мъж на средна възраст, който навремето бе управлявал транспортен кораб. Бранд продаде тъмния на него, на този изпълнен с надежда и провалил се на тестовете оптимист. А после стана свидетел на смъртта му.

Още един изоставен кораб се присъедини към Джунглата, понесе се в затворена орбита заедно с останалите черупки, отломки на чужди мечти.

Бранд продаде своя тъмен отново, този път на станцията. Месец по-късно, когато Мелиса се върна, ѝ разказа. Очакваше сълзи, избухване, укори. Но тя го погледна със странно безразличие. А той я помоли да се върне при него.

— Можем да идем на Земята — каза ѝ. — Ще останем на орбита и учените ще те прегледат. Ще се опитат да те разединят, или каквото е там. Със сигурност ще се радват да получат възможност. А ти ще им обясниш как да строят ПБС кораби. И ще сме заедно. — В думите му се долавяше детинска надежда.

— Не — отвърна кратко Мелиса. — Ти не разбираш. Това е смърт за мен.

— Ти каза, че ме обичаш. Че ще останеш с мен.

— О, Бранд. Аз наистина те обичах. Но няма да се откажа от звездите. Те са моята любов сега, те са всичко за мен. Бранд, аз съм бърз приятел, а ти си само човек. Нещата са различни. Не мога да се върна на Земята, а ти не искаш да се слееш. Земята е място за хора като теб. А звездите принадлежат на нас.

— Не! — извика той, за да укроти надигащия се плач. — Ще остана тук и ще заловя друг тъмен. Обичам те, Мелиса. Ще остана при теб.

За съвсем кратко тя изглеждаше натъжена.

— Мисля, че ще мога да те навестявам — отвърна. — Когато имам време и ако го искаш.

Така и стана. Но с годините посещенията ѝ се разреждаха. Бранд все по-трудно я разпознаваше. Златистото ѝ тяло избледня, макар че запази очертанията на двайсетгодишна, каквато беше, когато се сля. Вълнистата ѝ златна коса доби сребристобял оттенък, а очите ѝ станаха хладни. Често, докато беше с него на орбита около Джунглата, тя не присъстваше духом. Говореше за неща, които той не можеше да разбере, за бързи приятели, които не познаваше, за действия, надхвърлящи представите му. А той я отегчаваше с новини за Земята и хората.

Накрая разговорите се прекратиха. Не им остана нищо друго освен спомени и Мелиса престана да идва.

Роби го потърси по интеркома и Бранд бързо се облече.

— Мога ли да дойда с теб? — попита ангелът.

— Да — отвърна той и я дари с нежна усмивка. — Ще ти покажа бърз приятел, ангел мой. А после ще те отведе при звездите!

Тя полетя след него, през вратата, по коридора и на мостика.

Когато влязоха, Роби вдигна глава. Не изглеждаше доволна.

— Не ме слушаш, нали? Бранд, не желая питомничката ти да идва на мостика. Не можеш ли да задържиш перверзните си в пределите на каютата?

Ангелът изписука уплашено, доловила недоволството в гласа на Роби.

— Тя не ме харесва — рече изплашено на Бранд.

— Не се тревожи, аз съм тук — успокой я той. После се обърна към Роби: — Плашиш я. Моля те, мълчи. Обещах да ѝ покажа бързите приятели.

Роби го изгледа навъсено и включи централния екран.

— Гледайте тогава.

„Колесница“ беше в центъра на Джунглата. Около тях имаше поне десет изоставени кораба. Станция Чанглин се намираше ниско долу, в десния ъгъл на монитора, заобиколена от ловни кораби и щитове. В средата имаше голямо колело, въртящият се корпус на Хадес IV, с неговите барове и центрове за развлечение.

А недалеч от Хадес се носеше ято бързи приятели, поне шестима, все още малки и белезникави от това разстояние. Имаше и други в околното пространство, но тези бяха най-близко. И разговаряха — дори в твърдия вакуум на слънчевите покрайнини, с едно леко усилие на волята бързите приятели можеха да изведат своята тъмна аура във видимия спектър. Разговаряха със светлини.

Роби вече бе насочила „Колесница“ към тях. Бранд кимна на ангела и каза:

— Бързи приятели.

Ангелът изписука, отлетя при екрана и притисна нос към стъклото.

— Толкова са *малки*! — Пърхаше учестено с криле.

— Дай увеличение — нареди Бранд на Роби. Тя все едно не го чу и той се разкопча и сам увеличи образа. Роякът бързи приятели удвои размера си и ангелът засия.

— До пет минути ще сме при тях — обеща Бранд.

Роби се престори, че не го чува.

— Бранд, не зная за теб — каза тя съвсем сериозно, — но повечето хора, които си купуват такива сексиграчки, са болни, увредени или импотентни. Ти защо го правиш? Изглеждаш ми напълно нормален. Защо ти е този ангел, Бранд? Какво лошо има в една нормална жена?

— По-лесно ми е да живея с ангел — тросна се той. — Те винаги изпълняват каквото поискаш. Престани да се мръщиш и включи бордовите светлини. Искам да разговарям с нашите приятелчета отвън.

Роби се навъси.

— Да разговаряш? Защо? Какво пречи просто да ги наблюдаваме, виж ги колко са много...

— Не. Искам да открия един от тях, когото познавам. Мелиса.

— Хъм — изсумтя Роби. — Ангели и бързи приятели. Бранд, трябва да порботиш малко над взаимоотношенията си с хората. — Но все пак включи светлините.

И Бранд подаде сигнал. Един от бързите приятели се отзова. После изчезна.

— Ще дойде — обеща уверено Бранд. — Дори сега пак ще дойде.

А междувременно ангелът летеше развълнувано над мостика.

— Успокой се — каза ѝ Бранд. Тя долетя щастлива при него и се сви в скута му.

— Какво правят бързите приятели? — попита, обвила шията му с ръце. — Ще ни издадат ли своя фокус, Бранд? Ще стигнем ли звездите?

— Скоро, ангел мой — отвърна търпеливо той. — Скоро...

И тогава на екрана се появи Мелиса. Бранд почувства как през него преминава хладен трепет.

Кожата ѝ сега бе млечнобяла, косата ѝ — ореол от сребристи нишки. Но иначе беше същата. Имаше стройните очертания на двайсетгодишна и лице, което Бранд помнеше.

Той пропъди ангела от скута си и се наведе над пулта. Натисна няколко копчета.

Отвън звездите започнаха да трепкат. Яркото сияние на далечното слънце избледня. Корпусите в Джунглата, Хадеското колело, станция Чанглин — всичко потъна в мрака. Остана само Мелиса и нейните бързи приятели.

Прихванати в сферата.

Роби се засмя и понечи да каже нещо. Бранд я накара да замълчи с поглед. Сигналните светлини призоваха Мелиса. Тя отвърна и той свали щита, за да я пропусне.

Пресрещна я в коридора след шлюза. Роби остана на мостика.

Спряха на десетина крачки един от друг. Не се докоснаха, не се усмихваха.

— Бранд — обади се първа Мелиса. Оглеждаше го със студените си сини очи, а гласът ѝ имаше дрезгав оттенък, който той не помнеше.

— Ти... какво правиш? Ние не сме... не сме тъмни. Не можеш да ни пленяваш. — Речта ѝ бе накъсана.

— Мелиса, забрави ли как разговаряхме? — попита я той и в същия миг вратата за мостика зад него се плъзна встрани. Ангелът излетя през отвора и увисна край тях.

— О — каза тя на Мелиса. — Ти си *красива*.

Мелиса я погледна за миг, без интерес, и отново втренчи очи в Бранд.

— Позабравила съм. Десет години, Бранд. Със звездите. Аз... вече не съм човек. Сега съм по-възрастна... по-възрастен бърз приятел. Скоро... ще чуя своя зов. — Тя направи пауза. — Защо ни затвори?

— Това е нов тип щит, Мелиса — обясни усмихнато Бранд. — Не забеляза ли? Този е тъмен. Наскоро усъвършенстван на Земята. Напоследък учените работят доста над нови щитове. Имах една идея, любов моя, но старите щитове не вършеха работа. Този обаче е много по-сложен. И аз съм първият, който се сети за някои от предимствата му.

— Сложен. Предимства. — Думите прозвучаха странно от устата ѝ. Чуждо. Лицето ѝ изглеждаше вгълбено.

— Мелиса, отиваме заедно при звездите.

— Бранд — рече тя и за един кратък миг в гласа ѝ се долови човешка нотка. — Откажи се. Откажи се от... мен. От звездите. Стари мечти, Бранд, които не са ти донесли нищо. Не разбираш ли? Нищо освен мъка.

Ангелът сновеше из коридора и всеки път се доближаваше все повече до Мелиса — очевидно бе очарована от бързия приятел, но се страхуваше да го доближи. И двамата я игнорираха.

Бранд гледаше Мелиса, неясното бледо подобие на жената, която някога бе обичал. Отърси се от тази мисъл. Сега тя бе само бърз приятел, който щеше да го отведе при звездите.

— Искам от теб звездите, Мелиса — каза той. — Ти можеш да ми ги дадеш. Време е твоите бързи приятели да споделят вселената с нас, бедните хорица.

— Двигател? — попита тя.

— Ти можеш...

Но ангелът ги прекъсна.

— Бранд, моля те, позволи ми. Нека аз да ѝ кажа. Вече зная как. От теб. Спомням си. Нека аз да говоря с твоя бърз приятел. — Спря да кръжи и увисна нетърпеливо между тях.

Бранд се засмя.

— Добре. Кажи ѝ.

Ангелът се завъртя усмихнат във въздуха. Крилете ѝ пърхаха бързо, за да подчертаят думите ѝ.

— Това е като с конете — каза на Мелиса. — Тъмните са като коне, така каза Бранд, а бързите приятели са коне с ездачи. Но той пръв ще получи колесница и бърз приятел, който да го тегли. — Тя се изкиска. — Бранд ми показва картина на колесницата. И на коня.

— Звездна колесница — присъедини се Бранд. — Идеята ми хареса. Зная, че ще ти се стори плоска, но всичко е обмислено. Ти можеш да транспортираш материя. Ако сте повече и затворени в кораб с подобни размери, бихте могли да преместите и него.

Мелиса се издигна над пода и бавно поклати глава. Сребрилата ѝ коса проблясваше.

— Звездите — рече тя тихо. — Бранд, ядрото... песните. Свобода, Бранд. Както говорехме някога. Бранд, те няма... те няма да ни позволят... не могат да ни оковат.

— Аз мога.

И ангелът, окуражен от внезапно замрялата Мелиса, долетя до нея. Изпълнен с детински трепет, той се пресегна, за да я докосне. Мелиса, без да сваля очи от Бранд, я прегърна леко. Ангелът се засмя, въздъхна и се приближи.

Бранд поклати глава.

Но лицето на ангела вече показваше други чувства.

— Ти ме излъга — рече му тя строго. — Тя не е кон. Тя е личност. — После, с предишната сияйна усмивка, добави: — И е толкова красива.

След което настъпи много дълга тишина.

Вратата към мостика се плъзна зад него.

— Е? — попита Роби.

Бранд прекоси каютата и застана пред екрана. Отвън, в мрака, Мелиса се бе присъединила към останалите бързи приятели.

Разговаряха в стакато от цветовете. Бранд ги погледа малко, после посегна към пулта и натисна едно копче.

Звездите сияеха, студени и ярки, отразяваха се в стените на Хадес.

Преди Роби да успее да отвори уста, бързите приятели изчезнаха, завъртяха космоса около тях, движеха се по-бързо, отколкото би могла някога „Колесница“. Само Мелиса се забави за няколко секунди.

После останаха заобиколени от мрак и изкорубени кораби.

— Бранд!?

Той ѝ се усмихна и повдигна рамене.

— Не можах да го направя. Никога нямаше да можем да ги пуснем извън щитовете. Щяха да са като животни, впрегатен добитък, затворници. — Погледна я смутено. Зная, че може би вече не са хора. Какво пък, човечеството винаги е искало да се срещне с извънземна раса. Но кой е предполагал, че сами ще създадем такава?

— Бранд. — Роби го погледна твърдо. — Нашите инвестиции. Трябва да го направим. Може би бихме могли да използваме тъмен?

Той поклати глава.

— Не. Няма как да ги накараме да разберат какво искаме. Бързите приятели или... нищо, предполагам.

Той спря и я погледна. Тя изморено и отвратено бе втренчила очи в екрана.

— Ще ти се реванширам — обеща Бранд и я улови за ръката. — Ще намерим друг улов. Вече сме добре екипирани.

Роби се огледа и попита:

— Къде е ангелът? — Гласът ѝ беше с една октава по-спокоен.

— В моята каюта — отвърна Бранд. — Дадох ѝ един медальон да си играе.

КАМЕННИЯТ ГРАД

Световете-кръстопътища имат хиляди имена. На човешките карти този беше вписан като Сив отдых в случаите, когато въобще го отбелязваха — което се случваше рядко, тъй като се намираше на десетки години път от световете на хората. Дан'лаите го бяха кръстили Пустота на своя писклив лаещ език. За ул-меналейтите, които го познаваха най-отдавна, той бе просто Светът на каменния град. Крешите имаха своя дума за него, както и линкеларите, а тъй като седраните и други раси също бяха кацали там, всяка от тях бе оставила свое название. Но за повечето той бе само кръстопът, кратка пауза, докато скачат от една звезда към друга.

Планетата беше гола и пустинна, свят на сиви океани и безкрайни равнини, из които бушуваха ураганни ветрове. С изключение на космопорта и каменния град тя бе пуста и безжизнена. Космопортът бе поне на пет хиляди години според човешкото летоброене. Беше построен от ул-найлейтите в годините на техния възход и в продължение на стотици поколения те го бяха използвали за свой кръстопът. Сетне ул-найлейтите бяха изчезнали, а ул-меналейтите бяха дошли, за да заселят техните светове, и сега тази древна раса се споменава само в легендите и молитвите.

Но космодрумът продължаваше да съществува, като огромна пъпка върху равнината, заобиколен от високи ветроупорни стени, които отдавна изчезналите инженери бяха вдигнали заради бурите. Зад стените лежеше пристанищният град — хангари, складове и магазини, където изнурени същества от стотици светове можеха да си отдъхнат и да се освежат. Отвън ветровете идеха предимно от запад и се стоварваха върху стената, за да бъдат преобразувани в безценна енергия. Но при източните стени имаше втори град, открито поселище с пластмасови полусфери и метални бараки. Там живееха прокудените, болните и разорените, там се навъртаха онези без кораби.

Отвъд селището, още по на изток, беше каменният град.

Градът бе там още когато бяха пристигнали ул-найлейтите, преди повече от пет хиляди години. Никой не знаеше на каква възраст е в действителност, нито защо е бил построен. В онези дни арогантните и любопитни улишки старейшини бяха положили немалко усилия, за да узнаят поне частица от истината. Бяха извървели виещите се улички, бяха изкатерили тесните стълбища, бяха огледали внимателно построените близо една до друга кули и пирамиди. Откриха безкрайни тъмни тунели, прокопани навсякъде под града. Откриха само прахоляк и ужасна потискаща тишина. Но никъде не намериха и следа от Строителите.

Накрая, колкото и да бе странно, ги бе споходила необяснима умора и заедно с нея — страх. И тогава те бяха напуснали каменния град, за да не се върнат никога повече. В продължение на хиляди години култът към Строителите набираше сила. И заедно с това набираше сила упадъкът на още една велика раса.

Но ул-меналейтите почитат само ул-найлейтите. А дан'лаите не почитат нищо. Кой би могъл да каже какво почитат хората? Ала ето че сега в каменния град отново се чуваха шумове — стъпки отекваха по тесните улички и проходи.

Скелети, вградени в стените.

Бяха подредени над портите без някакъв конкретен план, единадесет на брой, наполовина инкрустирани в тънкия слой улишки метал, наполовина изложени на бурните ветрове. Някои бяха по-надълбоко от други. Най-отгоре новият скелет на някакво безименно крилато същество се поклащаше от вятъра като торба кухи изсветлели кости, прикачен към стената само за китките и глезените. Малко по-долу и вдясно се виждаха жълтеникавите останки на един линкелар.

Скелетът на Макдоналд бе вграден наполовина. Крайниците му бяха погълнати от метала, но пръстите му стърчаха навън (едната му ръка продължаваше да стиска лазера), а краката и торсът бяха изложени на вятъра. И черепът, разбира се, съвсем избелял, смазан, като ужасяващо предупреждение. Гледаше право надолу към Холт всяка сутрин, докато той минаваше през портала под него. Понякога, когато светлината бе съвсем слаба, изглеждаше сякаш го следи с погледа на липсващите очи.

Но Холт вече от месеци бе привикнал с тази гледка. Не беше така в началото, когато бяха взели Макдоналд и разложеното му тяло изведнъж се появи на стената, наполовина слято с метала. Тогава Холт можеше да долови вонята на разложението, а и трупът все още приличаше на Мак. Сега беше само скелет и това улесняваше Холт да го забрави.

В тази паметна утрин — беше последният ден на първата стандартна година от приземяването на „Пегас“ — Холт мина под скелетите, без да ги поглежда.

Както винаги, коридорът беше съвсем пуст. Извиваше се в двете посоки, бял, пращен, потискащо празен, само малки сини врати на равни разстояния, всичките затворени.

Холт сви надясно и опита първата — прекара длан над плочката отстрани. Нищо, стаята остана заключена. Опита следващата, със същия резултат. Продължи нататък. Холт беше методичен човек. Трябваше да е методичен. Всеки ден се отваряше само една от стаите и всеки път беше различна.

Този път при докосването му се отвори седмата врата.

Зад извитото метално бюро седеше един дан'лай. Изглеждаше съвсем не на място тук. Стаята, мебелите — всичко бе построено според пропорциите на отдавна изчезналите ул-найлейти и дан'лаите бяха твърде дребни за тази подредба. Но Холт беше свикнал с това. Идваше тук всеки ден от година насам и всеки ден зад някое бюро го посрещаше самотен дан'лай. Нямаше представа дали е същият, като само сменя стаите, или е различен за различните дни. Те всичките имаха издължени муцуни, стрелкаци се очи и яркочервеникава козина. Хората ги наричаха лисицоиди. С редки изключения Холт не беше в състояние да ги различи един от друг. Дан'лаите не му помагаша за това. Отказваха да се представят с имената си, а съществото зад бюрото понякога го разпознаваше, друг път не. Холт отдавна се бе отказал от тази игра и се отнасяше с всеки дан'лай като с непознат.

Тази сутрин обаче съществото го позна веднага.

— А — рече, щом Холт влезе. — Служба за теб?

— Да — отвърна Холт, смъкна смачканата корабна шапка, в същия цвят като ухабената му сива униформа, и зачака — мършав блед човек с оредяваща коса и непреклонна брадичка.

Лисицидът склучи тънките си шестопръсти ръце и се усмихна с мимолетна усмивка.

— Няма служба, Холт. Съжалява. Няма кораб днес.

— Но снощи чух да се приземява кораб — отвърна Холт. — Чувах го, докато се снижаваше над каменния град. Намери ми място на него. Аз съм квалифициран. Познавам стандартния двигател и мога да боравя с дан'лайско скоково оръдие. Имам документи.

— Да, да. — Отново мимолетната усмивка. — Но няма кораб. Идната седмица, може би. Идната седмица ще пристигне човешки кораб. И тогава ще получиш място, Холт, кълна ти се, обещавам. Ти си добър скоков механик, нали? Ти ми каза. Аз ще ти намеря място. Но следващата седмица, следващата. Няма кораб сега.

Холт прехапа устни и се наведе напред, опрял ръце на бюрото, стиснал шапката в юмрук.

— Следващата седмица ти няма да си тук — рече. — Или ако си, няма да ме познаеш, няма да си спомниш какво си обещах.

— Ах — въздъхна дан'лаят. — Няма място. Няма човешки кораб, Холт. Няма място за човек.

— Не ме е грижа. Съгласен съм на всякакъв кораб. Ще работя с дан'лаи, ули, седрани, с всички. Скоковите двигатели са еднакви. Качи ме на кораба, който пристигна снощи.

— Но няма никакъв кораб, Холт — отвърна лисицидът и за миг зъбите му светнаха. — Казвам ти. Няма кораб, няма кораб. Следващата седмица ти се връщаш. Ела пак следващата седмица. — От тона му пролича, че смята разговора за приключен. Холт се бе научил да познава този момент. Веднъж, преди месеци, остана и се опита да спори. Но лисицидът повика други, за да го изхвърлят. Седмица след това всички врати бяха затворени за него. Холт знаеше, че е време да си върви.

Отвън, на бледата светлина, се облегна за кратко на стената и се опита да успокои треперещите си ръце. „Трябва да си намеря работа — повтаряше си. — Трябват ми пари и храна — ето една задача, с която ще се заема. А що се отнася до мястото на някой кораб — винаги има утре. Трябва да съм търпелив“.

Погледна за миг към скелета на Макдоналд, който не бе имал достатъчно търпение, и тръгна по пустите улици на града.

Холт обичаше звездите от съвсем малък. Обичаше да излиза нощем, в онези студени години, когато на Имир цъфтяха ледените дръвчета. Вървеше право напред, километри наред, снегът хрущеше под обувките му, светлините на града угасваха зад него и той оставаше съвсем сам в приказната сиво-бяла страна на замръзнали цветя, ледени паяжини и листа-висулки.

Дългите цяла година зимни нощи на Имир са спокойни и много тъмни. Няма луна. Звездите и тишината са всичко.

Холт бе изучил усърдно имената — не звездните имена (никой вече не назоваваше звездите, достатъчни бяха номерата), а имената на световите, които се въртяха около тях. Той беше умно дете. Учеше бързо, запомняше добре и дори вечно сърдитият му и недоволен баща имаше известни причини да се гордее със сина си. Холт помнеше безкрайните вечеринки в Старата къща, когато баща му, подпийнал от лятната бира, извеждаше гостите си на терасата, за да може синът му да им покаже звездите.

— Там — сочеше старецът, стиснал халба в едната си ръка. — Ето онази, ярката!

— Арахна — отвръщаше момчето с досада. Гостите се усмихваха и мърмореха вежливо.

— А онази?

— Балдур.

— Тази и тази. Онези трите там.

— Финеган. Джонери. Светът на Селия, Нови Рим, Катадей. — Имената изхвърчаха без усилие от детските устни. Набръчканото лице на баща му се изкривяваше в усмивка и той продължаваше, докато гостите не започваха да се отегчават. Холт мразеше този ритуал.

Добре, че баща му нито веднъж не излезе с него в ледените гори, далече от градските светлини, където се появяваха още хиляди звезди, а това означаваше хиляди имена, които да научи. Холт така и не ги запомни, повечето не бяха на човешки светове. Но знаеше достатъчно. Бледите звезди на Дамошкия кръг оформяха сърцевината, червеното слънце на Мълчаливите кентаври, разпръснатите светлинки, където финдийските орди бяха забили своите знамена, тези и още много познаваше добре.

Продължи да излиза в гората и когато порасна, но не винаги сам. Водеше там всички свои младежки увлечения и за първи път се люби през лятната година, когато ледът от дърветата се топеше. Понякога говореше за звездите със своите възлюбени. Но думите излизаха трудно. Холт не беше от приказливите, а и те, изглежда, не го разбираха напълно. Той самият понякога не се разбираше.

След като баща му умря, той пое Старата къща и наследството и ги управлява една зимна година, макар че беше едва на двайсет. Когато започна следващото топене, изостави всичко и замина за Имирград. Тъкмо бе кацнал един кораб, търговски съд за съседния Финеган.

И Холт се нае да работи на кораба.

С напредването на деня улиците ставаха все по-оживени. Дан'лаите вече бяха наизлезли и подреждаха сергии за храна между бараките. След час цялата улица щеше да се изпълни с тях. Неколцина навъсени ул-меналейти също бяха излезли, на групи от четирима или петима. Носеха бледосини наметала, които се спускаха почти до земята, и изглеждаха сякаш по-скоро витаят над нея, отколкото че вървят — зловещи, изпълнени с достойнство фигури. Меката им сива кожа бе леко напудрена, очите им бяха воднисти и вгълбени. Те винаги бяха сериозни, дори тези нещастници без кораб.

Холт тръгна след една такава група, като постепенно забързваше крачка. Търговците лисицоиди все едно не забелязваха ул-меналейтите, но веднага щом видяха Холт му махаха да дойде. И се смееха с тънките си пискливи гласове, когато не им обръщаше внимание.

Близко до седранския квартал Холт се отдели от улите и свърна в една пуста уличка. Имаше да върши работа.

Навлече сред гъсто построените жълтеникави колиби и избра една напосоки. Беше стара, покрита с дебело пластмасово покривало, вратата беше дървена, изпъстрена с резбовани символи. Залостена, разбира се, но Холт я подпря с рамо и натисна. Опитва малко по-силно и тя поддаде; тогава той се засили и я блъсна. При четвъртия опих вратата отхвърча с трясък навътре. Шумът не го безпокоеше. Няма кой да те чуе в седранските бордеи.

Вътре цареше непрогледен мрак. Опипа около вратата, намери един конверторен фенер и го стисна, докато той не превърна телесната му топлина в светлина. После се огледа, без да бърза.

Седраните бяха петима — трима възрастни и две малки, всичките свити в безформени топки на пода. Холт почти не ги погледна. Нощем седраните изглеждаха страховити. Беше ги виждал много пъти по тъмните улици на каменния град — разговаряха с приглушен шепот и се поклащаха злоещо. Сегментираните им торсове се разгъваха до три метра млечнобяла личинкова плът. Имаха шест специализирани крайника: два широко разположени крака, две крехки разклонени пипала за манипулиране и заплашителни бойни челюсти. Очите им, святкащи виолетови кладенци, не пропускаха нищо. Нощем седраните бяха същества, които е най-добре да избягваш.

Но денем бяха само неподвижни топки месо.

Холт ги прекрачи и се зае с плякосването на колибата. Взе конверторния фенер, настроен според предпочитанията на седраните на мъждива виолетова светлина, добави торба с хранителни жетони и едно точило. В ниша на една от стените бяха поставени шлифованите инкрустирани със скъпоценни камъни нокти на някой прочут предшественик, но Холт знаеше, че не бива да ги докосва. Ако откраднеше семейното божество, цялото гнездо бе длъжно да го намери или да извърши ритуално самоубийство.

Накрая откри тесте магьоснически карти — плочки от опушено дърво с вградени железни и златни късчета. Напъха ги в джоба си и излезе. Улицата бе все така празна. Почти никой не смееше да навлиза в квартала на седраните.

Холт бързо налучка пътя към централната улица, просторна павирана алея, която се простираше от ветроупорните стени на космодрума до смълчаните порти на каменния град на пет километра по-нататък. Улицата бе пълна с лисицоиди: вряскаха ухилено, присвяткваха весело с острите си зъби, търкаха червеникава козина в синкавите наметала на ул-меналейтите, хитинозните крешове и зеленикавите подпухнали и изцъклени линкелари. На някои от сергиите се предлагаше топла храна и от това улицата се изпълваше с дим и тежка миризма. Холт отдавна се бе научил да различава мириса на храна от телесните миризми.

Вървеше, притиснал торбата с награбеното към гърдите си, и се озърташе бдително. Беше му станало навик да търси из тълпата непознато човешко лице — лице, което може да е свързано с пристигнал кораб и да е знак за спасението му.

И този път нямаше. Както винаги, тълпата се състоеше от дан'лаи, крешове и линкелари, но отникъде не се чуваше човешка реч. Вече беше свикнал с характерната глъчка.

Най-сетне забеляза сергията, която търсеше. Един дан'лай надникна иззад кожената завеса.

— Да, да — заговори нетърпеливо. — Кой си ти? Какво иска?

Холт избута настрани разноцветните блещукащи скъпоценни камъни и постави на тезгяха фенера и точилото.

— Размяна. Тези за жетони.

Лисицидът погледна предметите, после Холт и започна енергично да се чеше по муцуната.

— Размяна, размяна. Размяна за теб — заприпява, взе точилото, прехвърли го от една ръка в друга, сетне се пресегна и докосна фенера, за да провери дали работи. Накрая кимна и на лицето му разцъфна усмивка.

— Стока я бива. Седранска. Големите червеи ще я искат. Да. Да. Размяна става. Жетони?

Холт кимна.

Дан'ляят пхна ръка в джоба на ризата си и хвърли на тезгяха шепа хранителни жетони. Ярки дискове от пластмаса в десетина различни цвята, най-близкото подобие на пари, което имаха на тази планета. Дан'лайските търговци ги приемаха срещу храна. А дан'лаите купуват всичката храна, пристигаща с корабите.

Холт преброи жетоните, събра ги на купчина и ги изсипа в торбата, която бе взел от седранската колиба.

— Имам още — каза и бръкна в джоба си за магьосническите карти.

Джобът му беше празен. Дан'ляят се ухили и тракна със зъби.

— Няма? Значи не си единственият крадец на Пустота. Да. Не си единственият.

Той помнеше своя първи кораб, помнеше звездите от своята младост на Имир, помнеше световите, които бе посещавал след това, помнеше всички кораби, на които бе служил, и хората (и нехората), с които бе работил. Но най-добре от всичко си спомняше първия си кораб — „Смеещата се сянка“ (старинно име, зад което стоеше някаква история, която така и не се намери кой да му разкаже), поел от Света на Селия за Финеган. Беше преоборудван миньорски шлеп, огромна синьо-сива капка от свръхтвърда дуралоидна сплав, поне с един век по-стар от самия Холт. Просторен и занемарен — огромни хангари и тесни помещения за екипажа, хамаци за дванайсетимата, които го обслужваха, без гравитационна решетка (доста бързо свикна с безтегловността), с допълнителни ускорители за кацане и излитане и стандартен ПБС двигател за междузвездните полети. Холт бе пратен да работи в машинното, неприветливо място с мъждиви светлини, голи метални стени и компютърни пултове. Каин нарКармиян му показа какво трябва да прави.

Холт добре си спомняше нарКармиян. Ужасно стар, прекалено стар, за да работи на кораб, с кожа като захабен жълтеникав пергамент, набръчкана на толкова много места, че цялата бе изпълнена с дребни цепнатини, осеяна с петна гола глава и рядка козя брадичка. Понякога Каин изглеждаше съвсем с всичкия си, друг път не, но познаваше двигателя като петте си пръста, познаваше и звездите и обичаше да говори безспирно, докато работи.

— Двеста стандартни години! — провикна се веднъж, докато двамата стояха надвесени над пултовете. После се засмя с едновременно срамежливата си и извратена усмивка и Холт видя, че все още има зъби, дори на тази възраст — освен ако не му бяха пораснали *отново*. — Ето от колко време Каин управлява кораби, Холт. И това е самата истина. А знаеш ли, обикновените хора никога не напускат света, на който са се родили. Никога! Поне деветдесет и пет процента от тях. Никога не заминават, раждат се и умират и все на един и същи свят. А тези, които се качват на кораби, те го правят за съвсем кратко. Един-два свята, най-много десет. Но не и аз! Знаеш ли къде съм се родил, Холт? Познай!

Холт сви рамене.

— На Старата Земя?

Каин се разсмя.

— Земята? Земята е нищо, само на три или четири години оттук. Четири, мисля. Забравил съм. Не, не, аз съм бил на Земята, света на нашите прародители. Бях там преди петдесетина години с „Корийски мрак“, струва ми се. Имах зад гърба си сто и петдесет години, а все още не я бях виждал! Но най-сетне стигнах и там.

— Значи не си роден там? — попита Холт.

Старият Каин поклати глава и се разсмя отново.

— Ни най-малко. Аз съм емерелиец. От ай-Емерел. Чувал ли си го, Холт?

Холт трябваше да помисли. Името му беше непознато, не принадлежеше на нито една от звездите, които му бе сочил баща му на Имир.

— Това в Покрайнините ли е? — попита той.

Покрайнините наричаха най-далечната граница на човешкия космос, мястото, където свършваха земните владения. Имир и звездите, които познаваше, бяха от другата страна на Старата Земя, към ядрото на галактиката.

Каин се зарадва, че е познал.

— Да! Аз съм от външните светове! Скоро ще навърша двеста и двайсет стандартни години и съм виждал толкова много човешки светове, а също хрангански, финдийски и всякакви други, дори светове, на които хората вече не са човеци, ако разбираш за какво ти говоря. И все на кораби. Открива ли интересно място, напускам кораба, оставам за малко, после продължавам накъдето ми хареса. Какво ли не съм виждал, Холт. Когато бях млад, видях Фестивала на Покрайнините, гоних банши на Горен Кавалаан и си взех жена на Кимдис. Но тя умря и аз продължих. Видях Прометей и Рианон, които са доста далече от Покрайнините, Джеймисъновия свят и Авалон, които са още по-нататък. За известно време живях на Джейми, а на Авалон имах три жени. И двама съпрузи, или по-точно партньори, наречи го както искаш. А тогава още няхах и сто години. По онова време все още имахме свой кораб, въртахме местна търговия, нападахме старите хрангански робовладелски светове, които след войната се отделиха. Бил съм дори на Хранга. Казват, че там все още имало мозъци, заровени дълбоко под земята, очакващи да си възвърнат предишното величие и отново да нападнат човешките светове. Но аз видях само порутени замъци и полуразумни работници. — Той се

усмихна. — Бяха добри години, Холт, много добри години. Нарекохме нашия кораб „Задникът на Джеймисън“. Жените и мъжете от нашето семейство бяха все от Авалон, с изключение на един, който произхождаше от Стария Посейдон, а авалонците не се погаждат никак с джеймианците и ето как ни щукна това име. Не зная откъде идеше тази вражда. Аз самият съм бил джеймианец преди това, а Порт Джеймисън е скучно законопослушно градче на планета, където животът е същият. Преживяхме заедно почти трийсет стандартни години на „Задникът на Джеймисън“. Постепенно изгубихме две жени и един от мъжете. После се магнах и аз. Те искаха да запазят Авалон като своя главна база, а мен вече не ме свърташе на едно място. Тъй че продължих с друг кораб. Но аз ги обичах, Холт, наистина ги обичах. Хубаво е, когато съкипажниците ти са и твое семейство. По-лесно е с чувствата. — Той въздъхна. — Сексът също помага. Премахва напрежението.

— И какво направи после? — попита Холт. Вече беше заинтригуван.

Каин повдигна рамене, погледна надолу и натисна серия копчета.

— Ами, продължих да летя. Стари светове, нови светове, човешки и нечовешки, извънземни. Ново Убежище, Пачакути, изгореният стар Уелингтън, Нюхолм, Силверски и Старата Земя. А сега съм поел на най-далечното пътешествие. Като Томо и Уолбърг. Чували ли сте за тях на Имир?

Холт кимна. Дори на Имир знаеха за Томо и Уолбърг. Томо бе роден на Тъмна зора, което също е в Покрайнините, и казваха, че принадлежал към здрачните мечтатели. Уолбърг пък беше променен човек от Прометей, скитащ авантюрист, според легендата. Преди три столетия, на кораб, наречен „Мечтаещата блудница“, те се отправили от Тъмна зора към противоположния край на галактиката. Колко свята са посетили, какво се е случило на всеки от тях, колко далече са стигнали, преди да умрат — това бяха само късчета от легендата. Холт предпочиташе да вярва, че все още са там някъде. В края на краищата Уолбърг твърдял, че е свръхчовек, а никой не знае колко дълго може да живее един свръхчовек. Може би достатъчно дълго, за да стигне дори до галактическото ядро, че и още по-нататък.

Изглежда, разговорът го бе накарал да се загледа замислено в пулта, защото Каин се ухили и извика:

— Ей! Хвана ли те носталгията по звездите? — Холт вдигна глава и понечи да кимне, но старецът продължи: — И ти си като нас, Холт! Инак едва ли щеше да си сега тук.

Холт никога нямаше да забрави усмивката му и закачливия му глас. Спяха в съседни хамаци и Холт го слушаше по цели нощи, защото Каин беше от хората, които никога не млъкват. А когато „Смеещата се сянка“ най-сетне стигна Катадей, последната му спирка, и се приготви за обратния път към Света на Селия, Холт и нарКармиян напуснаха заедно и си намериха работа на един пощенски кораб, който щеше да лети за Вес и чуждите Дамошки слънца.

Летяха заедно шест години, след което нарКармиян умря. Холт помнеше лицето на стареца дори по-добре от това на баща си.

Депото беше продълговата паянтова метална постройка от дурупластиви плочи, смъкнати от неизвестен кораб. Намираше се на няколко километра от ветроупорната стена, близо до сивите стени на каменния град и високата диафрагма на Западния портал. Около него имаше и други, по-малки постройки, бараки на останали без кораб улменалейти. Но вътре никога нямаше ули.

Холт стигна там малко преди пладне, когато Депото бе почти пусто. В средата на помещението голям конверторен фенер хвърляше червеникава светлина, озаряваща едва част от пустеещите маси. Сенките на двама шепнеци линкелари се поклащаха в ъгъла, срещу тях един въздебел седран се бе свил на топка и спеше. В близост до фенера, на масата на стария „Пегас“, Алейна и Такер-Рей си подаваха бяла каменна кана с кехлибарет.

Такер го забеляза веднага.

— Виж — рече и вдигна чаша. — Имаме си компания, Алейна. Завръщането на блудната душа. Как са нещата в каменния град, Майкъл?

Холт седна.

— Същото както винаги, Такер. Същото както винаги. — Усмихна се малко пресилено на Такер и погледна Алейна. Навремето с нея бяха работили заедно на скоково оръдие, преди много-много години. И бяха любовници, за кратко. Но с това бе свършено. Сега Алейна бе надебеляла и дългата ѝ руса коса бе сплъстена и мръсна.

Някога зелените ѝ очи блестяха закачливо, сега бяха помътнели от кехлибарета.

— Здравсти, Майкъл. — Тя го дари с усмивка. — Намери ли своя кораб?

Такер-Рей се изкиска, но Холт не му обърна внимание.

— Не — отвърна той. — Но не се отказвам. Днес лисицидът ми обеща, че идната седмица ще има кораб. Човешки кораб. Обеща ми място.

Сега вече и двамата се разсмяха.

— О, Майкъл — рече Алейна. — Глупчо такъв. Същото казваха и на мен. А така и не заминах никъде. И ти няма да заминеш. Остани тук. Ще те взема при мен. Липсваш ми. Так е такъв досадник.

Такер се намръщи, въпреки че май не ги слушаше. Беше съсредоточен да си сипва поредната доза. Течността се стичаше бавно, като амброзия. Холт познаваше вкуса ѝ, парещия дъх на езика и усещането за покой, което настъпваше след малко. През първите седмици всички пиеха много, докато чакаха да се върне Капитанът. Преди всичко да се преобърне.

— Пийни малко 'лет — покани го Такер. — Направи ни компания.

— Не — поклати глава Холт. — По-скоро малко огнено бренди, Такер, ако черпиш. Или лисича бира. От лятната реколта, ако се намира. Колко я обичах някога. Но не и 'лет. Затова си тръгнах, забрави ли?

— Да, вярно е, че си тръгна — повтори с глуповато изражение Алейна. — Ти беше пръв. Ти и Джеф. Вие бяхте първите.

— Не, скъпа — прекъсна я с безкрайно търпение Такер, остави каната, отпи от чашата и се усмихна. — Капитанът бе първият, който си тръгна. Не помниш ли? Капитанът и Виляреал, и Сузи Бенет, те всички заминаха заедно, а ние чакахме и чакахме.

— О, да — отвърна Алейна. — После ни напуснаха Джеф и Майкъл. Нещастната Ирай се самоуби, а лисиците взеха Ян и го сложиха на стената. Останалите също си тръгнаха. Не зная къде, Майкъл, наистина не зная къде... — изведнъж се разплака. — В началото бяхме неразделни, а сега останахме само двамата с Так. Те всички ни напуснаха. Ние сме единствените, които все още идват тук. — Млъкна и изхлипа.

На Холт му призля. Беше по-лошо от последното му посещение преди месец — много по-лошо. Щеше му се да сграбчи каната с кехлибарет и да я разбие в земята. Но нямаше смисъл. Беше го направил веднъж — преди няколко месеца, изтерзан от безплодното чакане. Тогава Алейна пак се заплака, Макдоналд го изруга и му изби един зъб (все още го болеше понякога, ноцем), а Такер-Рей купи друга кана. Такер винаги имаше пари. Не беше кой знае какъв крадец, но бе израсъл на Вес, където хората делят планетата с две чужди раси, и като всички свои сънародници бе ксенофил. Бе мек и добродушен и повечето лисицоиди го харесваха. Когато Алейна отиде да живее с него, Холт и Джеф Съндърланд ги зарязаха и се преместиха в покрайнините на каменния град.

— Не плачи, Алейна — рече Холт. — Нали съм тук? Дори ти донесох жетони. — Бръкна в торбата и хвърли на масата няколко жетона — червени, сини, сребристи и черни. Те изтрополиха, претърколиха се и спряха.

Почти мигновено сълзите на Алейна секнаха. Тя зарови пръсти в жетоните и дори Такер се наведе напред.

— Червени! — възкликна тя развълнувано. — Виж, Такер, червени, жетони за месо! И сребърни за 'лет. Гледай, гледай! — Почна да пъха жетоните в джоба си, но ръцете ѝ трепереха и няколко паднаха на земята. — Так, помогни ми.

Такер се изкикоти.

— Не се безпокой, мила, този, дето падна, беше зелен. Не ни трябва храна за червеи, нали? — Погледна Холт. — Благодаря ти, Майкъл, много ти благодаря. Винаги съм казвал на Алейна, че имаш щедра душа, дори след като ни изостави, когато имахме нужда от теб. Ти и Джеф. Ян разправяше, че си бил страхливец, но аз винаги съм те защитавал. Благодаря ти. — Взе един сребърен жетон и го подметна във въздуха. — Щедрият Майкъл. Винаги си добре дошъл тук.

Холт не отговори. Съдържателят на Депото се бе материализирал внезапно до лакътя му, истинска грамада от синьо-черна плът, от която се разнасяше тежка миризма. Погледна Холт — ако можеше да се нарече поглеждане, тъй като съществото нямаше очи, нито уста. Всъщност това, което минаваше за глава, наподобяваше по-скоро провиснал мехур с дихателни отвори и множество малки пипала. Беше с размера на детска глава и изглеждаше доста абсурдно върху

огромното мазно тяло и диплите покрити с петна тлъстини. Съдържателят не говореше нито земен, нито улиш или пиджин дан'лайски, който се използваше на тукашните светове за търговия. Но винаги знаеше какво искат клиентите му.

Холт искаше да си тръгне. Надигна се, заобиколи тлъстата грамада и се отправи към вратата. Докато се отдалечаваше, чу как Алейна и Такер-Рей се карат за жетоните.

Дамушите са мъдра и благородна раса, както и големи философи — поне така се говореше на Имир. Най-далечното им слънце се доближава до човешкия космос и тъкмо на една стара дамушка колония нарКармиян умря, а Холт видя линкелар.

По това време с него беше Райма-к-Тел, жена с изпито сурово лице, която произхождаше от Вес. Двамата пиеха в един бар до космодрума. Бяха седнали на високи столчета до прозорец от пожълтяло стъкло. Каин бе издъхнал преди три седмици. Когато Холт видя линкелара да минава край прозореца и да се озърта с изцъклените си очички, дръпна Райма и ѝ каза:

— Виж. Някакъв нов вид. Позната ли ти е тази раса?

Райма поклати глава раздражено.

— Не. — Беше войнствен ксенофоб, което е другата крайност, ако си израсъл на Вес. — Сигурно е някъде от тези места. Не се опитвай да ги запомниш, Мики. Има милиони различни видове. Проклетите дамози са готови да търгуват с всякакви твари.

Холт се наведе към прозореца, но съществото с отпусната зелена кожа се бе изгубило от поглед. Кой знае защо, той се сети за Каин и неволно потрепери. Старецът бе летял из космоса повече от двеста години и въпреки това вероятно никога не бе виждал чуждоземец от тази раса. Сподели нещо в този смисъл с Райма-к-Тел.

— Е, и какво? — попита тя все така равнодушно. — Никога не сме виждали Покрайнините, или Хранган, но защо ни е да ги гледаме? — Усмихна се на собствената си духовитост. — Извънземните са като желирани бонбони. Има ги в различни цветове, но отвътре всичките са еднакви. Така че не се превръщай в колекционер като стария нарКармиян. Той какво спечели от това? Скитореше с третокласни кораби, но така и не стигна до Далечния ръкав, нито видя ядрото, което

всъщност никой няма да види. И не забогатя от това. Отпусни се и си гледай живота.

Холт почти не я слушаше. Остави питието и докосна с върховете на пръстите си студеното стъкло на прозореца.

Същата нощ, след като Райма се прибра на кораба, Холт напусна района за транзитно пребиваващи и се отпрати към дамушкия квартал. Плати половината си заплата, за да го отведат в една подземна стая, където се намираше фонтанът на световната мъдрост: огромен компютър от жива светлина, свързан с мъртвите мозъци на телепатичните дамушки старейшини (или поне така твърдеше водачът на Холт).

Стаята бе като купа от зелена мъгла, която се поклащаше на дребни вълнички. В дълбините ѝ се появяваха, поклащаха се и изчезваха завеси от разноцветна светлина. Холт се изправи на ръба на купата, погледна надолу и зададе въпросите си, а отговорите идваха почти незабавно, с кънтящ шепот, като от много гласове, говорещи едновременно. Първо описа съществото, което бе видял следобеда, и попита какво е и тогава за пръв път чу думата линкелар.

— Откъде идват? — продължи с въпросите Холт.

— На шест години от човешкия космос с двигателя, който използвате — зашепна гласът, зелената мъгла се движеше. — Откъм ядрото, но не точно в тази посока. Искаш ли координатите?

— Не. Защо не се срещат по-често?

— Вероятно защото са от много далече. Дамушките слънца обхващат целия район между човешкия космос и Дванайсетте свята на линкеларите, както и колониите на нор т'алушите и още стотици светове, на които не познават звездния двигател. Линкеларите търгуват с дамушите, но рядко идват тук.

— Разбрах — каза Холт и отново потрепери, защото от купата бе полъхнал студен вятър. — Чувал съм за нор т'алушите, но не и за линкеларите. Какво още има там? По-нататък?

— Има много посоки — прошепна мъглата. Долу се полюшваха цветове. — Знаем за мъртвите светове на една изчезнала раса, която нор т'алушите наричат Първите, макар че те не са съвсем първи, и знаем за Царствата на крешите, за изгубените колонии на гетсоидите от Аат, които са прекосявали човешкия космос далеч преди да стане човешки.

— А какво има отвъд тях?

— Крешите разказват за един свят на име Седрис и за огромна сфера от слънца, по-голяма от човешкия космос, дамушките слънца и старата Хранганска империя, взети заедно. Звездите вътре са улишките.

— Добре — рече Холт. — А по-нататък? Около тях? Още подалече?

Блед огнен език озари вътрешността на зелената мъгла и хвърли червеникаво зарево.

— Дамушите не знаят. Кой може да лети толкова надалече и толкова дълго? Има само легенди. Да ти разкажем ли за Най-старите, или за Ярките богове, или за моряците без кораби? Да изпеем ли старата песен за расата, която нямала свой свят? Призрачни кораби са виждани да отиват нататък, неща, които се движат по-бързо от човешките кораби и които унищожават всичко със силата на волята си. Кой може да каже какво представляват, кои са, къде са, има ли ги? Ние знаем имена и истории, можем да ти дадем само тях. Но фактите са неясни. Чували сме за един свят на име Златния Хуул, който търгувал с изгубените гетсоиди, които търгували с крешите, които търгували с нор т'алушите, които търгуват с нас, но нито един дамушки кораб досега не е летял до Хуул и не знаем нищо за него. Чували сме за забулените хора от един свят без име, които създават собствен вятър, за да се реят из своята атмосфера, но това може да е само легенда и ние дори не знаем чия легенда. Чували сме за една раса, която обитава дълбините на космоса, която е разговаряла с раса на име дан'лай, която търгува с улишките звезди, които търгуват със Седрис и така докато спиралата се върне при нас. Но ние, дамушите от този свят, не сме виждали никога седранец, така че как можем да знаем дали е вярно? — Под краката му се чу шум като от мърморене, мъглата се размести и нещо с миризма на тамян се надигна и докосна ноздрите му.

— Аз ще отида — заяви Холт. — Ще взема кораб и ще отида да видя.

— Тогава върни се някой ден да ни разкажеш — изплака мъглата и за първи път Холт долови в гласа нотка на тъга. — Върни се, върни се. Има толкова много неща, които искаме да научим.

Миризмата на тамян се засили.

Същия следобед Холт плячкоса още три седрански колиби и успя да влезе в други две. Първата беше пуста, студена и прашна, втората бе заета, но не от седрани — щом разби вратата, той замръзна на прага, защото някакво ефирно крилато създание с диви очи, увиснало от тавана, засъска срещу него. Не успя да вземе нищо от тези две колиби, но от останалите навакса.

По залез се върна в каменния град и изкачи тясната рампа на Западната диафрагма, нарамил пълна с храна торба.

Градът изглеждаше безцветен в бледата отслабваща светлина, измит, мъртъв. Въртящите се стени бяха високи четири метра и два пъти по-дебели, изработени от гладък камък, сякаш са едно цяло парче. Западната диафрагма, която гледаше към града на лишените от кораби, бе по-скоро тунел, отколкото порта. Холт я премина бързо, излезе от другата страна и продължи по криволичещата алея между две огромни сгради — а може би не бяха сгради. Бяха високи двайсет метра, с неравни контури, без прозорци и врати, към тях нямаше никакъв достъп освен може би през градските подземия. И въпреки това тъкмо такива причудливи блокове от сив камък доминираха в тази част на града, в един район от десетина квадратни километра. Съндърланд го бе картографирал.

Уличките тук представляваха безнадеждни лабиринти, нито една не вървеше право повече от десет метра и Холт си мислеше, че погледнати отгоре, вероятно наподобяват детски драскулки. Но той бе минавал по този път често и бе запомнил картата на Съндърланд (поне за тази част от каменния град).

От време на време, докато спираше на някое кръстовище, забелязваше в далечината и други постройки. Съндърланд бе картографирал повечето, използваха ги за ориентир. Каменният град имаше стотина отделни части и във всяка архитектурата и дори камъните, използвани за строителство, бяха различни. Покрай северозападната стена имаше джунгла от обсидианови кули, разположени близо една до друга, със сухи канали между тях; на юг се простираше районът на червеникавите пирамиди; на изток се ширеше гранитна равнина с една-единствена гъбовидна кула в центъра. Имаше и други региони, все странни и незаселени. На ден Съндърланд успяваше да картографира по няколко квартала. Но дори това бе само

върхът на айсберга. Каменният град бе на много нива и нито Холт, нито Съндърланд, нито някой от останалите бе успял да проникне навсякъде.

Здрачаваше се. Холт пресече едно голямо кръстовище, просторен октагон с малък осмоъгълен басейн в средата. Водата беше зелена и неподвижна, нито една вълничка не преминаваше по повърхността ѝ, преди Холт да се доближи и да се наплиска. Малко по-нататък бяха техните стаи, сухи като всичко останало в този град. Съндърланд смяташе, че пирамидите имат собствени вътрешни водоизточници, но близо до Западната диафрагма нямаше нищо друго освен този малък обществен шадраван.

След като се изми и почисти от праха, Холт продължи. Торбата се поклащаше на рамото му, стъпките му отекваха в стените и нарушаваха покоя. Нямаше друг звук, нощта се спускаше бързо. Щеше да е също толкова черна и безлунна като всички други нощи на планетата. Холт го знаеше. Облаците тук бяха гъсти и рядко успяваше да зърне пет-шест бледи звезди.

Една от големите сгради отвъд площада с шадравана бе рухнала. Не беше останало нищо освен натрошен камънак и пясък. Холт внимателно тръгна към единствената постройка, която изглеждаше не на място — големия златист каменен купол, наподобяващ раздута седранска колиба-мехур. Имаше десетина входа и още толкова тесни стълбища, които се виеха нагоре, както и истински кошер от помещения вътре.

През последните десет стандартни години това бе техният дом.

Съндърланд клечеше на пода на общата им стая, разгънал картите пред себе си. Беше подредил всяка секция да съвпада с останалите и крайният резултат бе шарен гоблен, в който пожълтелите пергаменти, които бе купил от дан'лаите, се долепяха до квадратните растерни парчета на въздушните снимки, направени от „Пегас“, и тънките листове от сребрист улишки метал. Картите и скиците покриваха целия под на стаята, всяка бе изписана със ситния прилежен почерк на Съндърланд. Той беше приклепнал в средата с карта в скута и молив в ръка. Изглеждаше изморен, почти изтощен.

— Нося храна — каза Холт, хвърли торбата през стаята и тя тупна сред картите и размести няколко.

— Внимавай бе! — викна Съндърланд. — Мисли какво правиш!
— Избута торбата встрани и внимателно подреди разместените карти.

Холт тръгна към хамака си — беше завързан за стойките на два конверторни фенера. Стъпваше върху картите и всеки път Съндърланд изпищяваше, но Холт не му обръщаше внимание. Намести се в хамака.

— Проклет да си — изруга Съндърланд, докато приглаждаше смачканите карти. — Моля те, внимавай! — Вдигна глава и видя, че Холт се е намръщил. — Какво има, Майк?

— Извинявай — рече Холт. — Намери ли нещо днес? — Говореше с безразличие, сякаш изпълняваше обикновена формалност.

Съндърланд изобщо не забеляза това.

— Успях да вляза в един съвсем нов район на юг — обясни той развълнувано. — Много интересно място. Очевидно е проектирано като цялостна композиция. Има централен пилон, построен от някакъв непознат вид зелен камък, заобиколен от десет по-малки колони, а между тях мостове, които се прехвърлят от големите към малките колони. И този модел се повтаря непрестанно. Под него се натъкнах на лабиринт от високи до кръста каменни стени. Ще ми отнеме седмици да ги картографирам.

Холт гледаше към стената. Върху златния камък бяха надраскани чертички за дните, прекарани тук.

— Една година — промълви той. — Цяла една стандартна година, Джеф.

Съндърланд го погледна любопитно, после се надигна и почна да прибира картите.

— Как ти мина денят?

— Никога няма да напуснем това място — отвърна Холт, говореше по-скоро на себе си. — Никога. Свърши се.

Съндърланд спря.

— Престани! — рече дребният пухкав човек. — Няма да го търпя повече, Холт. Откажеш ли се, няма да се усетиш как ще се озовеш при Алейна и Такер с техния кехлибарет. Каменният град е ключът. Зная го почти от началото. Открием ли всички негови тайни, ще можем да ги продадем на лисицидите и да се махнем оттук. Когато привърша с картографирането...

Холт се претърколи към него.

— Една година, Джеф. Никога няма да свършиш проклетите си карти. Можеш да ги рисуваш още десет години и пак ще си покрил само малка част от каменния град. А какво ще кажеш за тунелите? За нивата под тях?

Съндърланд облиза нервно устни.

— Отдолу... там има кладенец. Ако разполагах със снаряжението, което имахме на „Пегас“...

— Но не разполагаш, а и сигурно нямаше да работи. Нищо не действа в този град. Нали затова Капитанът се приземи. Тук долу нашите правила не действат.

Съндърланд поклати глава и се върна към събирането на картите.

— Човешкият мозък е твърде ограничен, за да разбере всичко това. Дай ми време обаче и ще се справя. Може би дори ще разберем дали Сузи Бенет още е тук. — Сузи Бенет беше техният лингвист — третостепенен специалист, но по-добре от нищо, когато общуваш с чуждоземни умове.

— Сузи Бенет не е тук — отвърна Холт и в гласа му се долови нервна нотка. Той започна да изброява на пръсти. — Сузи изчезна с Капитана. Също и Карлос. Ирай се самоуби. Ян се опита да си проправи път с огън през ветроупорните стени и завърши на тях. Ден, Лана и Майе се спуснаха долу с надеждата да открият Капитана, но също изчезнаха. Дейв Тилман се продаде за гостоприемник на крешко яйце, така че с него сигурно също е свършено. Алейна и Такер са като растения, напълно безполезни, и не знаем какво е станало с четиримата, които останаха на борда на „Пегас“. Оставаме само двамата с теб, Съндърланд. — Усмихна се криво. — Ти рисуваш карти, аз крада от червеите и никой не разбира нищо. Свършено е с нас. Ще пукнем в тоя каменен град. Никога вече няма да видим звездите.

Спря също така внезапно, както бе заговорил. Рядко се случваше да избухва, по принцип беше мълчалив и спокоен човек. Съндърланд го гледаше изумено и Холт се отпусна в хамака.

— Ден след ден след ден — продължи той. — И нищо от това, което вършим, няма никакво значение. Помниш ли какво ни каза Ирай?

— Тя не беше добре с нервите — настоя Съндърланд. — И поведението ѝ го доказва.

— Каза, че сме стигнали твърде далече — продължи Холт, сякаш Съндърланд не бе казал нищо. — Каза, че е погрешно да смятаме, че в цялата вселена важат правилата, които можем да разберем. Спомни си, Джеф. Нарече го „глупава и арогантна човешка заблуда“. Точно така каза. Глупава и арогантна човешка заблуда. — Той се разсмя. — Подлъгахме се, защото ни се стори, че разбираме тукашните светове. Но в края на краищата ние носим в себе си частица от човешкия космос, нали? Още по-нататък правилата вероятно ще се променят до неузнаваемост.

— Не ми харесва, когато говориш така — тросна се Съндърланд. — Ставаш пораженец. Ирай беше болна. Накрая тръгна по религиозни срещи на ул-меналейти, отдаде се на техния култ и какво се получи? Отнесе я мистицизмът. Мистицизмът!

— Според теб тя грешеше?

— Грешеше — потвърди уверено Съндърланд.

Холт го погледна отново.

— Това обяснява някои неща, Джеф. Кажете ми как да се измъкна оттук. Кажете ми къде е смисълът във всичко това.

— Каменният град — отвърна Съндърланд. — Когато довърша картите... — И млъкна. Холт беше затворил очи и изобщо не го слушаше.

Отне му пет години и шест кораба, за да се добере до набраздената от звезди сфера, която дамушите смятаха за своя територия, и да проникне в граничния сектор отвъд нея. По пътя на няколко пъти се консултира с други по-големи и по-прочути фонтани на мъдростта и научи всичко, което може, но винаги имаше загадки и изненади, които да го чакат в следващия свят. Не всички кораби, на които летя, бяха с човешки екипажи: човешките кораби рядко идваха толкова далече, така че Холт постъпи при дамушите, после при гетсоидите, после при други и други. И все пак във всеки порт се срещаха по няколко човеци и той дори дочу слухове за втора човешка империя, на около петстотин години към ядрото, заселена от зареял се нататък колонистки кораб и управлявана от проспериращ свят на име Престър. На Престър градовете се реели в облаците, му разказа един стар весманец. Холт вярваше в това, докато друг член на екипажа не

му обясни, че Престър е всъщност град-планета, поддържан от цяла флотилия снабдителни шлепове, по-големи от тези, които Федералната империя построила във войната преди Краха. Същият човек каза, че не колонистки кораб заселил планетата — доказва го, като обясни, че няма как да се стигне толкова далече със субсветлинен кораб от ерата на човешките полети, — а по-скоро ескадрила земни имперски кораби, бягащи от хангрански мозък. По това време Холт вече изслушваше всички тези разкази скептично. Когато една жена от катадейски товарен кораб заяви, че Престър бил основан от Томо и Уолбърг и че Уолбърг все още управлявал там, той се отказа от тази идея.

Но имаше и други легенди, други истории — и те го привличаха. Както мамеха още като него.

На лишен от атмосфера свят, обикалящ синьо-бяла звезда, в единствения град, скрит под купол, Холт срещна Алейна. Тя му каза за „Пегас“.

— Капитанът го построи със собствените си ръце, точно тук. Търгуваше, отиваше по-далече от останалите, също както правим ние — тя му се усмихна, сякаш знаеше, че Холт също обича да рискува с надежда за голяма печалба, — и се е срещнал с дан'лаите. Те са още по-нататък.

— Зная — отвърна Холт.

— Но може би не знаеш какво става там. Капитанът каза, че дан'лаите почти са завладели улишките звезди — чувал ли си за тях?... Добре. Вярно, че ул-меналейтите не оказали сериозна съпротива, но причината по-скоро е, че дан'лаите имат скоково оръдие. Това е съвсем нова концепция, доколкото разбрах, и Капитанът каза, че скъсявало времето за полет наполовина. Стандартният двигател изкривява тъканта на пространствено-времевия континуум, за да се получи свръхсветлинен ефект, докато...

— Аз съм машинен специалист — прекъсна я Холт малко грубо. Но се беше навел напред и слушаше напрегнато.

— О! — възкликна Алейна, макар че не изглеждаше особено впечатлена. — Тъй де, това скоково оръдие на дан'лаите функционира по съвсем друг начин, то премества в друго измерение и после те връща обратно. Съвсем различен е и начинът за управление. Донякъде е псионичен и затова трябва да носиш на главата си пръстен.

— Да не би да имате скоково оръдие? — прекъсна я Холт.

Тя кимна.

— Капитанът преработи стария си кораб, за да построи „Пегас“. Със скоково оръдие, което е купил от дан'лаите. Сега събира екипаж и ни обучава.

— И къде отивате? — попита той.

Тя се засмя и в зелените ѝ очи блеснаха светлини.

— Къде другаде? Навътре!

Холт се събуди призори, в пълна тишина, облече се бързо и пое по обратния път, покрай шадравана и по безкрайните тесни улички, навън през Западната диафрагма и през града на лишениите от кораби. Мина под стената със скелети, без да поглежда нагоре.

Отвъд ветроупорната стена започваше познатият дълъг коридор и той почна да опитва вратите. Първите четири изтропаха, но останаха затворени. Петата го допусна в празна стая. Нямаше и следа от дан'лай.

Това беше нещо ново. Холт предпазливо влезе и се огледа. Никой и нищо, нямаше и втора врата. Той заобиколи широкото улишко бюро и почна да го преравява методично, също както когато плячкосваше седранските колиби. Може би щеше да успее да открие някакъв пропуск за космодрума, пистолет, каквото и да е — нещо, което да го върне на „Пегас“. Ако все още се намираше зад стените. А може би дори щеше да си осигури място на друг кораб.

Вратата се плъзна встрани — на прага стоеше лисицид. Беше неотличим от останалите. Излая нещо и Холт отскочи от бюрото.

Дан'ляят бързо заобиколи бюрото и сграбчи стола.

— Крадец! — извика той. — Крадец. Аз ще стреля. Ти бъдеш застрелян. Да. — И изтрака със зъби.

— Не — отвърна Холт, докато отстъпваше към вратата. Не смееше да побегне, да не би дан'ляят да повика помощ. — Дойдох за място на някой кораб — продължи той.

— Ах! — Извънземният скръсти ръце. — Това различно. Е, Холт, кой си ти?

Холт го гледаше онемял.

— Място, място, Холт иска място — припя пискливо дан'ляят.

— Вчера ми казаха, че идната седмица ще пристигне човешки кораб — обясни Холт.

— Не, не, не. Аз съжалява. Не идва човешки кораб. Няма идва човешки кораб. Следваща седмица, вчера, никога. Ти разбира? И нямаме място. Кораб е пълен. Никога няма да излезеш на космодрума без място.

Холт неволно пристъпи напред.

— Няма да има кораб идната седмица?

Лисицоидът поклати глава.

— Няма кораб. Няма кораб. Няма човешки кораб.

— Някакъв друг тогава. Летял съм с ули, дан'лаи, седрани. Нали ти казах. Познавам всички двигатели и вашето скоково оръдие. Помниш ли? Имам удостоверение.

Дан'ляят наклони глава на една страна. Дали този жест не му беше познат? Разговарял ли беше преди с този дан'лай?

— Да, но няма място.

Холт заотстъпва към вратата.

— Чака — нареди лисицоидът.

Холт спря.

— Няма човешки кораб друга седмица — повтори дан'ляят. — Няма кораб, няма кораб, няма кораб — припя той. После спря да пее. — Човешки кораб сега!

Холт се надигна.

— Сега?! Искаш да кажеш, че отвън в момента е кацнал човешки кораб?

Лисицоидът кимаше трескаво.

— Искам място! — извика Холт. — Намери ми място на борда, проклет да си!

— Да, да. Място за теб, на кораб. — Той натисна нещо на бюрото, едно чекмедже се отвори и той извади оттам руло тънка сребриста тъкан и тънка пръчка от синя пластмаса. — Твое име?

— Майкъл Холт.

— Ох. — Лисицоидът остави пръчицата, прибра рулото в чекмеджето и излая: — Няма място!

— Няма място?

— Никой не може получи две места — рече дан'ляят.

— Две?

Лисицидът кимна.

— Холт има място на „Пегас“.

— По дяволите! — изруга той. Ръцете му трепереха. — По дяволите!

Дан'ляят се засмя.

— Ще вземе ли място?

— На „Пегас“?

Кимване.

— Значи ще ме пуснете през стените? На полето отвън?

Лисицидът кимна отново.

— Напише пропуск за Холт.

— Да — възкликна Холт. — Да.

— Име?

— Майкъл Холт.

— Раса?

— Човек.

— Човешки свят?

— Имир.

Настъпи кратка тишина. Дан'ляят седеше, сложил ръце на бюрото, и го гледаше в очите. После изведнъж отвори чекмеджето, извади някакъв стар пергамент, който пукаше при докосване, и отново вдигна пръчицата.

— Име?

Отново минаха през същата процедура.

Дан'ляят приключи с писането и подаде документа на Холт. Листът се люспеше между пръстите му. Холт го стисна внимателно. Нито една от завъртулките не му говореше нещо.

— И това ще ме прекара през стражите? — попита скептично Холт. — На космодрума? При „Пегас“?

Дан'ляят кимна. Холт се обърна и почти побягна към вратата.

— Чака — извика лисицидът.

Холт замръзна, после се завъртя.

— Какво? — процеди през зъби. Едва сдържаше гнева си.

— Техническа подробност.

— Да?

— Пропуск за поле, за да бъде добър, трябва подписан — довърши дан'ляят с озъбена усмивка. — Подписан, да, да, подписан от

твой капитан.

Настъпи пълна тишина. Пръстите на Холт мачкаха конвулсивно тънкия лист, на пода падаха сребристи люспи. След това, в един миг и без нито дума, Холт се нахвърли върху лисицоида.

Дан'ляят едва успя да изкряка и Холт го стисна за гърлото. Тънка шестопръста ръка се размаха отчаяно във въздуха. Холт усуква ръце и вратлето се скърши. Вече държеше само вързоп отпуснатата червеникава козина.

Остана да стои така дълго, с потръпващи ръце и стиснати зъби. После бавно разтвори пръсти и дан'ляят тупна на стола.

За миг пред погледа на Холт се появи онзи участък от ветроупорната стена.

Той побягна.

„Пегас“ имаше и стандартни двигатели, в случай че скоковото оръдие се повреди, а металните стени на каютата бяха покрити с компютърни монитори. Но в средата бе разположено дан'лайското скоково оръдие — дълъг цилиндър от метализирано стъкло, дебел колкото човешко тяло, монтиран върху инструменталния панел. Цилиндърът бе пълен наполовина с кишава течност, която променяше цвета си внезапно всеки път, когато през контейнера преминаваше енергиен импулс. Около него бяха монтирани седалки за четиримата скоконавти, по две от всяка страна. Холт и Алейна седяха по фланговете, срещу високата руса Ирай и Ян Макдоналд — всеки от тях носеше куха стъклена корона, пълна със същата течност, която се плискаше в скоковия цилиндър.

Зад Холт седеше Карлос Виляреал — при главния пулт, на който излизаше информацията от корабния компютър. Скоковете вече бяха планирани. Капитанът бе решил да видят излишките звезди. И Седрис и Златния Хуул и всичко отвъд него. Може би дори Престър и ядрото.

Първата спирка беше един транзитен пункт на име Сив отдих (очевидно, ако се съдеше по името, и други хора бяха летели нататък преди тях, а и звездата я имаше на картите). Капитанът бе чул някакви разкази за каменен град, по-стар дори от времето.

Когато напуснаха атмосферата, ускорителите замлъкнаха.

— Координатите са въведени в навигационната система — рече Виляреал с глас по-малко уверен от обичайното: процедурата бе нова за всички. — Скок!

Превключиха на дан'лайското скоково оръдие.

Трепкащ с безброй цветове мрак и хиляди въртящи се звезди, а Холт е по средата съвсем сам, но не! Ето я Алейна и още някой и после те всички се присъединяват към хаоса, който се вихри около тях, и огромни сиви вълни се стоварват върху главите им, а лицата им изглеждат оброчени в пламък, те се разтварят и болка болка болка и сега всички са изгубени и нищо вече няма пространствени очертания и минават векове, хилядолетия, но ето че Холт вижда нещо да пламти и да ги призовава и усеща притегателната сила на ядрото — на ядрото — и за миг във всичко това се мярва Сив отдих и сетне изчезва и по някакъв начин Холт успява да го върне и вика на Алейна и тя също го сграбчва, а после и Макдоналд и Ирай, и го ДЪРПАТ...

Отново седяха около скоковото оръдие и Холт изведнъж почувства остра болка в китката, а когато погледна надолу, откри, че някой му е включил венозна система. Алейна също бе на системи, както и останалите. Нямахме и следа от Виляреал.

Вратата се плъзна встрани и на прага застана Съндърланд, ухилен.

— Слава на Бога! — извика нисичкият навигатор. — От три месеца сте в безсъзнание. Мислех си, че е свършено с вас.

Холт свали стъклената корона от главата си и забеляза, че вътре е останала съвсем малко течност. После видя, че скоковият цилиндър също е празен.

— Три месеца?

Съндърланд потрепери.

— Беше ужасно. Нямахме нищо навън, нищичко, и не можехме да ви събудим. Виляреал трябваше да се преквалифицира на болногледачка. Ако не беше Капитанът, не знам какво щеше да се случи. Добре че успяхте да ни измъкнете от... където и да бяхме.

— Пристигнахме ли? — попита Макдоналд.

Съндърланд заобиколи скоковото оръдие и огледа екраните. На черния фон се виждаше самотно сияещо слънце. Хладна сива сфера изпълваше екрана.

— Сив отдих — обяви Съндърланд. — Направих изчисления. Пристигнахме. Капитанът вече прати сигнал. Тук, изглежда, управляват дан'лаите. Разрешиха да се приземим. Времето също съвпада — три субективни месеца, почти колкото очаквахме.

— А със стандартен двигател? — попита Холт. — Същото пътуване ли щеше да бъде?

— Справихме се дори по-добре, отколкото обещавах да дан'лаите — отвърна Съндърланд. — Сив отдих е на година и половина път от мястото, където бяхме.

Беше прекалено рано и шансът седраните да са в летаргия не бе голям. Но Холт трябваше да рискува. Разби вратата на първата колиба, на която се натъкна, и я плякоса напълно. Прибираше вещите с трескава бързина. Обитателите, за щастие, лежаха неподвижно, свити на топка.

Когато излезе на централната алея, се постара да избягва дан'лаите, сякаш можеше да срещне тъкмо онзи, когото бе убил. Вместо това избра една сергия, зад която стоеше едър сляп линкелар — огромните му очи се въртяха като топки от гной. Въпреки всичко чуждоземецът успя да го измами. Холт размени цялата плячка за прозрачен синкав шлем и напълно годен за употреба лазер. Оръжието го заинтригува, беше досущ като това, което носеше Макдоналд. Но работеше, а това бе всичко, което имаше значение.

Холт тръгна към Западната диафрагма. Когато стигна пустите улици на каменния град, премина в лек тръс.

Съндърланд бе излязъл да работи над поредната карта. Холт взе молив и надраска на гърба на един лист: УБИХ ЛИСИЦОИД. ТРЯБВА ДА СЕ СКРИЯ. ОТИВАМ В КАМЕННИЯ ГРАД. ТАМ ЩЕ СЪМ В БЕЗОПАСНОСТ. После събра всичката останала храна — можеше да му стигне почти за две седмици и дори повече, ако ядеше, колкото да не умре от глад. Прибра я в торбата, метна я на рамо и излезе. Лазерът бе в джоба му, шлемът се поклащаше на ръката му.

Най-близкият тунел бе през няколко пресечки — огромна спирала, която се спускаше надолу от центъра на кръстовището. Холт и Съндърланд неведнъж бяха слизали до първо ниво, докъдето стигаше светлината. Дори тук бе мрачно, задушно и потискащо —

мрежата тунели бе дори по-сложна и заплетена от уличките горе. Много от тях извиваха надолу. И разбира се, спиралата продължаваше с нови разклонения и ставаше все по-мрачна с всяка извивка. Никой не слизаше под първо ниво: тези които дръзнаха да го сторят — като Капитана, — не се върнаха. Бяха чували различни истории за това колко надълбоко продължава градът, но нямаше как да проверят достоверността им — инструментите, които бяха взели от „Пегас“, не работеха на тази планета.

Спря на дъното на първата голяма извивка, първото ниво, и си сложи синия шлем. Малко му убиваше на носа, а страните стягаха неприятно ушите. Очевидно бе изработен за ул-меналейт. Но щеше да свърши работа — имаше отвор около устата, така че можеше да говори и да диша.

Почака малко, за да може шлемът да погълне от телесната му топлина, и скоро след това той започна да излъчва мъждива синкава светлина. Холт продължи надолу по спиралата, към непрогледния мрак.

Извивките се редяха една след друга, като на всяко ниво се появяваха нови разклонения. Холт се опита да запомни броя на нивата. Извън малкия кръг светлина около него имаше само непрогледен мрак, тишина и горещ въздух, който се дишаше много трудно. Но сега вече страхът го пришпорваше и той не забави крачка. На повърхността каменният град бе пуст, но дан'лаите можеха да влязат в него, когато поискат. Само тук долу щеше да е в безопасност. Възнамеряваше да остане в спиралата, стига да не се заблуди и изгуби. Това вероятно се бе случило с Капитана и другите, бяха се отдалечили от спиралата по някой от страничните тунели и бяха умрели от глад, понеже не бяха могли да открият обратния път. Но не и Холт. След две седмици щеше да се качи горе и да вземе още храна от Съндърланд.

Няколко часа вървя покрай извития парапет, покрай безкрайни стени от еднообразен сив камък, озарени в синьо от шлема, покрай хиляди зеещи отвори, зад които започваха тунели настрани, надолу и нагоре, всеки от тях зовящ го с голямата си черна паст. Въздухът ставаше все по-топъл и Холт започна да диша тежко. Около него нямаше нищо друго освен камък, но въпреки това из тунелите се носеше тежка смрад. Той се постара да не й обръща внимание.

След известно време стигна място, където спиралата свършваше — нататък имаше тройно разклонение, три арковидни врати и три тесни стълбища, всяко спускащо се стръмно в различна посока и всяко извито така, че Холт виждаше само на няколко метра навътре. Краката вече го боляха. Той седна, свали си обувките, извади къс сушено месо и го сдъвка.

Заобикаляше го непрогледен мрак и след като стъпките му вече не отекваха в стените, настъпи пълна тишина. Всъщност не съвсем. Той се ослуша. Да. Чуваше нещо, съвсем слабо и отдалече. Някакъв тътен. Преглътна месото, наостри слух и след известно време стигна до извода, че звукът идва откъм лявото стълбище.

След като приключи с храната, облиза пръсти, нахлузи обувките, стана, стисна лазера и бавно пое надолу по лявото стълбище, като се стараеше да се движи безшумно.

И тази стълба беше спираловидна, но по-стръмна от централната, без разклонения и много тясна. Едва успяваше да свие на завоите, но поне нямаше опасност да се изгуби.

Звукът продължаваше да се усилва и постепенно Холт осъзна, че не е тътен, а по-скоро вой. После, малко по-късно, се промени отново и отслабна. Сега вече наподобяваше мяучене и лай.

Стълбата направи остър завой и Холт внезапно спря.

Намираше се пред прозореца на странна сграда от сив камък. Отвън се виждаше каменният град. Беше нощ и небето бе покрито с гоблен от звезди. Под него, близо до един осмоъгълен шадраван, шестима дан'лаи бяха заобиколили седран. Смееха се с накъсаните си лаещи гласове, но в тях се долавяше гняв; и удряха със закривените си нокти седрана всеки път, когато се опитваше да помръдне, макар че той се извисяваше над тях. Тъкмо нещастният седран издаваше мяукащите и лаещи звуци. Огромните му виолетови очи сияеха ярко, бойните му челюсти потрепваха нервно.

Единият дан'лай държеше нещо увито в плат. Разгъна го бавно — беше дълъг назъбен нож. След секунда се появи втори и после трети — всички лисицоиди бяха въоръжени. Продължаваха да се смеят. Един от тях се метна на седрана отзад, за миг блесна сребристо острие и Холт видя как от разкъсаната тъкан бликва черна жлъчка и се стича по млечнобялата плът на седрана.

Отекна смразяващ кръвта вик и червеят се извърна с бързина, която дан'ляят, изглежда, не очакваше. Бойните челюсти се впиха в нападателя и го вдигнаха във въздуха, той изпусна ножа и зарита безпомощно. Седранът тракна с челюсти и го разполови. Двете части тупнаха на земята. Но останалите отново затвориха кръга, без да спират да се смеят, ножовете им засвяткаха във въздуха и седранът отново започна да стене. Размаха крайници и втори дан'лай цопна обезглавен във водата, но други двама вече сечаха мятащите се пипала, а трети бе забил ножа си в поклащация се торс. Всички лисицоиди изглеждаха ужасно възбудени. Холт не можеше да чуе седрана от трескавия им лай.

Вдигна лазера, прицели се в най-близкия дан'лай и натисна спусъка. Бликна яростна червена светлина.

Пред прозореца се спусна завеса и скри гледката. Холт се пресегна и я дръпна встрани. Зад нея имаше помещение с нисък таван и десетина тунела, водещи в различни посоки. Нито следа от дан'лаите и седрана. Намираще се далече под града. Единствената светлина бе синкавото сияние на шлема му.

Холт бавно и безшумно доближи центъра на помещението. Половината тунели бяха зазидани. Но от един го лъхна хладен вятър. Той влезе навътре и скоро стигна дълга галерия, пълна с фосфоресцираща червена мъгла, като капки от огън. Помещението се разгръщаше наляво и надясно далече извън полезрението му, имаше висок таван, а тунелът, довел го тук, бе само един от многото. Останалите — различни по размери и очертания — продължаваха на равни интервали покрай стените. Холт пристъпи неуверено в меката червена мъгла, после се обърна и прогори белег на стената на тунела, от който бе дошъл. Навлезе в галерията и тръгна покрай редицата отвори. Мъглата бе гъста и същевременно не пречеше на видимостта и Холт видя, че галерията е съвсем празна. Но не виждаше другия ѝ край и стъпките му не отекваха.

Продължи да крачи още известно време, почти хипнотизиран и забравил за страха си. После, постепенно, от някакъв далечен портал се появи бяла светлина. Холт се затича нататък, но сиянието избледня, преди да е преполовил разстоянието. Въпреки това нещо го влечеше в тази посока.

Входът на тунела бе висока арка, пълна с мрак. Холт влезе вътре, но след няколко крачки спря — пред него имаше врата.

Отвъд арката имаше голяма купчина сняг и гора от железни сиви дръвчета, свързани с крехка паяжина от лед, толкова тънка, че можеше да се строши или разтопи от дъха му. Никакви листа, но между клоните надзъртаха синкави цветчета. Отгоре студено сияеха звездите. А на хоризонта Холт видя да се издига старата порутена Къща с каменните парапети.

Спря за миг, загледан, изпълнен със спомени. Студен вятър полъхна откъм склона и хвърли сняг към вратата. Холт потрепери, обърна се и се върна в галерията с червеникава мъгла.

При мястото, където тунелът излизаше в галерията, го чакаше Съндърланд.

— Майк! — извика той. — Трябва да се върнеш. Имаме нужда от теб, Майк. Не мога да рисувам карти, без да ми носиш храна, а Алейна и Такер... Трябва да се върнеш!

Холт поклати глава. Мъглата се сгъсти, завихри се и обгърна нисичкия Съндърланд, така че се виждаше само силуетът му. Въздухът се проясни, но там вече не стоеше Съндърланд. Това бе съдържателят на Депото. Съществуването го гледеше мълчаливо и помръдваше с белите си пипала. Чакаше. Холт също.

В другия край на галерията един от тунелите се озари от светлина. Сетне засияха още два и няколко други по-нататък. Холт се озърташе, а мълчаливите разноцветни вълни бликаха и го заливаха от всички страни — мъждивочервени, синьо-бели, меко жълтеникави.

Съдържателят се завъртя тромаво и пое нататък в галерията. Дипли черна мазнина подскачаха на гърба му при всяка крачка. Мъглата задържаеше тежкия му мирис. Холт го последва, приготвил лазера за стрелба.

Таванът се издигаше все по-високо и Холт забеляза, че отворите на тунелите стават по-големи. От един тунел излезе същество, което донякъде приличаше на съдържателя, прекоси галерията и хлътна в отсрещния.

Спряха пред входа на един тунел, овален, два пъти по-висок от Холт. Съдържателят чакаше. Холт, стиснал в ръка лазера, влезе. Озова се пред друг прозорец, а може би екран — от другата страна на кръгъл кристален илюминатор се вихреше и пищеше хаос. А после вихрите

започнаха да приемат форма. Ако това въобще можеше да се нарече форма. Четирима дан'лаи седяха около скоково оръдие, нахлузили на главите си корони. Но картината бе доста размазана. Призраци, това бяха призраци, вторични изображения припокриваха основните, но не съвсем, не напълно. И тогава Холт видя трето изображение, после четвърто, пето, те се смесиха и напукаха, сякаш пред него имаше редица от огледала. Дълги редове дан'лаи стояха едни върху други, смесваха се и се смалваха, за да се изгубят напълно в далечината. В синхрон — не, не напълно, защото тук-там някоя от фигурите се държеше съвсем самостоятелно — те свалиха скоковите корони, спогледаха се и се разсмяха. Див, лаещ смях, който продължаваше и продължаваше, и на Холт му се стори, че в очите им свети безумие. Прегърбени, приведени напред, те приличаха на някакви страховити и зловещи хищници.

Той се обърна и излезе. Отвън, в галерията, съдържателят на Депото го очакваше все така търпеливо. Холт отново го последва.

Сега вече в галерията имаше и други, Холт едва ги различаваше, докато притичваха напред-назад из мъглата. Някои приличаха на съдържателя, други не. Холт зърна един самотен дан'лай, който изглеждаше изгубен и изплашен — непрестанно се блъскаше в стените. Имаше и други същества, наподобяващи донякъде ангели, донякъде огромни мухи, които се носеха безшумно над главите им, и нещо високо, забулено в наметало от трепкащи светлини, както и други, чието присъствие Холт по-скоро долавяше, отколкото виждаше. На няколко пъти видя широконози, с техните ярки кожи в различни оттенъци и високи яки от кост и плът: стъпваха с обичайната си грациозност на четирите си крайника. Видя и животни с мека сивкава козина, влажни очи и странни, сякаш разумни лица.

После му се стори, че забелязва човек — мургав, с високомерна осанка, с корабна униформа и с шапка. Затича се към него, но мъглата го обърка и той скоро го изгуби от поглед. Когато се огледа, съдържателят също беше изчезнал.

Най-близкият тунел беше отворен, като онзи, през който бе дошъл. Малко навътре в него имаше висока планинска площадка, под която се ширеше безводна безжизнена равнина, разполовена от гигантска цепнатина. В центъра на тази пустош се издигаше град с тебеширенобели стени, сградите имаха само прави ъгли. Беше мъртъв,

доколкото можеше да се установи, но Холт си помисли, че го познава. НарКармиян често му разказваше как хранганите строели градовете си в раздираните от войни райони между Старата Земя и Покрайнините.

Холт протегна колебливо ръка през рамката на вратата и бързо я дръпна. Зад рамката ръката му попадна в пещ; това не беше екран, също както и преди, когато бе видял картината от Имир.

Върна се в галерията, спря и се опита да обмисли видяното. Галерията продължаваше нататък и из мъглата се движеха същества, каквито не бе виждал никога, смълчани, незабелязващи другите. Капитанът също бе някъде там, той знаеше, както и Виляреал и Сузи Бенет, а може би и други — или... или бяха *дошли* тук като него, а сега бяха някъде другаде. Може би и те като него бяха видели родните си планети в някой от тунелите и бяха отишли там. Въпросът беше — прекрачиш ли арката, ще можеш ли да се върнеш?

Дан'лаят се появи отново, но този път пълзеше и Холт видя, че е много стар. Начинът, по който се придвижваше, подсказваше, че е съвсем сляп, и въпреки това очите му *виждаха*. После Холт се зае да наблюдава останалите и накрая да ги следва. Мнозина от тях излизаха през вратите и наистина се озоваваха в пейзажите отвъд. А какво имаше там... той видя улишки светове, в цялото им отегчено великолепие, видя бойните кораби на ул-меналейти... видя беззвездната нощ на Тъмна зора, по чиято повърхност се скитаха тъмните мечтатели... и Златния Хуул (истински в края на краищата, въпреки че вече не го вярваше)... и призрачни кораби, които се носеха откъм ядрото, и крикуните от черните светове на Далечния ръкав, както и древните раси, които бяха затворили звездите си в сфери, видя още хиляди светове, за които не бе и мечтал.

Скоро спря да следва мълчаливите пътешественици и започна да обикаля сам, и установи, че гледката отвъд вратата може да се променя. Докато стоеше пред една квадратна врата, зад която се виждаха равнините на ай-Емерел, си спомни за Каин, който наистина бе пътувал много надалече, макар и не достатъчно. Пред него се издигаха емерелските кули и Холт си помисли, че би искал да ги види от по-близо, и изведнъж вратата се отвори към една от тях. После до лакътя му изникна съдържателят, материализира се също толкова внезапно, както в Депото, и Холт надзърна в безликото му лице.

Прибра лазера, свали шлема (той бе престанал да свети — защо не го бе забелязал досега?) и пристъпи напред.

Намираще се на балкон, студен вятър го блъсна в лицето, пред него сияеше черен емерелски метал, озарен от оранжевия залез. Кулите се редяха чак до хоризонта и Холт знаеше, че всяка от тях е град на милиони, но оттук бяха само тъмни и високи пилони.

Свят. Светът на Каин. Но се беше променил много от времето, когато Каин го бе видял за последен път, преди повече от двеста години. Интересно как.

Докато се обръщаше, за да се прибере вътре, си обеща, че скоро ще се върне, за да доведе Съндърланд, Алейна и Такер-Рей. За тях вероятно долу бе царство на мрака и страха, но Холт можеше да ги отведе у дома. Да, можеше и щеше да го направи. Но не сега. Искаше първо да види ай-Емерел, и Старата Земя, и променените хора на Прометей. Да.

Но щеше да се върне. Съвсем скоро.

Времето тече бавно в каменния град, още по-бавно в подземията, където Строителите са изплели мрежа от пространство-време. Но въпреки това тече, неумолимо. Огромните сиви сгради отдавна са рухнали, гъбовидната кула е паднала, пирамидите са се разпаднали на пясък. Няма и следа от улишките ветроупорни стени и нито един кораб не се е приземявал тук от хилядолетия. От ул-меналейтите са останали малцина, те крачат със своята странна неуверена походка, дан'лаите са потънали в анархия след хиляди години на възход, крешите са изчезнали, линкеларите са поробени, а призрачните кораби все така мълчат. Още по-нататък дамушите са отмираща раса, макар че техните фонтани на мъдростта продължават да съществуват и да трупат и разпространяват знания, да очакват въпроси, които вече няма кой да зададе. Нови раси посещават изморените светове, старите узряват и се променят. Нито един човек не е достигнал ядрото.

Слънцето над кръстопътната планета е започнало да потъмнява.

В пустите тунели под руините Холт продължава да крачи от една звезда към друга.

„НОЩЕН ЛЕТЕЦ“

Когато Исус от Назарет умираше на кръста, волкрините преминали само на една година път от него, носейки се към галактическата граница.

Когато Земята била раздирана от Огнените войни, волкрините доближили за малко Стария Посейдон, където океаните все още са безименни и безжизнени. По времето, когато звездният двигател превърнал Федералните нации на Земята във Федерална империя, волкрините вече навлизали в покрайнините на хранганския космос. Хранганите така и не го разбрали. Подобно на нас те са деца на малки ярки светове, обикалящи около разпръснатите им слънца, и не проявяват особен интерес към нещата, които се движат в бездните между системите.

Войната продължила хиляда години и волкрините преминали право през нея, непознати и незасегнати, в пълна безопасност на място, където пламъците дори не могат да горят. Не след дълго Федералната империя се разпаднала и изчезнала, хранганите се изгубили в мрака на Краха, но за волкрините не станало по-мрачно.

Когато Клерономас излетял със своя изследователски кораб от Авалон, волкрините били на десет светлинни години от него. Клерономас открил много неща, но това, което не намерил, били волкрините. Нито тогава, нито при завръщането си на Авалон, цял един човешки живот по-късно.

Когато съм бил дете и вече трима Клерономаси са се били превърнали в прах, далечни и забравени като Исус от Назарет, волкрините преминали близо до Дарон. През онзи сезон всички крейски телепати започнали да се държат странно и да стоят, загледани в звездите със сияещите си потрепващи очи.

Когато съм порасъл, волкрините вече се носели отвъд Тера, далече извън обхвата на креите, и продължавали да летят към границата.

Сега съм стар и продължавам да остарявам, а волкрините скоро ще пронизат Темптърския воал, който се простира като черна мъгла между звездите. И ще продължат нататък. През тъмните бездни, където никой не лети, през пустошта, през тишина, която е отвеки и завек. И само моят „Нощен летец“ и аз ще ги последваме.

Придвижваха се бавно надолу по прозрачния тунел, който свързваше орбиталните хангари с очакващия ги кораб, като се придърпваха за перилата.

Меланта Джирл, единствената сред тях, която имаше някакъв опит от пребиваване в безтегловност, спря за миг, за да се полюбува на пъстрия глобус на Авалон, величествен гоблен от нефрит и кехлибар. Усмихна се и продължи през тунела, като с лекота задмина спътниците си. И преди всеки от тях се бе качвал на космически кораб, но никога като този. Повечето кораби се скачваха директно със станцията, но съдът, нает от Кароли д'Бранин за тази мисия, бе прекалено голям и с твърде различна конструкция. Издигаше се пред тях — три малки яйца, долепени едно до друго, две по-големи сфери отдолу и под прав ъгъл, по средата цилиндърът с жилищния отсек и множество свързващи ги тръби. Корабът беше бял и неприветлив.

Меланта Джирл първа мина през въздушния шлюз. Останалите я следваха мъчително и непохватно, но накрая всички се качиха на борда — пет жени и четирима мъже, всеки с определена академична специалност, с биографии, също толкова различни, колкото и сферите на познание, които изучаваха. Крехкият млад телепат Тейл Ласамер се качи последен, огледа се нервно, докато останалите си бърбеха и чакаха процедурата по прехвърлянето да приключи, и каза:

— Наблюдават ни.

Външният люк се хлопна зад него, прозрачният тунел се откачи, но вътрешният люк не се отваряше.

— Добре дошли на борда на моя „Нощен летец“ — обяви любезен глас.

Но не се виждаше никой.

— Ехей — провикна се Меланта Джирл и се огледа любопитно.

— Здравейте — повтори любезният глас. Идваше откъм комуникационната решетка под големия тъмен екран. — С вас говори

Ройд Ерис, капитан на „Нощен летец“. Кароли, радвам се да те видя отново, останалите нека се чувстват като у дома си.

— А вие къде сте? — провикна се някой.

— В моя отсек, който заема половината от животоподдържащата сфера. Другата половина се състои от всекидневна-библиотека-кухня, две санитарни станции, една двойна каюта и една доста малка единична. Боя се, че ще трябва да разположите хамаците си в товарните сфери. „Нощен летец“ е бил проектиран за търговски, а не за пасажерски кораб. Все пак оставих отворени всички подходящи коридори и люкове, така че в товарния отсек има въздух, топлина и вода. Реших, че така ще ви е по-удобно. Вашето снаряжение и компютрите ви вече са доставени в товарния отсек, но уверявам ви, имате предостатъчно място. Съветвам ви да се настаните, а сетне ще се срещнем в каюткомпанията за едно леко ядене.

— Вие ще присъствате ли? — попита психоаналитикът, жена със строго лице, казваше се Агата Маридж-Блек.

— В известен смисъл — отвърна Ройд Ерис. — В известен смисъл.

Призракът се появи на малкото угощение.

Не беше никак трудно да открият каюткомпанията, след като опънаха хамаците и подредиха личните си вещи в спалното помещение — тя бе най-голямото помещение в тази секция на кораба. В единия край имаше напълно оборудвана кухня, отлично заредена с провизии. Другият предлагаше няколко удобни кресла, два четеца, холоекран и цяла стена с книги и кристални чипове. В средата имаше продълговата маса с места за десет души.

Леката вечеря вече ги очакваше с димящ аромат. Учените си сервираха и се настаниха около масата, смееха се и разговаряха. Вече се чувстваха много по-спокойни, отколкото когато се бяха качили на кораба.

Гравитационната система бе включена, което също допринасяше за доброто им самочувствие — непохватният преход през безтегловния тунел бе забравен.

Най-сетне бяха заети всички места. Освен това начело на масата.

Призракът се материализира там.

Всички разговори замлъкнаха.

— Здравейте — рече привидението, ярка сянка на строен млад мъж с побеляла коса и светли очи. Беше облечен по мода отпреди двайсетина години: свободна пастелна риза, прихваната с ластиси на китките, плътно прилепнал панталон и високи обувки. Можеха да виждат през него, а очите му, изглежда, въобще не ги забелязваха.

— Холограма — заяви Алис Нортунд, ниската набита ксенотехничка.

— Ройд, Ройд, не мога да те разбера — обади се Кароли д'Бранин, загледан в призрака. — Какво е това? Защо ни пращаш проекция? Защо не дойдеш при нас лично?

Призракът се усмихна леко, вдигна ръка и посочи:

— Моите каюти са от другата страна на тази стена. Между двете половини на сферата няма врата или шлюз. Прекарвам всичкото си време в усамотение, а повярвайте ми, много го ценя. Надявам се да ме разберете и да уважите желанието ми. Независимо от това ще се постарая да съм внимателен домакин. Тук, в каюткомпанията, винаги ще можете да се срещате с моята проекция. Навсякъде другаде можете да разговаряте с мен по интеркома. А сега, ако обичате, върнете се към храненето и разговорите си. Ще ви послушам с удоволствие. От много време не съм имал пътници.

Те се опитаха. Но призракът начело на масата хвърляше издължена сянка и вечерята беше малко изнервена и припряна.

От часа, в който „Нощен летец“ премина на звезден двигател, Ройд Ерис наблюдаваше пътниците си непрестанно.

За няколко дни повечето учени свикнаха с безтелесния глас и холографския призрак в каюткомпанията, но единствено Меланта Джирл и Кароли д'Бранин успяха да се отпуснат в негово присъствие. Останалите щяха да се почувстват още по-неудобно, ако знаеха, че Ройд ги следи постоянно. Винаги и навсякъде те бяха под наблюдение. Ройд имаше очи и уши дори в санитарните помещения.

Той ги гледаше как спят, ядат, работят и се съешават, слушаше неуморно разговорите им. След седмица вече ги познаваше и деветимата и бе започнал да разкрива малките им тайни.

Кибернетичката Ломи Торн разговаряше с компютрите си и изглежда, предпочиташе тяхната компания пред компанията на хората. Беше умна и схващаше бързо, имаше подвижно изразително лице и дребно момчешко тяло; повечето от останалите я намираха за привлекателна, но тя не обичаше да я докосват. Прави секс само веднъж, с Меланта Джирл. Ломи Торн носеше ризи от мек плетен метал и имаше имплант на лявата китка, който ѝ позволяваше да комуникира директно с компютрите си.

Роян Кристоферис, ксенобиологът на групата, беше грубоват, склонен да влиза в спорове мъж, циник, който не криеше презрението си към своите колеги и обичаше да посяга към чашката. Висок, прегърбен и грозен.

Двамата лингвисти, Данел и Линдран, бяха любовници за пред другите — непрестанно се държаха за ръце и се милваха. Насаме обаче се караха жестоко. Линдран бе надарена с жлъчно остроумие, което обичаше да стоварва върху Данел, когато знаеше, че ще го заболи най-много, шегуваше се с професионалната му компетентност. Двамата правеха секс често, но не един с друг.

Психоаналитичката Агата Маридж-Блек непрекъснато се тъпчеше и никога не се къпеше. Ноктите на дебелите ѝ пръсти винаги бяха черни от мръсотия и през първите две седмици носеше един и същ комбинезон — свали го само когато трябваше да се люби.

Телепатът Тейл Ласамер беше нервен и темпераментен, страхуваше се от всички около себе си и въпреки това понякога се заяждаше със събеседниците си: използваше мисли, подслушани в главите им.

Ройд Ерис наблюдаваше всички, изучаваше ги, живееше с тях и чрез тях. Не пренебрегваше никого, дори онези, които му бяха съвсем неприятни. По времето, когато „Нощен летец“ вече отброяваше края на втората седмица от полета със звезден двигател, двама от пътниците бяха приковали особено вниманието му.

— И най-много от всичко, искам да знам защо — каза му Кароли д'Бранин една фалшива нощ през втората седмица, откакто напуснаха Авалон.

Сияещият призрак на Ройд седеше в затъмнената каюткомпания и го наблюдаваше как отпива от топлия шоколад. Останалите спяха. Ден и нощ нямаша особен смисъл на кораба, но „Нощен летец“ поддържаше обичайния цикъл и повечето пътници се придържаха към него. Д'Бранин, администратор, ерудит и водач на мисията, бе едно от изключенията — той спазваше собствен режим, предпочиташе работата пред съня и не обичаше да разговаря за нищо друго освен за манията си — волкрините, които преследваше.

— Но „дали изобщо“ също е актуално, когато става въпрос за тях, Кароли — отвърна Ройд. — Можем ли да сме сигурни, че тези извънземни наистина съществуват?

— Аз мога да съм сигурен — отвърна Кароли д'Бранин и му смигна. Беше нисък и строен, със сребристосива коса и туниката му бе изгладена безупречно, но ентузиазираният му жестове и поведение бяха в противовес на сериозния му вид. — И това е достатъчно. Ако всички други бяха сигурни, щяхме да пратим цяла изследователска флотилия вместо твоя малък „Летец“. — Отпи от шоколада и въздъхна със задоволство. — Чувал ли си за нор т'алушите, Ройд?

Името беше малко странно, но на Ройд му трябваше по-малко от секунда, за да се консултира с библиотечния компютър.

— Чуждоземна раса в другия край на човешкия космос, отвъд световите на финдите и дамушите. Вероятно митична.

Д'Бранин се засмя.

— Не, не, не! Твоята библиотека е остаряла, приятелю, трябва да я опресниш следващия път, когато посетиш Авалон. Никакви легенди, напротив, те са съвсем истински, но са много далече. Разполагаме с оскъдна информация за нор т'алушите, но сме сигурни, че съществуват, въпреки че ти и аз никога не сме срещали подобен екземпляр. Те са в основата на всичко това.

— Разкажи ми — подкани го Ройд. — Заинтригуван съм от работата ти, Кароли.

— Кодирах информация в академичните компютри, един наскоро пристигнал пакет от Дам Тюлиан, след двайсет години в транзитен полет. Част от него беше нор т'алушки фолклор. Нямах представа колко време е отнело на тази информация да стигне до Дам Тюлиан и по какъв път е пристигнала, но това нямаше значение — фолклорът

винаги е извън времето, а този материал бе изумителен. Знаеш ли, че първата ми специалност е ксеномитология?

— Не знаех. Но моля те, продължавай.

— В митовете на нор т'алуш се среща историята за волкрините. Това ме озадачи — раса разумни същества със загадъчен произход в ядрото на галактиката, които летят към галактическия край и, както се твърди, вероятно са се насочили към междугалактическото пространство, като междувременно се придържат към междувездените бездни, никога не кацат на планети и рядко се приближават на по-малко от една светлинна година до някоя звезда. — Очите на д'Бранин проблясваха и той размахваше ентусиазирано ръце, сякаш се опитваше да покаже как волкрините прекосяват галактиката. — При това, Ройд, го правят *без звезден двигател*, ето къде е истинското чудо! Летят на кораби, които развиват само частица от скоростта на светлината. Ето какво прикова вниманието ми! Представи си колко са различни — мъдри и търпеливи, надарени с дълъг живот и огромни познания, необременени от нашата припряност и страст. Помисли колко са древни тези волкрински кораби!

— Древни, да — съгласи се Ройд. — Кароли, ти каза *кораби*. Нима са повече от един?

— О, да — потвърди д'Бранин. — Според нор т'алушите в началото се появили един, или два, в най-вътрешния край на тяхната търговска сфера, но ги последвали и други. Стотици, но всеки самостоятелен и всичките насочени към границата на галактиката и отвъд. Посоката винаги била една. Близо петнайсет хиляди стандартни години те прекосявали нор т'алушките звезди, преди да ги напуснат. В легендата се казва, че последният волкрински кораб изчезнал преди три хиляди години.

— Осемнайсет хиляди години — каза Ройд. — Че толкова ли са стари нор т'алуш?

— Не като звездни пътешественици — отвърна усмихнато д'Бранин. — Според собствената им история нор т'алуш са цивилизовани едва от половината на този период. Известно време това не ми даваше покой. Тъкмо заради това смятах, че историята за волкрините е легенда. Чудесна легенда, наистина, но нищо повече. Но не можех да оставя този въпрос без допълнително проучване. Заех се с изследвания през свободното си време, потърсих подобни сведения и в

други чуждоземни източници, за да видя дали този мит не се среща и при някои от останалите раси. Реших дори да направя научна работа върху това. Струваше ми се перспективна линия на изследване. Останах изумен от това, което открих. Нищо от хранганите и заробените от тях раси, но в това има резон. Тъй като те са извън човешкия космос, волкрините вероятно още не са ги достигнали, след като са прекосили нашата сфера. Но като продължих да се ровя, открих легенди за волкрините навсякъде — д'Бранин се наведе развълнувано напред. — Ах, Ройд, какви разкази само!

— Да чуем — подкани го Ройд.

— Финдите ги наричат *иу-уивии*, което се превежда като ордата от пространството, или тъмната орда. Всяка финдийска орда разказва една и съща история, само мозъчните безмълвници са недоверчиви. Говори се, че корабите са огромни, много по-големи от нашите или които и да било други. Бойни кораби. Има една история за изгубена финдийска орда, триста кораба под *рала-фин*, всичките напълно унищожени при срещата с *иу-уивии*. Това е било преди много хиляди години, разбира се, и подробностите са се изгубили. Дамушите имат друга история, но я приемат за истина — а дамушите, както знаеш, са най-древната раса, с която сме се срещали. Съществата от бездната, така наричали те моите волкрини. Чудесни истории, Ройд, наистина чудесни! Кораби като огромни тъмни градове, мълчаливи и притихнали, движещи се с по-бавен темп от обкръжаващата ги вселена. В дамушките легенди се казва, че волкрините били бежанци от някаква невъобразима война дълбоко в ядрото на галактиката, в самото начало на времето. Те изоставили световите и звездите, от които произхождали, и потърсили покой в празнината между тях. Гетсоидите от Аат имат подобна история, но в техния вариант войната унищожила целия живот в нашата галактика и волкрините са нещо като богове, заселващи отново звездите, край които преминават. Други раси ги виждат като божествени пратеници или пък сенки от ада, които ни предупреждават да бягаме от някакъв ужас, идещ откъм ядрото.

— Кароли, твоите истории си противоречат.

— Да, да, разбира се, но те всички си приличат по същината — волкрините летят към външния край на галактиката и преминават през нашите кратковременни империи и преходни величия със своите бавни, вечни, субсветлинни кораби. Това е, което има значение!

Останалото са вариации, украшения, скоро ще узнаем истината. Проверих какво е известно за расите по-нататък, отвъд нор т'алушите — цивилизации и същества сами по себе си също легендарни, като дан'лаите, улишите и рохена'кх — и където въобще успявах да открия нещо, неизменно се натъквах на историята за волкрините.

— Легендата на легендите — кимна Ройд и се засмя широко.

— Именно, именно — съгласи се д'Бранин. — В този момент се обърнах към специалистите от Института за изследване на нечовешкия разум. Работихме заедно две години. Всичко беше там, в паметта, библиотеките и матриците на Академията. Просто никой не се бе сещал да го потърси или да се опита да съпостави информацията. Волкрините са пресичали човешкия космос през по-голямата част от нашата история, още отпреди зората на космическите полети. И докато сега ние изкривяваме тъканта на космоса, за да измамим относителността, те се носят с огромните си кораби през сърцето на нашата цивилизация, покрай най-заселените ни светове, с отегчително бавна скорост, насочени към Покрайнините и мрака отвъд галактиките. Невероятно, Ройд, невероятно!

— Наистина невероятно! — съгласи се Ройд.

Кароли д'Бранин допи на един дъх шоколада и посегна към ръката на Ройд, но пръстите му минаха през празна светлина. За миг изглеждаше объркан, после се засмя.

— Мисля, че прекалявам с ентузиазма, Ройд. Сигурно е от близостта на моите волкрини. От десетки години терзаят ума ми, а само след месец ще съм при тях, ще мога да се люблювам на величието им с уморените си очи. И тогава, *и тогава*, ако успея да вляза в контакт, ако мога да се докосна до една толкова величествена раса, толкова различна от нас... надявам се поне тогава, Ройд, да мога да си отговоря на въпроса „защо“!

Призракът на Ройд Ерис го дари с усмивка, но очите му оставаха все така спокойни.

На малък кораб като „Нощен летец“ пътниците бързо започват да се отегчават. В края на втората седмица всички взеха да стават неспокойни.

— Кой всъщност е този Ройд Ерис? — попита една нощ Роян Кристоферис, ксенобиологът, когато четирима от тях играеха карти. — Защо не дойде лично при нас? Какъв смисъл да се изолира херметически?

— Ами попитай го — предложи му Данел, мъжът лингвист.

— Да не е някакъв престъпник? — подметна Кристоферис. — Знаем ли нещо за него? Разбира се, че не. Д'Бранин се е свързал с него, а д'Бранин е изкуфял стар глупак, това е известно на всички.

— Ти си на ред — подкани го Ломи Торн.

Кристоферис шляпна една карта и заяви:

— Ръката е моя. — Захили се. — Що се отнася до Ерис, как да сме сигурни, че не планира да ни убие всичките?

— Заради несметните ни богатства, без съмнение — рече Линдран, жената лингвист, и сложи картата си върху тази на Кристоферис. — Не е твоя, моя е — заяви мило и се усмихна.

А също и Ройд Ерис, който ги наблюдаваше.

Меланта Джирл бе най-приятна за наблюдение.

Млада, здрава, активна, тя притежаваше кипяща жизненост, с каквато другите не можеха да се похвалят. Беше едра във всички отношения — с една глава по-висока от всички останали, с едро тяло, едри гърди, дълги крака, яки мускули, които се местеха под лъскавата ѝ антрацитна кожа. Апетитът ѝ също беше голям. Ядеше два пъти повече от колегите си, пиеше много, без привидно да се напива, тренираше по четири часа всеки ден с уреди, които сама бе донесла и монтирала в товарния отсек. Към третата седмица от полета бе правила секс с четиримата мъже на борда и с две от жените. Дори в леглото винаги приемаше активната роля и буквално изтощаваше партньорите си. Ройд я наблюдаваше с нарастващ интерес.

— Аз съм подобрен модел — каза му тя веднъж, докато тренираше; покритото ѝ с пот тяло лъщеше.

— Подобрен? — попита Ройд. Не можеше да праща проекцията си в товарния отсек, но Меланта го бе поканила на разговор по интеркома, без да знае, че я наблюдава.

Тя спря за миг, за да смени позата.

— Променена, капитане — продължи. Беше решила да го нарича така. — Родила съм се на Прометей, в елитна среда, дете на двама блестящи генетични инженери. Подобрена. Необходима ми е два пъти повече енергия, отколкото на останалите, но пък зная как да я използвам. Имам по-ефективен метаболизъм, силно и издръжливо тяло и очаквам да живея по-дълго от средностатистическия човек. Моите сънародници са допуснали някои ужасни грешки, когато се опитали да преустроят радикално човешкото тяло, но в дребните подобрения са несравними.

Продължи с упражненията — движеше се бързо и с лекота — и не проговори, докато не свърши. Накрая се изправи, задъхана само за миг, сетне скръсти ръце, повдигна глава и се ухили.

— Е, вече знаете историята на моя живот, капитане — рече и разтърси коса.

— Сигурно има още — отвърна гласът от интеркома.

Меланта Джирл се засмя.

— Сигурно. Искате ли да ви разкажа как избягах на Авалон и за проблемите, които създаде моята постъпка на семейството ми на Прометей? Или повече ви интересуват невероятните ми разработки по културна ксенология? Искате ли да ви разкажа за тях?

— Може би някой друг път — отвърна любезно Ройд. — Какъв е този кристал, който носите?

Кристалът винаги висеше между гърдите ѝ, но сега го беше свалила за тренировката. Тя го взе и си го сложи — малък зеленикав скъпоценен камък с черни жилки, окачен на сребриста верижка. Когато го докосна, затвори за миг очи, сетне ги отвори и се усмихна.

— Той е жив. Не сте ли виждали такива? Това е шепнещ камък, капитане. Резониращ кристал, притежаващ псионичната способност да запомня емоции, спомени. Когато го докосна, те се пробуждат за миг в мен.

— Чувал съм за този принцип — потвърди Ройд. — Но не знаех, че се употребява за подобни неща. Вашият вероятно съдържа някой много скъп спомен? За семейството ви може би?

Меланта Джирл взе пешкир и почна да изтрива потта от тялото си.

— Моят пази усещанията от едно чудесно прекарване в леглото, капитане. Това ме възбужда. По-точно възбуждаше ме. С времето

силата на шепнещите камъни отслабва и този вече не е толкова мощен, колкото беше. Въпреки това от време на време пробужда в мен леко вълнение.

— Ах! — възкликна Ройд. — Значи сега ви възбуди, така ли? Да не смятате да правите секс?

Меланта се ухили.

— Вече зная за коя част от моя живот искате да ви разкажа, капитане — за страстните ми любовни преживявания. Е, няма да ви огрее. Не и докато не чуя историята на *вашия* живот. Наречете го най-обикновено любопитство. Кой сте вие, капитане? В действителност?

— Един подобрен, също като вас — отвърна Ройд. — Но сигурно вече сте се досетили.

Меланта се разсмя и хвърли кърпата си към интеркома.

Ломи Торн прекарваше повечето си време в онази част на товарния отсек, която бяха оборудвали в компютърна зала — настройваше програмата, предназначена да анализира волкрините. От време на време Алис Нортуинд ходеше да ѝ помага. Кибернетичката си подсвиркваше, докато работеше, Нортуинд се подчиняваше на заповедите ѝ с мрачно мълчание. Понякога двете разговаряха.

— Ерис не е човек — заяви един ден Ломи Торн, докато следеше инсталацията на екрана.

Алис Нортуинд изсумтя.

— Какво? — челото ѝ бе прорязано от тревожна бръчка. Сигурно помнеше приказките на Кристоферис. Натисна няколко клавиша и се обърна.

— Той разговаря с нас, но не ни позволява да го видим — продължи кибернетичката. — Корабът му е без екипаж, автоматизиран, ако се изключи неговото присъствие. Пита се, защо да не е съвсем автоматизиран? Готова съм да се обзаложа, че този Ройд Ерис е сложна компютърна програма, вероятно дори истински Изкуствен интелект. Даже една посредствена програма е в състояние да води човешки разговор. Този тип може да заблуди вас, но не и мен.

Ксенотехничката изсумтя отново и се върна към прекъснатата си работа.

— Защо му е да се преструва на човек?

— Защото — продължи Ломи Торн — на повечето човешки светове Изкуственият интелект няма легални права. Един кораб не може да притежава сам себе си, дори на Авалон. „Нощен летец“ вероятно се страхува да не бъде заловен и разглобен. — Тя подсвирна. — Говорим за смърт, Алис, за край на съзнателното съществуване.

— Работя с машини всеки ден — възрази Алис Нортунд. — Включвам ги, изключвам ги, но това не променя нищо. Те не възразяват. Защо смяташ, че той е машина?

Ломи Торн се усмихна.

— Алис, компютърът е нещо друго. Ум, мисъл, живот — големите програми притежават всичко това. — Тя забарабани с пръсти по импланта на китката си. — Усещания също. Зная го. Не са толкова различни от нас, колкото си мислиш.

Ксенотехничката я погледна през рамо и поклати глава.

— Щом казваш. — Но в гласа ѝ се долавяше недоверие.

Ройд Ерис слушаше и наблюдаваше със сериозно изражение.

Тейл Ласамер беше крехко младо същество — нервен, чувствителен, с дълга до раменете коса и воднисти сини очи. Обикновено се обличаше в пъстри дрехи, предпочиташе дантелени ризи, каквито, изглежда, се носеха на неговия свят. Но в деня, когато потърси за среща Кароли д'Бранин в неговата тясна претрупана каюта, бе облечен почти семпло, в неприветлив сив комбинезон.

— Усещам го — поде той, уловил с дългите си тънки пръсти ръката на д'Бранин. — Нещо не е наред. Кароли, нещо изобщо не е наред. Започвам да се плаша.

Забоде нокти в ръката на д'Бранин и той побърза да се дръпне.

— Боли — оплака се старият учен. — Какво има, приятелю? От какво те е страх? Или от кого? Не те разбирам. Какво те плаши?

Ласамер вдигна бледите си ръце към лицето си и проплака:

— Не зная, наистина не зная! Но то е тук, чувствам го, Кароли, долавям нещо. Знаеш, че ме бива, нали затова ме избра. Само преди миг, когато забих нокти в теб, си помисли, че съм прекалено възбуден, че е от живота в затворена среда, че трябва да се успокоя. — Младият мъж избухна в истеричен смях, който секна също толкова внезапно, колкото бе започнал. — Не разбираш ли, аз съм наистина много добър.

Чувствам го. Усецам го. Сънувам го. Усетих го още като се качвахме на кораба, но сега се влоши. Нещо опасно. Нещо изменчиво, неуловимо. Това е чуждоземец, Кароли, *чуждоземец!*

— Волкрин? — попита д'Бранин.

— Не, невъзможно. Намираме се на светлинни години от тях, летим със звезден двигател. — Той отново се разсмя нервно. — Май не съм чак толкова добър, Кароли. Чух какво разказа за креите, но аз съм само човек. Но е близо. Вътре в кораба.

— Един от нас?

— Може би. — Ласамер се почеса разсеяно по бузата. — Не мога да го засека.

Д'Бранин положи бащински ръка на рамото му.

— Тейл, тези твои чувства — възможно ли е да са породени от умора? Всички сме под голямо напрежение. Обездвижването е наистина много потискащо.

— Махни си ръката — тросна се Ласамер.

Д'Бранин побърза да си дръпне ръката.

— Това е нещо истинско — настоя телепатът — и не искам да те чувам как си мислиш, че не е трябвало да ме вземате и подобни глупости. Аз съм уравновесен като всеки друг на този... на този... как смееш да мислиш, че съм объркан и изплашен? Ако можеше да надзърнеш в душите на другите: Кристоферис с неговата бутилка и мръсните му фантазии, Данел, забравил ума и дума от страх, Ломи и нейните машини, за нея всичко е само метал, светлина и електронни вериги, арогантната Джирл, Агата, която хленчи дори наум, и Алис, дето е тъпа като крава. Ти... ти не можеш да ги докоснеш, да надзърнеш в тях, какво разбираш ти от това дали някой е уравновесен? Неудачници, д'Бранин, дали са ти отбор от неудачници и аз съм единственият, който става за нещо, така че не смей да мислиш, че съм неуравновесен, чуваш ли? — Сините му очи горяха трескаво. — *Чуваш ли?*

— Спокойно — отвърна д'Бранин. — Успокой се, Тейл, прекалено си развълнуван.

Телепатът се облеци и изведнъж лицето му се успокои.

— Развълнуван? — попита той. — Да. — Огледа се гузно. — Трудно ми е, Кароли, но искам да ме послушаш. Предупреждавам те. В опасност сме.

— Ще те послушам — отвърна д'Бранин. — Но не мога да предприема никакви действия, без да разполагам с точна информация. Трябва да използваш таланта си и да ми набавиш информация, ясно? Можеш да го направиш.

— Да — рече Ласамер. — Съгласен.

Поговориха още час и накрая телепатът си тръгна поуспокоен.

Веднага след това д'Бранин потърси психоаналитичката.

— Интересно — бе първият ѝ коментар, след като изслуша разказа на д'Бранин. — Аз също усещам нещо, някаква стаена заплаха, много, много разсеяна. Мислех, че причината е в мен, от затворения живот, от скуката. Понякога настроенията ми ме объркват. Той каза ли нещо по-подробно?

— Не.

— Ще пообиколя малко, ще се опитам да проверя какво става в ума му и в умовете на другите, дали мога да уловя нещо. Макар че ако е истинско, той би трябвало пръв да го разбере.

— Изглежда ми доста чувствителен — съгласи се д'Бранин. — Разказа ми какви ли не неща за останалите.

— Това нищо не значи. Понякога, когато един телепат твърди, че улавя всичко, по-скоро не улавя нищичко. Представя си разни неща, дорисува ги във въображението си. Ще го държа под око, д'Бранин. Случва се талант като него да изгуби почва под краката си, да изпадне в истерия, да започне да предава, вместо да приема. В затворена среда това е много опасно.

Кароли д'Бранин кимна.

— Разбира се, разбира се.

В друга част на кораба Ройд Ерис се намръщи.

— Забеляза ли дрехите на холограмата, която ни праща? — обърна се Роян Кристоферис към Алис Нортуинд. Бяха сами в едно от сепаретата на отсека, изтягаха се на матрака и се стараеха да избягват мокротото петно между двамата. Ксенобиологът запали цигара. Предложи и на партньорката си, но Нортуинд махна с ръка. — Стилът е безнадеждно остарял. Баща ми сигурно е носил такива дрехи като момче на Стария Посейдон.

— Ерис има старомоден вкус — съгласи се Алис Нортуинд. — Но какво от това? Не ме интересува как се облича. Аз предпочитам работен комбинезон. Удобен ми е. Не давам пукната пара какво мислят хората.

— Не даваш значи? — попита Кристоферис и сбърчи огромния си нос. Тя не забеляза. — Мисля, че не разбра какво имам предвид. Ами ако това въобще не е Ерис? Виждаме само една проекция. Не мисля, че той изглежда така.

— Защо? — Сега вече в гласа ѝ се долови любопитство. Тя се претърколи и се сгуши в ръката му, огромната ѝ гърда опря в гърдите му.

— Ами ако е болен, деформиран и се бои да се покаже такъв, какъвто е в действителност? — попита Кристоферис. — Може наистина да има някакво заболяване. Снежната чума води до ужасяващи поражения, но човек преживява поне десетина години, преди да умре, а има и други заразни болести — мантракс, нова проказа, стопилка, Болестта на Лангамен и какво ли не още. Нищо чудно Ройд да живее в самоналожена карантина. Помисли за това.

Алис Нортуинд се намръщи.

— Всички тези приказки за Ерис... малко ме изнервят.

Ксенобиологът всмукна от цигарата и се засмя.

— Добре дошла на „Нощен летец“ тогава. Останалите вече сме тук.

През петата седмица от началото на полета Меланта Джирл избута пешката си до шестия ред. Ройд видя, че нищо не може да спре поражението, и се отказа. Беше осмата поредна загуба от нея от няколко дни. Тя седеше на пода на каюткомпанията, а фигурите бяха подредени на светещото табло пред нея.

Разсмя се и ги помете с ръка.

— Не се ядосвай, Ройд. Аз съм подобрен модел. Винаги съм три хода напред.

— Трябваше да се свържа с моя компютър — отвърна той. — Няма как да го разбереш. — Призракът му внезапно се материализира пред екраните и ѝ се усмихна.

— Ти щеше да разбереш след три хода — отвърна Меланта Джирл. — Пробвай.

Те бяха последните жертви на шахматната треска, завладяла „Нощен летец“ преди седмица. Първи развя знамето Кристоферис, който извади комплекта и взе да кандърдисва другите да играят, но всички се отказаха, след като се намеси Тейл Ласамер и ги победи до един. Всички знаеха, че четете мислите им, но телепатът бе в лошо настроение и много избухлив и не посмяха да го обвинят. Меланта обаче успя да го надвие с лекота.

— Той не е добър играч — обясни по-късно на Ройд — и ако се опитва да ми краде идеите, получава само безсмислици. Подобреният модел владее някои определени мисловни дисциплини. Мога да се екранирам достатъчно добре. — По-късно Кристоферис и още неколцина се опитаха да играят срещу Меланта по двама, но отново не можаха да спечелят. Накрая Ройд попита дали може да се включи. Само Меланта и Кароли се съгласиха да седнат срещу него и тъй като Кароли често забравяше как се местят фигурите, накрая Ройд и Меланта останаха постоянни партньори. И двамата, изглежда, си падаха по интелектуални игри, но Меланта винаги побеждаваше.

Меланта се надигна и тръгна към кухнята, като мина право през призрачното изображение на Ройд.

— Знаеш ли, другите ме заобикалят — оплака се той.

Тя сви рамене и извади от хладилника кутия бира.

— Капитане, кога най-сетне ще престанеш да се инатиш и ще ме пуснеш от другата страна на стената? Не ти ли е самотно там? Не изпитваш ли нужда от секс? Клаустрофобия?

— Меланта, прекарах почти целия си живот на „Нощен летец“ — отвърна Ройд и изключи изображението си. — Ако страдах от клаустрофобия, самота и имах нужда от секс, животът ми щеше да е невъзможен. Но това би трябвало да ти е ясно, след като си подобрен модел.

Тя отпи от бирата и се засмя с вежливия си мелодичен смях.

— Все някога ще те разкроя, капитане.

— А междуременно — рече той, — разкажи ми още някоя лъжа за твоя живот.

— Чували ли сте някога за Юпитер? — обърна се ксенотехничката към останалите. Беше пияна и се поклащаше в хамака си в товарния отсек.

— Няма ли нещо общо със Земята? — попита Линдран. — Същата легендарна система, струва ми се.

— Юпитер — обяви на висок глас ксенотехничката — е газов гигант от слънчевата система на Старата Земя. Не го знаехте, нали?

Алис Нортунд се усмихна самодоволно.

— Чуйте бе, на вас ви говоря. Тъкмо се готвели да се заемат с изучаването на Юпитер, когато бил открит звездният двигател. Това било много отдавна, както се досещате. След това, естествено, вече никой не се интересувал от газови гиганти. Включваш двигателя и тръгваш да търсиш обитаеми светове, като игнорираш кометите, голите скали и газовите гиганти — само на няколко светлинни години има друга звезда и тя е обкръжена от подходящи планети. Но е имало хора, които са смятали, че е възможно на Юпитер да съществува живот. Следите ли мисълта ми?

— Следя, макар че си се надрънкала до козирката — подметна Линдран.

Кристоферис изглеждаше леко обиден.

— Ако на газовите гиганти има живот, не е в наш интерес да ги подминаваме — тросна се той. — Всички разумни същества, с които сме се срещали досега, произхождат от светове сходни на Земята и повечето от тях дишат кислород. Освен ако не намекваш, че волкрините са от газов гигант?

Ксенотехничката седна в хамака и се усмихна съзаклятнически.

— Не волкрините. Ройд Ерис. Ако пробием стената към другата част на сферата, оттам ще изтече амоняк. — Размаха плавно ръка във въздуха и рухна в пристъп на неудържим кикот.

Програмата бе стартирана и работеше. Ломи Торн седеше при главния пулт — лъскава черна плоча, на която се изписваха стотици конфигурации и изчезваха, след като ги използваше. Зад нея имаше няколко рафта с кристални чипове и други, по-малки монитори, по които непрестанно семеняха цифри или течеше сбита информация — външен израз на душата на нейната програма. Тя седеше щастлива в

полумрака и си подсвиркваше, докато изпълняваше рутинни процедури: пръстите ѝ бягаха по клавиатурата в стакато.

— Ах — въздъхна и се усмихна. — Много добре.

После настъпи моментът за финална проверка. Ломи Торн дръпна левия ръкав на ризата си, пъхна китка под пулта, намери розетката и се включи директно. Интерфейс.

Екстаз.

Мастиленочерни очертания изникнаха, разпръснаха се и изчезнаха от екрана.

Всичко свърши за частица от секундата.

Ломи Торн освободи китката си. На лицето ѝ трепкаше срамежлива и доволна усмивка, но над всичко това доминираше изражение на учудване. Тя докосна с пръсти розетката и откри, че полюсите са още топли. Потрепери.

Програмата работеше идеално, компютърът бе в отлично състояние, всички системи действаха според плана. Изпита удоволствие, както винаги. Когато се съедини с програмата, се почувства много по-мъдра, изпълнена със светлина и електричество, усещаща вибрациите на живота, хладнокръвна и разсъдлива и никога сама, нито слаба и безволева. Така беше винаги, когато се включваше към интерфейса и оставяше съзнанието си да се разшири.

Но този път се случи нещо друго. Нещо студено я докосна, само за миг. Студено и плашещо — и тя и програмата успяха да го зърнат, само за миг, след което то изчезна.

Кибернетичката разтърси глава, за да прогони всички тези глупости. След което отново се захвана за работа. По някое време дори започна да си подсвирква.

През шестата седмица Алис Нортуинд се поряза лошо, докато си правеше сандвич. Беше се навела над масата, режеше подправено месо с дългия нож и внезапно изпищя.

Данел и Линдран дотичаха при нея и откриха, че е втренчила ужасен поглед в дъската за рязане пред нея. Беше си порязала левия показалец и кръвта бликаше на струи.

— Корабът помръдна — оплака се Алис, изцъклила очи към Данел. — Почувствахте ли как се разтреса? Измести ножа в ръката ми.

— Намери нещо да спреш кървенето — рече Линдран. Данел се огледа изплашено. — Уф, остави, аз ще го направя.

Психоаналитичката Агата Маридж-Блек даде на Нортуинд успокоително и погледна двамата лингвисти.

— Видяхте ли как стана?

— Ами... тя се поряза — отвърна Данел.

Някъде от коридора долетя див, истеричен смях.

— Заглуших го — докладва Маридж-Блек на Кароли д'Бранин по-късно същия ден. — Псионин-4. Ще му притъпи чувствителността за няколко дни и имам още, ако му потрябва.

Д'Бранин изглеждаше стреснат.

— Разговаряхме няколко пъти и виждам съвсем ясно, че Тейл започва да се плаши, но нито веднъж не ми каза защо. Трябваше ли да го изключваш?

Психоаналитичката сви рамене.

— Започваше да се държи нерационално. Като се има предвид колко е талантлив, ако излезе изпод контрол, ще пострадаме всички. Не биваше да вземаш телепат от първи клас. Твърде са нестабилни.

— Предстои ни да комуникираме с извънземна раса. Припомням ти, че това не е лесна задача. Волкрините ще са по-различни от всички останали чуждоземци, с които сме се срещали. Необходим ни е телепат от първи клас, за да можем да се свържем с тях. А от волкрините има какво да научим!

— Ха — рече тя, — като се има предвид в какво състояние е този твой телепат, нищо чудно всички да излезем от строя. През половината време лежи свит на кълбо в хамака, през останалото заеква, пелтечи и пуска слюнка, изцъклен от страх. Твърди, че сме в голяма опасност, но не знае каква и откъде. Най-лошото е, че не мога да определя дали наистина усеща нещо, или е това е остър пристъп на параноя. Със сигурност показва някои от класическите симптоми. Освен това е уверен, че го държат под наблюдение. Може би състоянието му няма нищо общо с нас, волкрините и неговия талант. Не зная със сигурност.

— А какво ще кажеш за твоя талант? — попита д'Бранин. — Нали си емпат?

— Не ми казвай как да си върша работата — тросна се тя. — Правих секс с него миналата седмица. Няма по-добра възможност за наблюдение от близък план. Дори при тези обстоятелства не можах да открия нищо. В ума му царя хаос, а страхът му е толкова силен, че извира с потта. Не усещам нищо особено в другите освен обичайните им грижи и ядове. Но аз съм едва трети клас и преценката ми не значи много. Способностите ми са ограничени. Освен това ти казах, че не се чувствам добре. Усещам, че се задушavam в този кораб. Едва си поемам въздух, главата ме боли постоянно. Налага се да полежа.

— Да, разбира се — побърза да отвърне д'Бранин. — Не исках да те критикувам. Правиш всичко, което е по силите ти, въпреки трудните обстоятелства. След колко време Тейл ще е отново с нас?

Психоаналитичката се почеса уморено по челото.

— Д'Бранин, препоръчвам да го държим в това състояние до края на мисията. Предупреждавам те, обезумял или истеричен телепат може да бъде много опасен. Тази история с Нортуинд и ножа може да е негова работа. Спомни си, че той започна да крещи малко след това. Може би я е докоснал само за секунда — зная, че стрелям напосоки, но е напълно възможно. Мисълта ми е, че не бива да рискуваме. Имам достатъчно псионин-4, за да го държа вцепенен, но контактен, докато се приберем на Авалон.

— Но Ройд каза, че скоро ще изключи звездния двигател, защото приближаваме волкрините. Тейл ни е нужен, нужен ни е умът му, неговият талант. Наистина ли трябва да го потискаш? Няма ли друг начин?

Маридж-Блек направи кисела физиономия.

— Другата възможност е инжекция есперон. Тя ще го събуди напълно, ще увеличи телепатичната му чувствителност десетократно за няколко часа. През това време, надявам се, той ще се съсредоточи върху опасността, която долавя. Ще я прогони, ако е фалшива, ще се справи с нея, ако е истинска. Но псионин-4 е много по-безопасен. Есперонът е ужасно лекарство, с много тежки странични ефекти. Покачва драстично кръвното налягане, понякога предизвиква хипервентилация и припадъци, споменават се дори случаи на спиране на сърцето. Ласамер е млад и сигурно ще го понесе добре, но не мисля, че е достатъчно стабилен емоционално да овладее подобна сила.

Псионинът ще е индикатор. Ако параноята продължи, ще съм сигурна, че няма нищо общо с телепатията.

— А ако не продължи? — попита Кароли д'Бранин.

Агата Маридж-Блек го дари със зла усмивка.

— Ако Ласамер изпадне в летаргия и престане да дрънка за опасност? Какво пък, това би означавало, че вече не долавя нищо, нали? От което следва, че *наистина* е имало нещо и е бил прав от самото начало.

На вечеря Тейл Ласамер бе мълчалив и унесен и се хранеше с ритмични меланхолични движения, а сините му очи изглеждаха замъглени. Когато приключи, се извини, отправи се към леглото си и веднага рухна изтощено в него.

— Какво му направи? — обърна се Ломи Торн към Маридж-Блек.

— Изключих му любопитния ум — отвърна тя.

— Трябваше да го направиш преди две седмици — обади се Линдран. — Така е доста по-поносим.

Кароли д'Бранин не хапна почти нищо.

Настъпи фалшивата нощ и призракът на Ройд се материализира. Кароли д'Бранин отпиваше обичайния шоколад.

— Кароли — рече призракът, — възможно ли е да включите компютъра, който носите, към моите бордови системи? Тези твои разкази за волкрините ме вдъхновиха и искам да продължа да ги изследвам. Предполагам, че всички подробности са в паметта.

— Естествено — отвърна д'Бранин замислено. — Няма никакъв проблем да свържем програмите. Ще кажа на Ломи да го направи още утре.

В стаята се възцари потискаща тишина. Кароли д'Бранин отпиваше от чашата и гледаше в мрака, сякаш забравил за присъствието на Ройд.

— Нещо си обезпокоен — каза Ройд след малко.

— А? О, да — д'Бранин вдигна глава. — Прощавай, приятелю. Имам някои проблеми.

— За Тейл Ласамер ли става въпрос?

Кароли д'Бранин погледна бледата сияеща фигура и кимна вдървено.

— Да. Може ли да попитам откъде знаеш?

— Зная всичко, което става на „Нощен летец“ — отвърна Ройд.

— Значи си ни наблюдавал. — В гласа на д'Бранин се долови упрек. — Тейл е прав, всички ние сме под наблюдение. Как можа, Ройд? Да ни шпионираш? Това е толкова долно.

В прозрачните очи на призрака нямаше живот, те сякаш не виждаха.

— Не казвай на другите — предупреди го Ройд. — Кароли, приятелю — ако мога да те наричам приятел, — имам собствени причини да ви наблюдавам, но няма да ти е от полза, ако ги разкрия. Не искам да ви сторя зло. Повярвай ми. Наехте ме да ви откарам при волкрините и да ви върна обратно и наистина възнамерявам да го направя.

— Опитваш се да се измъкнеш, Ройд — укори го д'Бранин. — Защо ни шпионираш? Всичко ли виждаш? Да не си някой воайор, или пък враг сред нас? Само с наблюдение ли се изчерпват намеренията ти?

— Кароли, обиждаш ме с твоята подозрителност.

— А ти с измамата си. Ще ми отговориш ли?

— Имам очи и уши навсякъде — обясни Ройд. — За мен няма и едно скрито местенце на „Нощен ловец“. Дали виждам всичко? Не, не винаги. Аз съм само човек, каквото и да си мислят колегите ти. И аз спя. Мониторите остават включени, но няма кой да ги гледа. Мога да следя най-много две сцени едновременно. Понякога се разсейвам или губя интерес. Може да гледам всичко, Кароли, но не виждам всичко.

— Защо? — Кароли си наля още топъл шоколад. С видимо усилие владееше треперенето на ръката си.

— Нямам отговор на този въпрос. „Нощен летец“ е мой кораб.

Д'Бранин отпи от шоколада, премигна и кимна замислено.

— Натъжи ме, приятелю. Не ми оставяш никакъв избор. Тейл каза, че сме били наблюдавани. Сега вече знам, че е бил прав. Каза също, че сме в опасност. Нещо чуждоземно, това му бяха думите. Ти ли си?

Проекцията остана неподвижна и смълчана.

— Виждам, че не ми отговаряш — продължи Кароли. — Ах, Ройд, какво да направя сега? Значи трябва да му повярвам за всичко. Ние сме в опасност, вероятно от теб. Не ми остава друго освен да прекратя мисията. Върни ни на Авалон. Това е моето решение, Ройд.

Призракът се усмихна уморено.

— А вече сме толкова близо, Кароли. Съвсем скоро ще изключим звездния двигател.

От гърлото на Кароли се изтръгна мъчителен стон.

— Моите волкрини — проплака той и въздъхна. — Те са толкова близо... ах, нямам сили да ги изоставя. Но не мога да постъпя другояче, нямам право.

— Можеш — отвърна гласът на Ройд Ерис. — Довери ми се. Това е всичко, за което те моля, Кароли. Повярвай ми, когато ти казвам, че нямам лоши намерения. Тейл Ласамер може да дрънка за опасности, но досега никой не е пострадал, нали?

— Не е — призна д'Бранин. — Освен ако не броим Алис, която се поряза следобед.

— Какво? — Ройд се поколеба за миг. — Порязала се? Не съм го видял, Кароли. Кога е станало?

— Ами, рано... малко преди Ласамер да започне да крещи.

— Ясно — отвърна Ройд замислено. — Гледах как Меланта се упражнява. И разговарях с нея. Кажете ми как е станало.

Кароли му разказа.

— Чуй ме — рече накрая Ройд. — Довери ми се и аз ще ти дам твоите волкрини. Успокой хората си. Можеш да ги увериш, че не представлявам заплаха. И дръжте Ласамер дрогиран, разбираш ли? Това е много важно. Той е проблемът.

— Агата ме посъветва почти същото.

— Зная — отвърна Ройд. — Съгласен съм с нея. Ще изпълниш ли молбата ми?

— Не съм сигурен — отвърна д'Бранин. — Поставяш ме в трудно положение. Не разбирам къде сбъркахме, приятелю. Не можеш ли да ми кажеш поне още нещо?

Ройд Ерис не отговори.

— Е, добре — въздъхна примирено д'Бранин. — Не искаш да ми отговориш. Само усложняваш нещата. И колко още, Ройд? Кога ще видя моите волкрини?

— Много скоро — отвърна Ройд. — След приблизително седемдесет часа изключваме двигателя.

— Седемдесет часа — повтори Кароли. — Толкова малко. Ако се върнем сега, няма да получим нищо. — Облиза устни и надигна чашата, но тя беше празна. — Продължавай тогава. Ще направя каквото поиска от мен. Ще ти се доверя, ще държим Ласамер упоен и няма да кажа на другите. Това стига ли? Дай ми моите волкрини. Толкова дълго съм чакал!

— Зная — отвърна Ройд Ерис. — Зная.

После призракт изчезна и Кароли остана сам в тъмната каюткомпания. Опитва да си напълни чашата, но ръката му трепереше твърде силно и той изля шоколада върху пръстите си. Изруга от болка и яд.

Следващия ден напрежението на борда продължи да расте и се случиха хиляди дребни неприятности. Линдран и Данел имаха „семеен“ спор, който можеше да се чуе почти навсякъде. Военната игра в каюткомпанията между Кристоферис и Меланта Джирл завърши с грандиозен скандал, след като Кристоферис я обвини, че мами. Алис Нортуинд прекара часове в креслото, втренчила поглед в превързания си пръст. На лицето ѝ бе изписана омраза. Агата Маридж-Блек обикаляше по коридорите и се оплакваше високо, че е твърде топло, че ставите я болят, че въздухът е тежък и мирише на дим и че подът е студен. Дори Кароли бе изнервен до крайна степен.

Само телепатът изглеждаше спокоен. Беше натъпкан с псионин-4 и мърмореше летаргично, но поне вече не се плашеше от сенките.

Ройд Ерис не се появи, нито като проекция, нито като глас.

Отсъства дори на вечеря. Учените ядоха неспокойно, очакваха всеки момент да се материализира, да заеме обичайното си място и да се присъедини към разговора. Но очакванията им не се оправдаха дори когато след вечеря поднесоха шоколад, кафе и чай.

— Нашият капитан, изглежда, е зает — отбеляза Меланта Джирл, след като се облегна в креслото и отпи от брендито.

— Скоро ще изключим двигателя — обясни Кароли д'Бранин. — Предполагам, че се занимава с подготовката. — Но мислено се ядоса на капитана. Беше сигурен, че ги наблюдава тайно.

Роян Кристоферис се покашля.

— След като всички сме тук, а него го няма, мисля, че моментът е подходящ да обсъдим някои неща. Не ме интересува, че той ще пропусне вечерята — и без това не яде. Той е само една проклета холограма. Какво значение, че го няма? Толкова по-добре, защото имаме възможност да си поговорим за някои неща. Кароли, мнозина от нас изпитват известни безпокойства във връзка с Ройд Ерис. Какво знаеш всъщност за този човек-загадка?

— Да зная, приятелю? — д'Бранин напълни чашата си с гъст тъмен шоколад и отпи бавно, докато се опитваше да си събере мислите. — Какво може да се знае за него?

— Сигурно си забелязал, че никога не идва да играе с нас — подметна сухо Линдран. — Преди да наемеш кораба, не събра ли известна информация за него?

— Аз също бих искал да чуя отговора на този въпрос — рече Данел, вторият лингвист. — Авалон е център на оживен трафик. Защо спря избора си на Ерис? Какво са ти казвали за него?

— Какво са ми казвали за него? Много малко, трябва да призная. Разговарях с неколцина служители на космодрума, но никой от тях не беше чувал за Ройд. Изглежда, не е от Авалон.

— Колко удобно — изхъмка Линдран.

— И подозрително — добави Данел.

— Откъде е тогава? — попита Линдран. — Двамата с Данел се вслушвахме внимателно в речта му. Говори стандартен, без доловим акцент, и не използва никакви изрази, които да подскажат произхода му.

— Понякога ми звучи малко архаично — намеси се Данел — и от време на време конструкцията на изреченията му пробужда у мен далечни асоциации. Само че всеки път са различни. Изглежда, доста е пътувал.

— О, какво заключение! — подсмихна се Линдран и го потупа покровителствено по ръката. — Всички търговци пътуват доста, любов моя. Особено когато имат собствен кораб.

Данел я изгледа ядно, но Линдран продължи:

— Сериозно обаче, наистина ли не знаеш нищо за него? Откъде се е взел този „Нощен летец“?

— Нямам представа — призна д'Бранин. — Дори не ми хрумна да попитам.

Членовете на изследователската група се спогледаха скептично.

— Дори не ти хрумна да попиташ? — Кристоферис втренчи поглед в него. — Как тогава избра този кораб?

— Просто беше на разположение. Административният съвет одобри проекта ми и ми назначи персонал, но не можеха да отделят научноизследователски кораб. Както винаги проблеми с бюджета.

Агата Маридж-Блек се изсмя кисело.

— Ако някои от вас още не са разбрали, това, което ни казва с други думи д'Бранин, е, че Академията е била доволна от изследванията му върху този ксеномит и откриването на легендата за волкрините, но не е имала никакво желание да подкрепи плановете му за тяхното издирване. Ето защо са му определили малък бюджет, за да не убият ентузиазма му, и тъй като са предполагали, че мисията ще се окаже провал, са назначили хора, чиято липса няма да се усети на Авалон. — Огледа се. — Погледнете се само. Никой от вас не е работил с д'Бранин от самото начало, но ето ни тук. И нито един от нас не е първокласен учен.

— Говори за себе си — тросна се Меланта Джирл. — Аз постъпих доброволно в тази експедиция.

— Няма да оспорвам тезата ти — заговори психоаналитичката. — Пък и въпросът с подбора на „Нощен летец“ едва ли е такава голяма загадка. Просто си се спрял на най-евтиния транспорт, който си могъл да намериш, нали?

— Някои от подходящите кораби отказаха да обмислят предложението ми — обясни Кароли. — Зная, че ще ви се стори странно. Повечето междузвездни капитани изпитват суеверен страх да излизат от хиперпространствен полет в междузвездния космос, без да има планета наблизо. От тези, които се съгласиха с моите изисквания, Ройд Ерис предложи най-добри условия и беше готов да поеме на път веднага.

— А пък ние *трябваше* да заминем веднага — каза Линдран. — В противен случай волкрините щяха да ни се изплъзнат. Те прекосяват този регион само за десет хиляди години, плюс-минус няколко хиляди.

Някой се разсмя. Д'Бранин запази безстрастно изражение.

— Приятели, без съмнение можех да отложа заминаването. Признавам, че нямах търпение да се срещна с моите волкрини, да видя гигантските им кораби и да им задам въпросите, които ме измъчват, да открия какво възнамеряват да правят. Но защо се оплаквате? Ройд е много любезен, освен това е отличен навигатор.

— Ти срещна ли се с него? — попита Алис Нортуинд. — Видя ли го поне веднъж, докато преговаряхте?

— Говорихме много пъти, но аз бях на Авалон, а Ройд на орбита. Виждах само лицето му на екрана.

— Проекция, компютърна симулация, какво ли още не — подметна Ломи Торн. — Имам програми, които са в състояние да ти изкарат всякакво лице на екрана, Кароли.

— Значи никой не е виждал този Ройд Ерис — заключи Кристоферис. — Той се е закодирал от самото начало.

— Нашият домакин държи личният му живот да бъде запазен в тайна — обясни д'Бранин.

— Увърта — изпръхтя Линдран. — Какво всъщност крие?

Меланта Джирл се разсмя и когато всички погледи се насочиха към нея, поклати глава.

— Капитан Ройд е перфектният избор — странен човек за странна мисия. Никой от вас ли не обича загадките? Ето ни тук, летим на светлинни години, за да срещнем хипотетичен чуждоземен кораб от ядрото на галактиката, който се носи към междугалактическото пространство далеч преди човечеството да е започнало първите си войни, а всички вие се притеснявате, че не можете да оципете Ройд по носа. — Наведе се към масата и напълни чашата си с бренди. — Майка ми беше права — продължи небрежно. — Нормалните хора са полуноормални.

— Може би трябва да се вслушаме в думите на Меланта — каза замислено Ломи Торн. — Страховете и неврозите на Ройд са си негова работа, стига да не ни ги натрапва.

— Лично аз се чувствам малко неудобно в негово присъствие — оплака се Данел.

— Кой може да ни гарантира — попита Алис Нортуинд, — че не летим с някой престъпник или извънземен?

— Юпитер — подметна някой и ксенотехничката се изчерви.

Тейл Ласамер вдигна плахо глава от чинията си, после се захили.

— Извънземен! — повтори и сините му очи се завъртяха в орбитите, сякаш търсеха изход. Бяха ярки и излъчваха безумие.

— Действието на лекарството отслабва — каза Маридж-Блек на д'Бранин. — Ще отскоча до каютата за още.

— Какво лекарство? — попита Ломи Торн. Д'Бранин не бе казал на останалите за бълнуването на Ласамер от страх да не предизвика нарастване на напрежението. — Какво става?

— Опасност — промълви Ласамер, обърна се към седящата до него Ломи, улови я за ръката и впи пръсти в нея. — Намираме се в голяма опасност, казвам ви, усещам го. Нещо чуждо. То ни мисли злото. Кръв, виждам кръв. — Разсмя се. — Не го ли усещаш, Агата? Защото аз почти вкусям кръвта. *То също.*

Маридж-Блек стана.

— Не се чувства добре — обясни на останалите. — Потисках го с псионин, опитвах се да овладея халюцинациите му. Ще ида да донеса още. — И тръгна към вратата.

— Потискала си го? — попита ужасено Кристоферис. — Той се опитва да ни предупреди за нещо. Не го ли чувате? Искам да знам за какво говори.

— Не псионин — обади се Меланта Джирл. — Опитай с есперон.

— Не ме учи как да си върша работата!

— Съжалявам — отвърна Меланта и повдигна рамене. — Но аз съм на една крачка пред теб. Ако не се лъжа, есперонът може да го излекува от халюцинациите.

— Познавам достатъчно добре действието на есперона — рече навъсено психоаналитичката.

Меланта се усмихна над ръба на чашата.

— Сигурна съм. А сега ме чуйте. Всички вие, изглежда, се притеснявате от Ройд. Измъчва ви мисълта, че не знаете какво крие. Роян си измисля истории цяла седмица и е склонен да повярва в тях. Алис е толкова изнервена, че си порязва пръста. Всички непрестанно се оплакваме. Тези страхове не ни позволяват да се сплотим като екип. Време е да им сложим край. И това не е трудно. — Тя посочи Тейл. — Тук седи телепат от първи клас. Разпалим ли силата му с есперон, той ще е в състояние да ни изпее и майчиното мляко на капитана, даже ще

ни омръзне да го слушаме. А междувременно той ще се пребори със своите демони.

— Той ни наблюдава — каза телепатът с нисък тревожен глас.

— Не — поклати глава Кароли. — Мисля, че трябва да го държим дрогиран.

— Кароли — спря го Кристоферис, — тази история стигна твърде далече. Повечето от нас са изнервени, а момчето направо трепери от страх. Мисля, че е време да сложим край на мистерията Ройд Ерис. Веднъж завинаги. Меланта е права.

— Нямаме право — упорстваше д'Бранин.

— Съгласна съм с Меланта — заяви Ломи Торн. — Трябва да го направим.

— Да — присъедини се Алис Нортуинд и двамата лингвисти я подкрепиха с поклащане на глави.

Д'Бранин се измъчваше от обещанието, което бе дал на Ройд. Но другите не му оставяха никакъв избор. Погледна психоаналитичката и въздъхна:

— Добре. Дай му есперон.

— Той ще ме убие! — изкрещя Тейл Ласамер, скочи и когато Ломи Торн се опита да го успокои, сграбчи чашата с кафе и я хвърли в лицето ѝ. Трябваше да се намесят трима души, за да го укротят.

— Побързайте! — извика Кристоферис.

Маридж-Блек потрепери и изскочи от каюткомпанията.

Когато се върна, останалите бяха вдигнали Ласамер и го бяха сложили да легне на масата. Някой бе отместил косата му и се виждаха издутите артерии на шията му.

Маридж-Блек пристъпи към масата.

— Престанете — обади се Ройд. — Няма нужда да го правите.

Призракът му се появи с отблясъци в празното кресло. Психоаналитичката замръзна с ампулата с есперон и инжекторния пистолет в ръце, а Алис Нортуинд понечи да пусне китките на Ласамер. Пленникът не правеше опити да се освободи. Лежеше на масата и дишаше тежко, бледосините му очи бяха втренчени в проекцията на Ройд, сякаш бе хипнотизиран от внезапната му поява.

Меланта Джирл вдигна чашата си за поздрав.

— Охо! Изпуснахте вечерята, капитане.

— Ройд — каза Кароли д'Бранин. — Съжалявам.

Призракът гледаше незрящо към отсрещната стена.

— Освободете го — отекна гласът му от говорителите. — Ще ви разкрия голямата си тайна, щом личността ми толкова ви вълнува.

— Той наистина ни е наблюдавал — рече Данел.

— Слушаме те — подкани го подозрително Нортуинд. — Какво си ти?

— Хареса ми идеята ви за газовите гиганти — рече Ройд. — За съжаление истината не е толкова драматична. Аз съм най-обикновен хомо сапиенс на средна възраст. Шейсет и осем стандартни години, ако настоявате за точност. Холограмата, която виждате пред вас, е на истинския Ройд Ерис отпреди няколко години. Сега съм малко по-възрастен. Използвам компютърна симулация, за да проектирам свое подмладено копие пред гостите.

— Така ли? — Лицето на Ломи Торн бе на червени петна от горещото кафе. — Но защо тази тайнственост?

— Ще започна разказа с майка ми — отвърна Ройд. — „Нощен летец“ е неин кораб, построен по поръчка и по нейни планове в корабостроителницата на Нюхолм. Майка ми била свободен търговец, от най-успелите. Родила се в бедно семейство на планетата Вес, която е много далече оттук, макар че вероятно сте чували за нея. Сама си пробила път в живота, от една служба към друга, и събрала средства за свой кораб и екипаж. Скоро натрупала състояние, тъй като приемала всякакви поръчки, летяла далече и встрани от търговските пътища и откарвала товари на години от местата, до които обичайно стигат търговците. Рискована практика, но по-печеливша дори от пощенските доставки. Майка ми не се безпокояла от това колко често тя и екипажът ѝ се прибират у дома. Забравила за Вес веднага щом го напуснала и рядко посещавала един и същи свят два пъти.

— Авантюристка — обади се Меланта Джирл.

— Не — отвърна Ройд. — Социопат. Виждате ли, майка ми не можела да понася хората. Ама никак. Екипажът ѝ не я обичал, нито тя тях. Единствената ѝ мечта била да се отърве от необходимостта да държи екипаж на борда. И когато забогатяла достатъчно, я осъществила. Резултатът е „Нощен летец“. След като потеглила с него от Нюхолм, тя нямала повече контакти с човешки същества, нито

слизала на някоя планета. Вършела цялата си работа от помещението, които сега обитавам, чрез екрани и лазерна връзка. Сигурно ще я сметнете за луда. И ще сте прави. — Призракът си позволи вяла усмивка. — Но животът ѝ продължил да е интересен дори след изолацията. Какви светове само видяла, Кароли! Ако можеше да ти разкаже за тях, щеше да си скубеш косите от завист. За съжаление унищожила повечето си записи от страх, че други хора могат да изпитат удоволствие от преживяванията ѝ, след като напусне този свят. Но тя си била такава.

— А ти? — попита Алис Нортунд.

— Сигурно е имала контакти с поне едно човешко същество — посочи със срамежлива усмивка Линдран.

— Не би трябвало да я наричам своя майка — продължи Ройд. — Аз съм неин клон-кръстоска. След трийсет години самотно скиторене из космоса тя започнала да се измъчва от скука. Аз трябвало да бъда неин спътник и любовник. Утеха в самотата ѝ. Тя обаче не можела да понася деца, нито имала търпение да ме отгледа. След като приключила с клонирането, ме затворила в хранителен контейнер — ембрион, свързан с компютъра ѝ. Той бил моят учител. Преди раждането и след него. Всъщност не съм се раждал. Доста след времето, когато би се родило нормално дете, аз съм продължавал да обитавам контейнера, където съм растял, учил съм се и съм се хранел от тръбичките. Процесът бил забавен нарочно. Трябвало да бъда освободен, когато достигна пубертет, когато, по нейна преценка, бих могъл вече да ѝ правя компания.

— Ужасно — възкликна Кароли д'Бранин. — Ройд, приятелю, не знаех.

— Съжалявам, капитане — обади се Меланта Джирл. — Лишили са те от детство.

— Никога не ми е липсвало — отвърна Ройд. — Нито пък тя. Но плановете ѝ останали неизпълнени. Тя починала няколко месеца след клонирането, когато все още съм бил плод в контейнера. Но била програмирала кораба за подобен случай. Той изключил звездния двигател и легнал в дрейф в междузвездното пространство в продължение на единайсет години, докато компютърът не направил от мен... — той спря и се усмихна. — Щях да кажа, докато компютърът не направил от мен човешко същество. Добре де, докато не ме

направил такъв, какъвто съм. Ето как съм наследил „Нощен летец“. След като се родих, ми бяха необходими само няколко месеца, за да се запозная с управлението и бордовите системи.

— Невероятно — възкликна Кароли д'Бранин.

— Да — потвърди Линдран, — но това не обяснява защо живеете в изолация.

— О, напротив — посочи Меланта Джирл. — Капитане, може би трябва да го обясниш на недотам подобрените модели?

— Майка ми мразела планетите — заговори отново Ройд. — Ненавиждала миризмите, мръсотията, бактериите, променливото време, гледката на други хора. Създаде си безупречна среда с максимална стерилност. Не можела да понася и гравитацията. Била свикнала с безтегловността през годините на космически пътувания със старите търговски кораби, които не могат да си позволят гравитационна решетка, и я предпочитала. Ето при какви условия съм се родил и израсъл. Тялото ми не разполага с имунна система, нито с естествена защита срещу всички опасни бацили. Контактът с вас вероятно ще ме убие и със сигурност ще ме разболея сериозно. Мускулите ми са слаби, сетивата — атрофирани. Гравитацията на „Нощен летец“ е за ваше, а не за мое удобство. За мен тя е мъчение. В този момент седя в плаващо кресло, което е обгърнало тялото ми. Дори така ме боли, но поне няма опасност да пострадат вътрешните ми органи. Ето защо избягвам често да взимам пасажери.

— И ти ли споделяш възгледите на майка ти за човешкия род? — попита Маридж-Блек.

— Не. Аз харесвам хората. Приемам се такъв, какъвто съм, но това не е станало по мой избор. Аз съм ненаситен почитател на всякакви книги, записи, холопостановки, белетристика, драма, история и прочее. Експериментирал съм с халюцинаторен прах. И често, всеки път, когато намеря сили, вземам пътници. А след това попивам всичко от живота им.

— Ако поддържате постоянна безтегловност на кораба ще можете да вземате пътници по-често — посочи Ломи Торн.

— Така е — отвърна вежливо Ройд. — Установих обаче, че повечето родени на планети хора страдат от липсата на гравитация. Кораб, който не поддържа постоянна гравитация, е по-малко привлекателен. Малцината, които се качват на борда, прекарват

пътуването болни или дрогирани. Не. Предпочитам да следя своите гости от противонатоварващото кресло. Неведнъж съм го правил. Ако се покаже на другите, ще ме сметнат за урод, ще ме държат на разстояние. А това е в разрез с целта ми. Предпочитам изолацията. И всеки път, когато мога, изучавам чуждоземците, които вземам.

— Чуждоземците? — повтори объркано Нортуинд.

— За мен вие сте чуждоземци — отвърна Ройд.

В каюткомпанията на „Нощен летец“ се възцари тишина.

— Съжалявам за всичко това, приятелю — заговори Кароли д’Бранин. — Не биваше да се натрапваме в личния ти живот.

— И аз съжалявам — прошепна Агата Маридж-Блек, намръщи се и пъкна ампулата с есперон в пълнителя. — Е, какво пък, това обяснява някои неща, но дали е истината? Все още не разполагаме с доказателства, само с приспивни приказки. Една холограма може да заяви, че е същество от Юпитер, компютър или болен военнопръстълник. Нямаме никакъв начин да потвърдим дали това е вярно. Всъщност не — имаме един начин. — Тя се приближи към масата, на която лежеше Ласамер. — Той все още се нуждае от лечение, а ние от потвърждение, така че не виждам смисъл да спираме, след като сме стигнали дотук. Защо да живеем с всички тези страхове и опасения, след като можем да им сложим край още сега? — Притисна с ръка главата на телепата, опря инжектора в издутата артерия и натисна спусъка.

— Агата — обади се Кароли д’Бранин. — А не мислиш ли... може би трябва да не... все пак Ройд...

— Не! — извика Ройд. — Спрете! Заповядвам ви! Намирате се на моя кораб. Спрете или...

— ... или какво? — Инжекторът издаде съскащ звук и когато тя го вдигна, на шията на телепата се видя червено кръгче.

Ласамер се надигна на лакти, опита се да седне и Маридж-Блек посегна да му помогне.

— Тейл — заговори тя с най-добрия си професионален тон, — съсредоточи се върху Ройд. Можеш да го направиш, всички знаем, че си много добър. Почакай малко и есперонът ще ти отвори очите.

Бледосините очи на Ласамер бяха замъглени.

— Още не съм достатъчно близо — зашепна той. — Всъщност аз съм този, когото изследват. Вярно е, че съм добър, но трябва да се

приближа. — Потрепери.

Психоаналитичката вдигна ръка и го погали успокояващо.

— Есперонът ще ти даде сили, Тейл. Почувствай го, почувствай как се изпълваш с мощ. Усещаш ли? Всичко се прояснява, нали? Вече чуваш мислите ми. Зная, че ги чуваш, но нямам нищо против. Чуваш и останалите, но не им позволявай да ти пречат, изтласкай ги настрани — всички тези мисли, приказки, желания, страхове. Заглуши ги. Спомняш ли си, че казваше нещо за някаква опасност? Помниш ли? Иди и я намери, Тейл, открий опасността. Погледни зад стената, кажи ни какво виждаш там. Разкажи ни за Ройд. Истината ли казва? Кажи ни. Ти си много добър, всички го знаем, можеш да ни кажеш. — Говореше напевно и убедително.

Той се освободи от ръката ѝ и седна.

— Усещам го. — Очите му изведнъж се проясниха. — Нещо... главата ме боли... *страх ме е!*

— Не се страхувай — обади се Маридж-Блек. — От есперона няма да те заболи глава, само ще ти стане по-добре. Всички сме тук с теб. Няма от какво да се боиш. — Тя го погали по лакътя. — Кажи ни какво виждаш.

Тейл Ласамер погледна призрака на Ройд с ужасени детски очи и езикът му се стрелна да оближе устните.

— Той е...

Черепът му експлодира.

Истерични викове и суматоха.

Главата на телепата се пръсна с ужасяваща сила и окъпа всички наоколо с кръв и късчета от кости и плът. Няколко секунди тялото му подскача конвулсивно върху масата, от артериите на шията му бликаше ален поток, а крайниците му играеха някакъв зловещ танц. Главата му просто бе престанала да съществува, но той не се усмиряваше.

Агата Маридж-Блек, която стоеше най-близо до него, изпусна инжектора и зяпна. Беше оплискана с кръв и покрита с парченца мозък. Една дълга сребриста костица се бе забила в кожата под дясното ѝ око и оттам течеше кръв и се смесваше с кръвта на Тейл. Тя, изглежда, изобщо не забелязваше.

Роян Кристоферис беше отскочил назад и бе долепил гръб до стената.

Данел пицеше и пицеше и пицеше, докато Линдран не го зашлеви през омазаната с кръв буза и не му каза да млъкне.

Алис Нортуинд бе коленичила и се молеше на някакъв странен език.

Кароли д'Бранин седеше съвършено неподвижно, с изцъклен поглед, напълно забравил за чашата с шоколад в ръката си.

— Направете нещо — хленчеше Ломи Торн. — Някой да направи нещо. — Едната ръка на Ласамер помръдна немощно и я докосна и Ломи изпищя и се дръпна ужасено.

Меланта Джирл тропна чашата си на масата и й викна ядосано:

— Стегни се! Той е мъртъв. Нищо не може да ти направи.

Останалите я погледнаха втрещено — с изключение на д'Бранин и Маридж-Блек, които още не бяха излезли от шока. Проекцията на Ройд бе изчезнала. Меланта започна да издава заповеди.

— Данел, Линдран, Роян — намерете чаршаф или някакво платнище, с което да го покрием и да го изнесем оттук. Алис, ти и Ломи донесете леген с вода и гъби. Искам да почистите. — Наведе се към д'Бранин. — Кароли — повика го и сложи ръка на рамото му, — как си?

Той я погледна с изцъклени сиви очи.

— Аз... да, да, аз съм... казах й да не го прави, Меланта. Нали й казах да не го прави?

— Да, каза й — потвърди Меланта Джирл, потупа го успокоително по рамото заобиколи масата и отиде при Агата Маридж-Блек. — Агата — повика я. Но психоаналитичката не реагира дори след като Меланта я разтърси за раменете. Очите й бяха пусти. — В шок е — каза Меланта и се намръщи, като забеляза стърчащата под окото й костица. Попи внимателно кръвта с кърпичка и я извади.

— Какво да правим с трупа? — попита Линдран. Бяха донесли чаршаф и го бяха увили. Тялото най-сетне бе спряло да потръпва конвулсивно, макар че от раната продължаваше да се стича кръв.

— Отнесете го в товарния отсек — рече Кристоферис.

— Не — спря ги Меланта. — Не бива. Скоро ще започне да се разлага. — Помисли за миг. — Облечете скафандри и го свалете в машинното. В онази част на кораба е вакуум. Най-добре да остане там.

Кристоферис кимна и тримата изнесоха увития в кървав чаршаф труп на Ласамер. Меланта се надвеси над Маридж-Блек, но в този миг, както бършеше кръвта от масата, Ломи Торн внезапно започна да повръща.

— Някой да ѝ помогне — извика Меланта.

Кароли д'Бранин най-сетне се размърда, стана, взе кървавия парцал от ръката на Ломи и я изведе навън.

Алис Нортунд и Меланта отведоха — всъщност почти отнесоха — психоаналитичката в товарния отсек, почистиха я, преоблякоха я и ѝ поставиха успокоителна инжекция. След това Меланта взе инжектора и обиколи останалите. Нортунд и Ломи Торн също поискаха някакво слабо успокоително, Данел — от по-силните.

Събраха се отново чак след три часа.

Бяха в най-големия от товарните отсеци, където трима от тях бяха окачили хамаците си. Присъстваха седем от осемте оцелели. Агата Маридж-Блек беше в безсъзнание, спеше дълбоко или се намираше в кома — никой от тях не знаеше със сигурност. Останалите, изглежда, се бяха посъзвели, макар лицата им да бяха бледи и изопнати. Всички се бяха преоблекли, дори Алис Нортунд, която носеше нов комбинезон, досущ като предишния.

— Не разбирам — оплака се Кароли д'Бранин. — Не разбирам какво...

— Ройд го уби, какво — прекъсна го огорчено Нортунд. — Появи се опасност да бъде разкрита тайната му и той просто... му пръсна черепа. Всички го видяхме.

— Не мога да повярвам — продължи да се вайка Кароли д'Бранин. — Не мога. С Ройд разговаряхме толкова нощи подред, докато вие спяхте. Той е внимателен, любознателен, чувствителен. Истински мечтател. Споделя страстта ми по волкрините. Не би могъл да направи подобно нещо.

— Проекцията му изчезна доста бързо, след като се случи — отбеляза Линдран. — И ако забелязвате, оттогава не ни е проговорял.

— Ние също не бяхме в особено разговорливо настроение — посочи Меланта Джирл. — Не зная какво да мисля, но инстинктът ме тласка на страната на Кароли. Не разполагаме с никакви доказателства,

че капитанът е виновен за смъртта на Тейл. Тук има нещо, което никой от нас не разбира засега.

— Ха, доказателства — подхвърли презрително Алис Нортуйнд.

— Всъщност — продължи Меланта — все още не съм сигурна дали *някой* въобще е виновен. Не се случи нищо, докато не му дадохме есперон. Възможно ли е лекарството да е оказало този ефект?

— Не бях чувала за *такъв* страничен ефект — промърмори Линдран.

Роян Кристоферис се навъси.

— Макар да не е по моята част, мисля, че е невъзможно. Есперонът е изключително силен препарат с физическо и псионично въздействие, което нерядко стига до крайност, но не чак до *такава* крайност.

— Какво тогава? — попита Ломи Торн. — Какво го уби?

— Инструмент на смъртта е бил вероятно собственият му талант — отвърна ксенобиологът, — подсилен от действието на лекарството. Той не само удесеторява силите и телепатичната чувствителност, но и изважда на бял свят псионични способности, които досега са пребивавали в латентно състояние.

— Като например? — попита Ломи.

— Биоконтрол. Телекинеза.

Меланта Джирл бе доста по-добре запозната с въпроса.

— Есперонът повишава кръвното налягане, а с това и вътречерепното. Ако същевременно бъде намалено въздушното налягане около главата му, като например се използва телекинеза за краткотраен вакуум... помислете върху това.

Те помислиха и изводите не се харесаха никому.

— Кой може да направи подобно нещо? — попита Кароли д'Бранин. — Или го е направил сам, когато е изгубил контрол над способностите си?

— Освен ако срещу неговия талант не се е изправил *някой* още по-голям — подхвърли мрачно Алис Нортуйнд.

— Нито един човешки телепат не притежава толкова мощен талант — да контролира душата и тялото на друг човек, дори само за кратко.

— Именно — кимна ксенотехничката. — Нито един *човешки* телепат.

— Някое същество от газов гигант? — подхвърли подигравателно Ломи Торн.

Алис Нортунд я изгледа отвисоко.

— Мога да ви разкажа за крейските телепати или за гетсианските душеизсмуквачи, ако имам време ще се сетя за още поне половин дузина от този род, но не е необходимо. Ще назова само един. Хрангански мозък.

Настъпи изплашена тишина. Всички млъкнаха едновременно и се размърдаха неспокойно, поразени от мисълта за огромната, неукротима сила на хранганския мозък, скрит в командното отделение на „Нощен летец“. Скоро обаче Меланта Джирл разсея магията с ироничен смях.

— Плашиш се от сенките, Алис — рече тя. — Това, което казваш, е нелепо, безсмислено. Спрете да мислите за него. Не искам от вас чак такава услуга. Вие сте ксенолози, експерти по чуждоземни езици, физиология, биология, технология. А не се държите подобаващо. Победили сме Хранга преди хиляда години, но нито веднъж не сме успели да общуваме с хрангански мозък. Ако Ройд Ерис е хранганец, трябва доста да са подобрили комуникативните си умения от времето на Рухването.

Алис Нортунд се изчерви.

— Права си. Беше необмислено от моя страна.

— Приятели — обади се Кароли д'Бранин, — не бива да позволяваме на паниката и истерията да ръководят действията ни. Случи се нещо наистина ужасно. Един от колегите ни е мъртъв и ние не знаем защо. Докато не открием причината, не ни остава друго, освен да продължаваме. Сега не е време за прибързани действия срещу невинни заподозрени. Може би, когато се върнем на Авалон, разследването ще разкрие истинската причина. Тялото е съхранено за изследване, нали?

— Пренесохме го през шлюза в машинното — докладва Данел. — Там ще се съхрани.

— И ще може да бъде огледано и анализирано, когато се върнем — заключи д'Бранин.

— Кое то трябва да стане незабавно — заяви Нортунд. — Кажете на Ерис да обръща кораба!

Д'Бранин я погледна шашардисано.

— Ами волкрините? Още една седмица, ако изчисленията ми са верни, и ще знаем много повече за тях. Обратният път ще ни отнеме шест седмици. Можем да почакаме още една седмица, нали? Тейл не би искал да умре за нищо.

— Преди да умре, Тейл говореше за опасност и чуждоземци — настоя Нортуинд. — А ние продължаваме да се носим тъкмо към такива чуждоземци. Ами ако те са опасността? Може би тези волкрини са по-могъщи дори от хрангански мозък и не искат да се срещат с нас и да бъдат наблюдавани и изучавани? Помисли ли за това, Кароли? Тези твои истории — в някои от тях не става ли дума за ужасни неща, случили се с раси, които са се опитвали да се срещнат с волкрините?

— Легенди — отвърна д'Бранин. — Суеверия.

— В една от тези легенди изчезва цяла финдийска орда — намеси се Роян Кристоферис.

— Не можем да се доверяваме просто така на разказите на други народи и раси — съпротивляваше се д'Бранин.

— Добре де, и така да е — отвърна Алис Нортуинд, — готов ли си да поемеш риска? Защото аз не съм. За какво? Твоите източници може да са неверни или преувеличени истории, а изчисленията ти да са погрешни — нищо чудно волкрините да се намират на светлинни години от мястото, където ще навлезем в пространството.

— Ах — възкликна Меланта Джирл, — сега разбирам. Не бива да продължаваме, защото може да не са там и освен това да са опасни.

Д'Бранин се усмихна. Линдран се засмя.

— Не е смешно — възрази Алис Нортуинд, но се отказа да спори.

— Не виждам как — продължи Меланта — опасността може да се увеличи, ако изключим звездния двигател и погледаме волкрините. Но и без това трябва да го направим, когато програмираме обратния маршрут към дома. Освен това изминахме доста дълъг път към тези волкрини и ще призная, че изпитвам любопитство. — Тя ги изгледа един по един, но никой не заговори. — Значи продължаваме?

— А Ройд? — попита Кристоферис. — Какво ще правим с него?

— Какво можем да направим? — отвърна с въпрос Данел.

— Ще се отнасяме с него както преди — предложи Меланта. — Ще го повикаме по интеркома и ще разговаряме. Може би сега вече ще научим някои от тайните му — ако Ройд е готов да ги сподели.

— Защото той вероятно е също толкова изплашен и стреснат, колкото сме и ние — добави д'Бранин. — Сигурно се страхува, че хвърляме вината върху него и ще се опитаме да му сторим зло.

— Аз пък мисля, че трябва да си проправим път към неговата част на кораба и да го извадим оттам, крещящ и риташц — предложи Кристоферис. — Имаме инструменти. Това ще сложи бърз край на страховете ни.

— И най-вероятно ще убие Ройд — отвърна Меланта. — Или ще му даде право да ни спре с всякакви средства. Този кораб е под негов контрол. Може да прави най-различни неща, ако реши, че сме негови врагове. — Тя поклати енергично глава. — Не, Роян, не бива да атакуваме Ройд. Трябва да го уверим в добрите си намерения. Аз ще го направя, ако друг не иска да разговаря с него. — Очевидно нямаше доброволци. — Добре. Но не желая никой от вас да крои тайни планове. Вършете си работата. Дръжте се естествено.

Кароли д'Бранин кимаше през цялото време.

— Да се опитаме да освободим умовете си от Ройд и бедния Тейл и да се съсредоточим върху нашата работа и подготовката. Всички сензори трябва да бъдат готови за разполагане веднага щом изключим двигателя и навлезем в нормалния космос, за да можем максимално бързо да локализираме целта. Трябва да прегледаме отново всичко, което ни е известно за волкрините. — Той седна при лингвистите и почна да обсъжда с тях някой от подготвителните тестове и не след дълго вече всички разговаряха за волкрините. Малко по малко страхът започна да напуска групата.

Ломи Торн ги слушаше внимателно и замислено търкаше с пръст импланта. Никой не забеляза втренчения ѝ поглед.

Дори Ройд Ерис, който ги наблюдаваше.

Меланта Джирл се върна в каюткомпанията сама.

Някой бе изключил светлините.

— Капитане? — попита тихо тя.

Той се появи пред нея — блед, фосфоресциращ едва забележимо, с невиждащи очи. Старомодните му дрехи бяха в бледосин оттенък.

— Здравей, Меланта — поздрави я любезно от интеркома; призракът беззвучно мърдаше устни, за да оформя думите.

— Подслушваше ли ни, капитане?

— Да — отвърна той и в гласа му се долови изненада. — Меланта, знаеш, че чувам и виждам всичко на „Нощен летец“. Не само в каюткомпанията и не само когато са включени мониторите и интеркомът. Кога се сети за това?

— Кога ли? — тя се усмихна. — Когато похвали Алис за идеята с газовия гигант. В онази нощ интеркомът не беше включен. Нямахме как да го знаеш. Освен...

— Май това ми беше първата грешка — призна Ройд. — Казах и на Кароли, но защото го исках. Съжалявам. Намирах се под огромно напрежение.

— Вярвам ти, капитане — рече тя. — Няма значение. Аз съм подобрен модел, нали помниш? Сетих се още преди седмици.

Ройд помълча известно време. После попита:

— А сега се опитваш да ме успокоиш?

— Точно това правя. Чувстваш ли се поуспокоен?

Привидението повдигна призрачните си рамене.

— Радвам се, че двамата с Кароли не ме подозирате за смъртта на Тейл Ласамер. Но от друга страна, изпитвам страх. Нещата излязоха изпод контрол, Меланта. Защо тя не искаше да ме послуша? Казах на Кароли да го държи потиснат. Казах на Агата да не му прави онази инжекция. Предупреждавах ги.

— Те също се страхуват — отвърна Меланта. — Боят се, че се опитваш да прикриеш някакъв твой ужасен замисъл. Грешката донякъде е и моя. Аз бях тази, която предложи есперона. Смятах, че така ще успокоим Тейл и той ще ни разкаже нещо повече за теб. Поддадох се на любопитството. — Тя се намръщи. — Смъртоносно любопитство. А сега ръцете ми са окървавени.

Очите на Меланта постепенно привикваха с мрака в каюткомпанията. На бледата светлина от привидението тя различи тъмни струйки засъхнала кръв по масата, сред чиниите, чашите и приборите. Чуваше и тихо покапване, но не знаеше дали е от кръв, или от кафе. Потрепери. — Не ми харесва тук.

— Ако искаш да се махнеш отук, мога да бъда с теб навсякъде.

— Не. — Тя поклати глава. — Ще остана. Ройд, мисля, че ще е по-добре, ако не си с нас постоянно. Ако пазиш мълчание и не се показваш. Ако те помоля, би ли изключил всички свои монитори на

кораба? Освен тези в каюткомпанията, естествено. Така другите ще се почувстват по-добре.

— Не съм сигурен.

— Напротив! Онази забележка за газовия гигант я направи пред всички. Някои други вероятно вече също са се досетили.

— Но ако ти кажа, че съм се изключил, няма никакъв начин да знаеш дали е истина.

— Готова съм да ти се доверя — отвърна Меланта Джирл.

Тишина. Призракът гледаше към нея.

— Както желаш — отекна накрая гласът на Ройд. — Изключих всички монитори. Сега виждам и чувам само това помещение. И тъй, Меланта, ти ми обеща да ги контролираш. Без тайни планове, без опити да проникнете в моята част. Ще можеш ли да го направиш?

— Мисля, че да — отвърна тя.

— Вярваш ли на моята история? — попита Ройд.

— Странна и чудна история, капитане. Ако е измислица, готова съм да ти стана ученичка. Справил си се отлично. Ако е истина, тогава и ти си странен и чуден човек.

— Истина е — отвърна тихо призракът. — Меланта...

— Да?

— Притеснява ли те, че съм те... наблюдавал? Че съм те гледал, без да го знаеш?

— Малко — отвърна тя. — Но мисля, че мога да те разбера.

— Гледах те, когато се съвкупяваш.

— О? — възкликна тя и се усмихна. — Мисля, че съм доста добра в това.

— Няма как да го зная — отвърна Ройд. — Но отстрани изглеждаше наистина добра.

Тишина. Тя се помъчи да не обръща внимание на равномерното капене вляво.

— Да — каза след дълго колебание.

— Да, какво?

— Да, Ройд. Вероятно бих правила секс с теб, ако това е възможно.

— Как разбра какво си мисля?! — В гласа на Ройд внезапно се прокрадна страх и неовладяна тревога.

— Лесно — отвърна Меланта малко изненадано. — Аз съм подобрен модел. Не беше трудно да се досетя. Казах ти, помниш ли? Винаги ще съм три хода пред теб.

— Не си телепат, нали?

— Не — призна Меланта. — Не съм.

Ройд мълча дълго и накрая призна:

— Сега вече наистина се поуспокоих.

— Чудесно.

— Меланта — добави той, — само още нещо. Понякога не е твърде умно да си много ходове напред. Разбираш ли ме?

— Какво? Не, май не те разбирам. Изплашена съм. Твой ред е да ме успокоиш, капитане.

— От какво се изплаши?

— От това, което става тук. Не разбираш ли?

Ройд не отговори.

— Мисля, че знаеш нещо — продължи Меланта. — Издаде тайната си, за да не инжектираме на Ласамер есперон. И когато въпреки това бяхме готови да го направим, ни заповяда да спрем. Защо?

— Есперонът е опасно лекарство.

— Има нещо друго, капитане. Опитваш се да се изплъзнеш. Какво уби Тейл Ласамер? Или може би трябва да попитам *кой*?

— Не съм аз.

— Един от нас тогава? Или волкрините?

Ройд не отговори.

— Има ли чуждоземец, на борда на твоя кораб, капитане?

Тишина.

— Намираме ли се в опасност? Аз в опасност ли съм, капитане? Не ме е страх. Това значи ли, че съм глупачка?

— Аз харесвам хората — проговори най-сетне Ройд. — Обичам да качвам на кораба пътници. Вярно е, че ги наблюдавам. Но това не е чак толкова лошо. Най-много харесах Кароли и теб. Няма да позволя да ви се случи нищо.

— Какво може да ни се случи?

Отново никакъв отговор.

— Ами другите, Ройд? Кристоферис и Нортуинд, Данел и Линдран, Ломи Торн? Ще се грижиш ли и за тях? Или само за мен и

Кароли?

Мълчание.

— Тази нощ не си особено приказлив — отбеляза Меланта.

— Защото съм под напрежение — призна гласът. — А има някои неща, които е по-добре да не знаеш — заради собствената ти безопасност. Върви да спиш, Меланта Джирл. Достатъчно дълго разговаряхме.

— Добре, капитане — рече тя. После се усмихна на призрака и му подаде ръка. Ръцете им се срещнаха. Топлата мургава плът се смеси със сиянието. Меланта Джирл се обърна да си върви. Едва когато излезе в коридора, където бе светло, почувства, че трепери.

Поредната фалшива нощ.

Разговорите постепенно бяха утихнали и един по един учените се прибраха по леглата. Дори Кароли д'Бранин лежеше в хамака, поизгубил апетит към шоколада заради спомените от каюткомпанията.

Двамата лингвисти се отдадоха на краткотрайна и шумна любовна игра, преди да заспят, сякаш за да се убедят в собствената си жизненост на фона на ужасната смърт на Тейл Ласамер. Роян Кристоферис послуша музика. Но сега и той бе притихнал.

На „Нощен летец“ се възцари покой.

В мрака на големия товарен отсек един до друг се поклащаха три хамака. Меланта Джирл потрепваше от време на време в съня си, с трескаво лице, сякаш я измъчваха кошмари. Алис Нортуйнд лежеше по гръб и хъркаше шумно, едрите ѝ гърди се повдигаха равномерно.

Ломи Торн беше будна и мислеше.

По някое време стъпи на пода и се изправи, гола, гъвкава и безшумна като котка. Нахлузи леки панталони, навлече черната риза от метализиран плат с широки ръкави, закопча я със сребърната верижка и разтърси коса. Не се обу. Боса щеше да е по-тиха. Стъпалата ѝ бяха малки, меки, без мазоли.

Доближи съседния хамак и разтърси Алис Нортуйнд за рамото. Хъркането спря.

— Ъ? — изсумтя ксенотехничката.

— Ела — подкани я тихо Ломи Торн.

Нортуинд стъпи тежко на пода, разтърка очи и последва кибернетичката в коридора. Беше заспала с комбинезона, разтворен почти до долу. Намръщи се и го закопча.

— Какво има? — попита свадливо. Беше разчорлена и сърдита.

— Има един начин да разберем дали историята на Ройд е истина — поде предпазливо Ломи Торн. — Но на Меланта няма да ѝ хареса. Готова ли си да участваш?

— Как? — попита Нортуинд. На лицето ѝ се изписа интерес.

— Ела. — Кибернетичката я дръпна за ръката.

Безшумно влязоха в компютърната зала. Всички системи работеха в минимален режим. Беше тихо, нямаше никого. Потоци светлини се стичаха по кристалните канали на информационната решетка, срещаха се, сливаха се, разделяха се отново, реки от бледо сияние на непрогледно черен фон. В помещението цареше сумрак, единственият шум бе тихо бръмчене. Ломи Торн се доближи и положи ръце на клавиатурата. Шумът леко се усили.

— Какво правиш? — попита Алис Нортуинд.

— Кароли ми каза да свържа нашия компютър с този на кораба — обясни Ломи Торн, без да прекъсва работа. — Ройд искал да прегледа цялата информация за волкрините. Добре, направих го. Разбираш ли обаче какво означава това? — Докато помръдваше, ризата ѝ се поклащаше с тих метален звук.

Изведнъж лицето на Алис Нортуинд се оживи.

— Двете системи са свързани!

— Именно. Тоест Ройд може да научи всичко за волкрините, а ние — всичко за него. — Намръщи се. — Съжалявам, че не познавам по-добре компютрите на „Нощен летец“, но мисля, че ще справя. Програмата, която инсталирах, е доста мощна — добре, че д’Бранин настоя аз да я избира.

— Можеш ли да отнемеш контрола на Ерис?

— Да му отнема контрола? — Ломи я изгледа озадачено. — Пак ли си пила, Алис?

— Не, говоря сериозно. Използвай програмата си, за да проникнеш в корабните системи, изземи контрола на Ерис и накарай „Нощен летец“ да ни се подчинява. Няма ли да сме в по-голяма безопасност, ако ние дърпаме конците?

— Може би — отвърна с нескрито съмнение кибернетичката. — Бих могла да опитам, но защо да го правя?

— За всеки случай. Не е необходимо да прибъгваме до тази мярка. Просто ще знаем, че ни е по силите — при извънредни случаи.

Ломи Торн сви рамене.

— Извънредни случаи и газови гиганти. Единственото, което искам, е да се уверя, че Ройд няма нищо общо с убийството на Ласамер. — Отново отпусна ръце върху черната клавиатура и светлините на пулта оживяха. Дългите ѝ пръсти извикваха и препращаха холографски знаци, а лицето ѝ оставаше сериозно и замислено.

— Вътре сме — обяви. През екрана започнаха да прелитат ярки символи. На съседния монитор се появи схема на „Нощен летец“, завъртя се и се разполови — две идентични сфери с колони данни отдолу. Кибернетичката погледа известно време схемата, после я застопори в определена позиция.

— Ето тук — тя посочи — е отговорът на моя въпрос за компютъра. Можеш да забравиш идеята си за превземането на кораба, освен ако газовите гиганти сами не ни помогнат. Компютърът на „Нощен летец“ е по-умен и по-мощен от нашия. Съвсем логично, като си помислиш. Корабът е напълно автоматизиран — с изключение на Ройд.

Пръстите ѝ се раздвижиха отново и изображенията от екрана ги последваха. Ломи Торн си подсвиркваше, сякаш за да окуражи собствената си програма.

— Изглежда, Ройд наистина съществува. Тези конфигурации не са за роботизиран кораб. По дяволите, бях готова да се обзаложа на друго. — Не сваляше очи отменящите се на екрана символи. — Данните за животоподдържащата система могат да ни разкрият много неща. — Забоде показалец в един участък на клавиатурата.

— Нищо необичайно — обяви разочаровано Алис Нортуинд.

— Стандартна система за изхвърляне на отпадъчни продукти. Водопречиствателна станция. Синтезатор за храна, зареден с протеини и витамини. — Тя отново започна да си подсвирква. — Контейнери с плесен и неотрева за поглъщане на излишъка от въглероден двуокис. Кислородна инсталация. Няма метан, нито амоняк. Съжалявам.

— Да ти го начукам на компютъра!

Кибернетичката се засмя.

— Опитвала ли си? — Пръстите ѝ заиграха. — Какво друго да видим? Ти си по техниката, какво би могло да ни даде допълнителна информация? Дай ми някоя идея.

— Провери характеристиките на хранителните контейнери, клониращата инсталация — такива неща. Това ще ни покаже къде се помещава.

— Не зная дали още пази подобни неща. Може отдавна да ги е изхвърлил.

— Открий историята на живота му — продължи Нортуинд. — Виж за майка му. Намери търговските дневници. Трябва да има някакъв архив. Счетоводни книги, баланс, приходи и разходи, товарителници. — В гласа ѝ се долавяше нарастващо вълнение и тя неволно улови кибернетичката за рамото. — Дневникът, корабният дневник! Трябва да има дневник. Намери го!

— Добре. — Ломи Торн подсвирна, щастлива, че плува във водите на собствената си програма, че всичко е под неин контрол. После екранът пред нея почервеня и започна да премигва. Тя се усмихна, докосна един призрачен ключ и клавиатурата под пръстите ѝ се промени. Тя опита нов подход. Още три пъти екранът почервеняваше и премигваше. Усмивката ѝ изчезна.

— Какво има?

— Система за сигурност — обясни кратко Ломи Торн. — Ей сега ще я преодоля. — Отново промени клавиатурата, въведе нова търсачка и прикачи към нея водач, в случай че я блокират. Още един червен мигащ екран. Тя накара компютъра да анализира информацията и прати нов разузнавач. Сега вече всички монитори светеха в червено.

— Брей че добра програма за сигурност! — възкликна Ломи с нескрито възхищение. — Дневникът е защитен отлично.

Алис Нортуинд изсумтя.

— Блокирани ли сме напълно?

— Реактивното време е много бавно — отвърна Ломи Торн, дъвчеше замислено долната си устна. — Но има начин да го поправим. — Усмихна се и подръпна мекия метал на ръкава си нагоре.

— Какво си намислила?

— Гледай — рече Ломи. Бръкна под клавиатурата, намери розетката и се включи. — Ах — въздъхна с нисък гърлен глас.

Премигващите червени блокове изчезнаха от екрана, докато умът ѝ си проправяше път към системите на „Нощен летец“. — Божичко, все едно че прониквам в друг човек! — На екрана се появяваха и изчезваха съобщения, твърде бързо, за да може Алис да ги прочете. Но Ломи ги следеше.

Изведнъж замръзна.

— Ох! — Беше почти като хлипане. — Студено ми е. — Тръсна глава и студът изчезна, но пък се чу някакъв отвратителен виещ сигнал. — По дяволите! Това ще събуди всички!

Сива стоманена преграда се плъзна, затвори вратата към коридора и отрязва воя на алармата.

— Какво стана? — извика Ломи Торн.

— Аварийна херметизация — отвърна Алис Нортуинд изплашено. Тя познаваше корабите. — Задейства се, когато отварят товарните отсеци при вакуум.

И двете вдигнаха погледи към извития люк на шлюза над тях. Вътрешният люк почти се бе отворил, а над него вече се виждаше малка цепнатина по края на външния — и зад него само черна пустош.

— Олеле — проплака Ломи Торн, този път от истински студ.

По коридорите кънтяха тревожни сигнали. Меланта Джирл скочи от хамака и изтича в коридора, гола, настръхнала, готова да действа. Кароли д'Бранин се надигна сънено. Психоаналитичката мърмореше объркано, все още под въздействието на приспивателните. Роян Кристоферис извика уплашено.

Някъде отдалече се чу звук от разкъсван метал и корабът се разтресе неудържимо, изхвърли лингвистите от хамака им и събори Меланта на земята.

В командния отсек на „Нощен летец“ имаше сферична стая с гладки бели стени. В центъра ѝ висеше сфера. Когато корабът бе в полет, стените бяха непрозрачни — изкривеното сияещо пространство-време бе непоносимо болезнено за очите.

Но сега в стаята цареше мрак и в него се пробуди холоскоп, който изрисува звезди навсякъде — точици ледено сияние, без горе и долу и без посока, сякаш сферата се носеше сред безбрежен нощен океан.

„Нощен летец“ бе излязъл от хиперпространствен режим.

Меланта Джирл се изправи и изтича при интеркома. Алармите продължаваха да вият.

— Капитане! — извика тя. — Какво стана?

— Не зная — отвърна гласът на Ройд. — Опитвам се да разбера. Почакай.

Меланта зачака. Кароли д'Бранин излезе в коридора и я погледна с подпухнали очи. След него се появи и Роян Кристоферис.

— Какво има? Какво е станало? — попитаха един през друг, но Меланта само поклати глава. След секунди се появиха Линдран и Данел. Учените поглеждаха изплашено запречилата входа към трети отсек преграда. Маридж-Блек, Алис Нортуинд и Ломи Торн ги нямаше и Меланта нареди на Кристоферис да отиде да провери къде са. След няколко минути той се върна.

— Агата все още е в безсъзнание. — Говореше високо, за да надвие воя на алармата. — Въздействието на лекарството не е преминало. Но все пак помръдва. Плаче насън.

— Алис и Ломи?

Кристоферис сви рамене.

— Не мога да ги намеря. Попитай приятеля си Ройд.

Алармите утихнаха и интеркомът оживя.

— Върнахме се в нормалния космос — каза Ройд, — но корабът е повреден. Компютърната зала се е разгерметизирала, докато сме били на пълна тяга. Опустошена е от вихровите течения. За щастие компютърът е продължил автоматично процеса по преместване в нормалния космос, иначе от сътресенията е можел да се разпадне целият кораб.

— Ройд — повика го Меланта, — Нортуинд и Торн са изчезнали.

— Изглежда, някой е използвал компютъра ви в момента на пробива — продължи предпазливо Ройд. — Предполагам, че са мъртви, макар да не го зная със сигурност. По молба на Меланта деактивирах повечето монитори и запазих връзка само с каюткомпанията. Не зная какво е станало. Но това е малък кораб и щом не са с вас, трябва да очакваме най-лошото. — Той спря за миг. — Ако това ще ви успокои, загинали са бързо и безболезнено.

— Ти си ги убил! — извика Кристоферис, лицето му бе зачервено от гняв. Понечи да каже още нещо, но Меланта притисна устата му с ръка. Двамата лингвисти се спогледаха многозначително.

— Капитане, знаем ли как е станало? — попита Меланта.

— Да — отвърна той неохотно.

Ксенобиологът бе разбрал намека и Меланта отдръпна ръката си и попита пак:

— Ройд?

— Меланта, може да ти прозвучи налудничаво — заговори гласът, — но изглежда, твоите колеги са отворили товарния люк на отсека. Съмнявам се, че са го направили нарочно. Използвали са системния интерфейс, за да си осигурят достъп до паметта и контрола на „Нощен летец“, и са изключили всички предохранителни системи.

— Ясно — рече Меланта. — Ужасна трагедия.

— Да. Дори повече, отколкото смяташ. Тепърва предстои да оценя щетите на кораба.

— В такъв случай да не те задържаме повече — предложи Меланта. — Всички сме дълбоко потресени и не ни е до приказки. Провери състоянието на кораба и ще продължим разговора в по-удобен момент. Съгласен?

— Да — отвърна Ройд.

Меланта изключи интеркома. Сега, на теория, устройството не действаше и Ройд не би могъл да ги вижда и чува.

— Вярваш ли му? — попита ядосано Кристоферис.

— Не зная — отвърна Меланта Джирл. — Но пък зная, че другите товарни отсеци могат да бъдат разхерметизирани също както номер три. Смятам да преместя хамака си в каютата. Съветвам тези от вас, които са във втори отсек, да направят същото.

— Умно — съгласи се Линдран. — Ще се понатъпчем, но няма как. Няма да е много удобно, но след това, което се случи, не бих могла да прекарам и една нощ в товарния отсек.

— Освен това трябва да си вземем скафандрите от четвърти товарен — предложи Данел. — Да са ни подръка. За всеки случай.

— Щом искаш — отвърна Меланта. — Възможно е всички шлюзове да се отворят едновременно. Ройд не може да ни обвини, че вземаме предпазни мерки. — Усмихна се мрачно. — След случилото се днес си извоювахме правото да действваме ирационално.

— Меланта, сега не е моментът за проклетите ти шеги — озъби се Кристоферис. Все още беше зачервен и говореше високо. — Трина души са мъртви, Агата може би никога няма да се възстанови, а останалите сме заплашени...

— Да. И все още нямаме представа какво става — посочи спокойно Меланта.

— Ройд Ерис ни избива! — изкрещя Кристоферис. — Не зная кой или какво е той, нито дали историята му е вярна, но изобщо не ми пука! Може да е хрангански мозък, или мъстящ ангел на волкрините, или пък Второто пришествие на Исус. Какво значение има това, по дяволите? Той ни избива! — Изглежда ги бавно. — Всеки от нас може да е следващият. Всеки. Освен ако... трябва да измислим някакъв план, да сложим край на това веднъж завинаги.

— Нали разбираш — рече тихо Меланта, — че няма никакъв начин да установим дали добрият капитан е изключил сензорите си тук. Би могъл да ни наблюдава и подслушва дори в този момент. Каза, че няма да го прави, и аз съм склонна да му повярвам. Но разполагаме само с неговата дума. Ти, Роян, например не си готов да я приемеш за чиста монета. Тоест, едва ли ще повярваш на всяко негово обещание. — Тя се усмихна лукаво. — Даваш ли си сметка за последствията от това, което ти казвам?

Кристоферис отвори уста и я затвори. Приличаше на голяма грозна риба. Не каза нищо, но очите му се мятаха трескаво и лицето му се зачерви още повече.

— Мисля, че схвана картинката — подметна Линдран.

— Значи останахме без компютър — обади се неочаквано Кароли д'Бранин. Гласът му беше унил.

— Боя се, че да, Кароли — отвърна Меланта.

Д'Бранин прекара разсеяно пръсти през косата си и промърмори:

— Волкрините. Как ще работим без компютъра? — Кимна замислено. — Имам един миниатюрен в каютата, от тези, дето се носят на китката, дано да свърши работа. Трябва да свърши. Ще взема данните от Ройд, ще поискам координатите на точката, в която сме излезли в нормалния космос. Извинете ме, приятели, но ще вървя. — И се отдалечи замаяно, като си мърмореше под нос.

— Не е чул и дума от това, което си казахме — отбеляза изненадано Данел.

— Представяте ли си колко ще бъде обиден, когато всички измрем? — попита Линдран. — Защото няма да има кой да му помага с неговите волкрини.

— Оставете го. — Меланта поклати глава. — Всеки понася негодите по различен начин. Той намира спасение в манията си.

— Аха. А ние в какво да потърсим спасение?

— В търпението може би — отвърна Меланта Джирл. — Всички загинали се опитваха да открият тайната на Ройд в мига преди своята смърт. Ние не сме се опитвали. И ето, че сега обсъждаме тяхната кончина.

— Това не ти ли се струва подозрително? — попита Линдран.

— Много — призна Меланта. — Дори открих метод да подложа на изпитание подозренията си. Един от нас може да направи нов опит, за да потвърди историята на капитана. Ако умре, ще знаем отговора. — Сви рамене. — Простете, че не смятам аз да съм тази, която ще се опита. Но не спирам никой от вас, ако изрази желание. Ще наблюдавам резултата с интерес. А дотогава, отивам да си преместя хамака и да поспя. — Обърна се и тръгна.

— Арогантна кучка — отбеляза впечатлено Данел.

— Наистина ли смятате, че той може да ни чува? — попита шепнешком Кристоферис.

— Всяка думичка — отвърна Линдран и се усмихна на объркването му. — Хайде, Данел, да си преместим леглото на някое по-безопасно място.

Той поклати глава.

— Но... — Кристоферис отново задиша тежко. — Трябва да направим нещо. Някакъв план. Да организираме защита.

Линдран го изглежда със смразяващ поглед и дръпна Данел към коридора.

— Меланта? Кароли?

Тя се събуди почти веднага, разтревожена от шепнещия глас, и седна в тясното единично легло. Притиснат до нея, Кароли д'Бранин изпъшка сънено и се прозя.

— Ройд? — попита тя. — Сутрин ли е?

— Меланта, лежим в дрейф на три светлинни години от най-близката звезда — отвърна тихият глас от стените. — В подобни обстоятелства думата сутрин е лишена от точен смисъл. Но да, сутрин е.

Меланта се засмя.

— Лежим в дрейф значи? Какви са щетите?

— Сериозни, но не опасни. Трети отсек е разрушен напълно и виси от кораба ми като счупено яйце, но повредата е изолирана. Двигателите са невредими, а компютърът на „Нощен летец“, изглежда, не е пострадал при унищожаването на вашия. Боях се, че може да е станало. Чувал съм за феномени като електронна мозъчна смърт.

— Какво? Ройд ли е? — попита го сънено д'Бранин.

Меланта го погали нежно.

— Ще ти разкажа по-късно, Кароли. Заспивай. Ройд, тонът ти е сериозен. Има ли още?

— Меланта, страхувам се за обратния полет — продължи Ройд. — Когато включи звездния двигател, потокът ще попадне върху части от кораба, които не са конструирани да го издържат. Има сериозни конструктивни дефекти, но въпросът с поточните сили е от жизнено значение. Особено ме тревожи изолацията на трети отсек. Проведох някои тестове, но не съм сигурен дали ще издържи при по-голямо напрежение. Ако се пропука, целият кораб ще се сцепи през средата. Двигателите ще се изключат, а останалото... дори животоподдържащата система да оцелее, скоро всички ще умрем.

— Разбирам. Има ли нещо, което можем да направим?

— Да. Не е трудно откритите части да се подсилят. Външната обшивка, разбира се, е бронирана, за да издържа на силите на изкривяване. Можем да я използваме и да направим нещо като груб щит, който според изчисленията ми ще издържи. Ще въведем и някои корекции в конструкцията. При отварянето на шлюза са откъснати големи парчета от обшивката, но все още са наблизко, някои само на километър-два от нас, и могат да се използват.

— Имаме вакуумни скутери — предложи Кароли, който се бе събудил съвсем. — Ще ти ги докараме тези парчета, приятелю.

— Отлично, Кароли, но това не е първостепенната ми грижа. Корабът ми притежава известни способности да се самовъзстановява,

но не и когато разрушенията са от такъв характер. Ще се наложи да се намеся лично.

— Ти? — попита изненадано д'Бранин. — Ройд, нали каза... че мускулите ти... че си слаб — работата ще е прекалено тежка за теб. Остави на нас да го направим!

Последва обичайният вежлив отговор.

— Кароли, аз съм недъгав само в гравитационно поле. Безтегловността е моята стихия. Така че смятам да изключа за известно време гравитационната решетка на „Нощен летец“, за да събера сили за ремонта. Не си ме разбрал правилно. Напълно съм в състояние да се справя с тази задача. Разполагам с нужните инструменти и един доста мощен ремонтен скутер.

— Мисля, че се сещам какво те безпокои, капитане — подхвърли Меланта.

— Радвам се — отвърна Ройд. — В такъв случай може би ще отговориш на въпроса ми. Ако напусна безопасната среда на моята полусфера, за да свърша тази работа, нали няма да позволиш на колегите си да ми направят нещо лошо?

Кароли д'Бранин ахна смаяно.

— О, Ройд, Ройд, как можа да си помислиш подобно нещо? Ние сме учени, академици, а не престъпници или войници, нито пък животни — ние сме хора, как можа да ти хрумне, че ще ти навредим?

— Хора — повтори Ройд, — но чужди за мен и изпълнени с подозрителност. Не ми давай лъжливи обещания, Кароли.

Меланта улови д'Бранин за ръката и я стисна в знак да мълчи.

— Ройд — заговори тя, — знаеш, че няма да те излъжа. Вярно е, че ще бъдеш в известна опасност. Но се надявам, че като дойдеш при нас, всичко ще се изясни. Хората ще видят, че си казал истината и че си човек като нас. — Усмихна се. — Нали това ще видят?

— Точно това — потвърди Ройд, — но ще бъде ли достатъчно, за да разсея подозренията? Те вярват, че съм виновен за смъртта на тримата ви колеги, нали?

— Вярват е твърде силна дума. Подозират, страхуват се. Те са изплашени, капитане, и за това има основателни причини. Аз също съм изплашена.

— Не повече от мен.

— Щях да съм по-малко изплашена, ако знаех какво става. Ще ми кажеш ли?

Тишина.

— Ройд, ако...

— Допуснах някои грешки, Меланта — отвърна с гробовен глас Ройд. — Но не съм единственият, който допусна грешки. Опитах се да не позволя да правите онази инжекция с есперон, но се провалих. Може би щях да спася Алис и Ломи, ако ги бях видял или чул, ако знаех какво са намислили. Но ти ме накара да изключа мониторите, Меланта. Не мога да ви помагам, когато съм сляп. Защо го направи? Щом виждаш три хода напред, не предвиди ли това?

За миг Меланта Джирл бе завладяна от угризения.

— *Mea culpa*, капитане, споделям вината ти. Повярвай ми, наистина го мисля. Но е много трудно да виждаш три хода напред, когато не знаеш правилата. Кажи ми правилата, капитане.

— Аз съм сляп и глух — продължи Ройд, сякаш не я бе чул. — Това ме прави безсилен. Не мога да ви помагам, когато съм сляп и глух. Меланта, смятам отново да включа мониторите. Съжалявам, ако не го одобряваш. Държа на одобрението ти, но този път ще мина без него. Трябва да виждам.

— Включи ги тогава — отвърна замислено Меланта. — Аз сгреших, капитане. Не биваше да те моля да се лишаваш от тях. Не разбирам положението, но надценен силата си да контролирам другите. Грешката е само моя. — Усети, че ѝ прилява. Сякаш ръцете ѝ бяха изцапани с кръвта на жертвите. — Но сега вече някои неща ми се изясниха.

— Какво например? — попита учудено Кароли д'Бранин.

— Нищо не ти се е изяснило — тросна се Ройд. — Не се преструвай, че разбираш какво става, Меланта Джирл. Недей! Казах ти — нито е мъдро, нито безопасно да си няколко хода напред. — В гласа му се долавяше нещо обезпокоително.

— Какво? — Кароли продължаваше да се оглежда стреснато. — Обяснете ми де.

— Не мога, Кароли — отвърна Меланта. — Объркана съм. — Целуна го лекичко. — Никой от нас не разбира какво става, ясно ли ти е?

— Така е по-добре — обади се Ройд.

Тя кимна и сложи успокояващо ръка на рамото на Кароли.

— Ройд, да се върнем на въпроса с ремонта. Струва ми се, че наистина ти трябва да свършиш тази работа. Не би рискувал кораба си, като включиш двигателя, докато е в това състояние, а другата възможност е да дрейфуваме тук, докато умрем. Нима имаме някакъв избор?

— Аз имам избор — заяви Ройд с убийствена сериозност. — Мога да ви убия всички, ако това е единственият начин да спася кораба си.

— Би могъл да опиташ — отвърна Меланта.

— Хайде да не говорим за смърт и убийства — предложи д'Бранин.

— Прав си, Кароли — съгласи се Ройд. — Нямам желание да убивам никого. Но трябва да се чувствам защитен.

— И така ще бъде — обеща Меланта. — Кароли може да прати другите да приберат отломките от обшивката. Аз ще те пазя. Ще съм до теб. Ако някой се опита да те нападне, ще си има работа с мен. Няма да им е никак лесно. Освен това мога да ти помагам. Така ще свършим работата три пъти по-бързо.

— От опит зная — отвърна любезно Ройд, — че повечето планетни жители са тромави и лесно се изморяват в безтегловност. Ще е по-добре, ако работя сам, макар че с радост ще приема услугите ти на телохранил.

— Капитане, припомням ти, че съм подобрен модел — рече Меланта. — В безтегловност се чувствам като в леглото. Ще съм ти полезна.

— Упорита си. Но щом настояваш... Добре. След няколко минути ще изключа гравитационната решетка. Кароли, иди да подготвиш хората си. Облечете скафандрите и вземете скутерите. Ще напусна „Нощен летец“ след три стандартни часа, след като се възстановя от болезнените последствия на гравитацията. Искам всички да излезете от кораба преди мен. Ясно ли ви е това условие?

— Да — отвърна Кароли. — Всички освен Агата. Тя още не е дошла в съзнание, но уверявам те, приятелю, няма да ти създаде проблеми.

— Не — рече Ройд. — Като казвам всички, имам предвид и Агата. Ще я вземете с вас отвън.

— Но, Ройд... — понечи да протестира д'Бранин.

— Ти си капитанът, Ройд — прекъсна го с твърд глас Меланта Джирл. — Ще бъде както казваш: всички навън. Включително и Агата.

Отвън. Изглеждаше сякаш някакво огромно животно е отхапало част от звездите.

Докато чакаше върху своя скутер близо до „Нощен летец“, Меланта разглеждаше звездите. Не изглеждаха по-различни, макар да се намираха дълбоко в междузвездното пространство. Бяха студени, замръзнали точки светлина, немигащи и неприветливи. Само липсата на твърд хоризонт ѝ напомняше къде се намира — на промеждутъчна точка, където хората никога не спираха корабите си и където се носеха само невъобразимо древните кораби на волкрините. Опита се да открие слънцето на Авалон, но не знаеше накъде да го търси. Съзвездията бяха странни и непознати и нямаше никаква представа как да се ориентира. Звездното поле се простираше зад и пред нея, отгоре и навсякъде. Погледна надолу — тоест натам, накъдето за момента за нея бе долу — под краката си, скутера и „Нощен летец“, с очакването да види още чужди и непознати звезди. И бездната я удари с почти физическа сила.

Меланта се опита да овладее внезапното замайване. Беше увиснала над яма, зейнала паст във вселената, черна, беззвездна и необятна.

И пуста.

Едва сега си спомни — Темптърския воал. Облак черни газове, нищо необичайно, галактическо петно, закриващо сиянието на звездите от Покрайнините. Но тук, съвсем отблизо, той изглеждаше необхватен, страховит и трябваше да отмести поглед с усилие на волята, когато ѝ се стори, че пропада в него. Пропаст под нея и под сребристойбялата черупка на „Нощен летец“ — пропаст, заплашваща да ги погълне.

Докосна едно от копчетата върху кормилото на скутера и се завъртя така, че Воалът да е встрани, а не под нея. Това, изглежда, помогна. Тя се съсредоточи върху „Нощен летец“, като се постара да пренебрегне чернеещата се стена отвъд него. Корабът сега бе най-

големият обект във вселената, ярко озарен сред мрака, грозноват, с разбита товарна сфера, което му придаваше несиметричен вид.

Тя ясно различаваше останалите скутери — носеха се на черния фон, проследяваха откъснатите парчета от обшивката, прихващаха ги и ги откарваха назад. Лингвистите както винаги работеха заедно, седнали един зад друг. Роян Кристоферис беше сам и не продумваше нито думичка. Меланта почти го бе заплашила с физическа разправа, преди да се съгласи да излезе с тях. Ксенобиологът беше сигурен, че това е поредният зловец план и че излязат ли отвън, корабът ще отлети и ще ги остави да умрат в пустошта. Подозренията му очевидно бяха разпалени от алкохола, на който лъхаше, докато Меланта и Кароли му надяваха скафандъра. Кароли също имаше скутер и мълчалива спътничка — Агата Маридж-Блек. Бяха й дали нова доза успокояващи и сега тя спеше в скафандър на седалката зад него, пристегната с колан.

Докато колегите й работеха, Меланта Джирл очакваше появата на Ройд Ерис. Двамата лингвисти, непривикнали с безтегловността, непрестанно се оплакваха и от време на време се караха. Кароли се опитваше да ги успокои. Кристоферис не казваше почти нищо, само на моменти ругаеше и сумтеше. Все още беше ужасно ядосан. Меланта го наблюдаваше как снове напред-назад, изправен в цял ръст с черния си скафандър върху стъпенките на скутера.

Най-сетне овалният шлюз в горната част на непокътнатата сфера на „Нощен летец“ се разшири и Ройд Ерис излезе.

Тя го наблюдаваше да се приближава, изпълнена с любопитство, чудеше се как ли изглежда. В представите й непрестанно изникваха най-различни образи. Неговият любезен, премерен и овладян глас понякога й напомняше за тъмните аристократи от нейния роден Прометей, магьосници, които си играеха с човешки гени и следваха отдавна установени кастови правила. В друг момент наивността й я накара да го види като уморен млад мъж, а той би трябвало да е много по-възрастен от бледата сияеща сянка, която им пращаше.

С приближаването му я завладя постепенно нарастваща тревога. Очертанията на неговия скутер и на скафандъра му бяха различни от нейните — плашещо различни. Чуждоземец, помисли си тя, но бързо прогони тази мисъл. Подобни различия все още не значеха нищо. Скутерът на Ройд беше по-голям: продълговата овална платформа с

осем прихващащи крака отдолу, като крайници на метален паяк. Мощна лазерна резачка бе монтирана под пулта и дулото ѝ стърчеше заплашително напред. Скафандърът му бе много по-масивен от работните скафандри, които те бяха получили в Академията, с издатина между плешките, под която вероятно бе монтирана енергийната клетка, и елегантни лъщящи перки на раменете и шлема. Придаваше му изгърбен и деформиран вид.

Но когато най-сетне се приближи достатъчно, та Меланта да може да различи лицето му, то се оказа съвсем обикновено.

Бяло, много бяло, това бе първото ѝ впечатление, с късо подстригана побеляла коса; бяла, едва набола брада около изваяните линии на долната челюст и почти невидими белезникави вежди над очи, които се местеха неспокойно. Самите очи бяха големи и воднистосини. Кожата му беше бледа и гладка, почти недокосната от възрастта.

„Изглежда настръхнал — помисли си тя. — И малко изплашен“.

Ройд доближи скутера си до нейния сред разкривените останки на трети товарен отсек и огледа пораженията, парчетата откъсната обшивка, замръзнала плът, кръв, стъкло, метал и пластмаса. Беше трудно да ги различи човек сега, когато бяха почернели и сковани от абсолютния мраз.

— Доста работа ни чака. Започваме ли?

— Първо да поговорим — отвърна тя и се премести по-близо до него, макар че разстоянието помежду им оставаше доста голямо. Превъртя се така, че сега Ройд висеше с главата надолу в нейния свят и тя в неговия. Доближи се още и забави скутера си над неговия. Ръкавиците им се допряха за миг, сетне се отдалечиха. Меланта нанесе леки корекции и този път се допряха шлемовете им.

— Ето, че те докоснах — каза Ройд и в гласа му се долови трепет. — Никога не съм докосвал друг човек, нито са ме докосвали.

— О, Ройд. Това не е истинско докосване. Скафандрите ни пречат. Но аз ще те докосна, наистина. Обещавам ти.

— Не можеш. Невъзможно е.

— Ще намеря начин — заяви тя решително. — А сега изключи интеркома. Звукът ще преминава директно между шлемовете ни.

Той премигна, после докосна с език миниатюрния пулт пред устата си и го изключи.

— Ето, че можем да поговорим — заяви тя. — Насаме.

— Меланта, това не ми харесва. Опасно е. Останалите ще се досетят.

— Няма друг начин, Ройд. Повярвай ми.

— Да де. Нали си три хода напред. Помня, когато играехме на шах. Но тази игра е много по-сериозна и ти ще си в безопасност само дотогава, докато се преструваш, че не знаеш нищо.

— Това ми е ясно, капитане. Но има други неща, за които не съм толкова сигурна. Може ли да поговорим за тях?

— Не. Не ме карай. Прави каквото ти казвам. Животът ви е изложен на риск, но аз мога да ви защитя. Колкото по-малко знаеш, толкова ще ми е по-лесно. — Лицето му зад прозрачното стъкло бе навъсено.

Тя се вгледа в преобърнатите му наопаки очи.

— Мислех, че е втори член на екипажа или някой друг, скрит в твоята сфера, макар че не ми се вярва. Става дума за кораба, нали? Твоят кораб ни избива. Не си ти. Макар че в това няма никакъв смисъл. Ти командваш „Нощен летец“. Как може той да действа самостоятелно? И защо? Какви са причините? И как беше убит Тейл Ласамер? Историята с Алис и Ломи може да се обясни, но с телепата — псионично убийство? Кораб с пси-талант? Не мога да го разбера. Не е възможно да е корабът. Но не виждам какво друго може да е. Помогни ми, капитане.

Той премигна, в очите му се четеше мъка.

— Не биваше да приемам предложението на Кароли — не и с телепат в групата ви. Но исках да видя волкрините, а той говореше за тях с такова увлечение. — Въздъхна. — Меланта, мисля, че започваш да се досещаш за твърде много неща. Не мога да ти кажа повече, защото тогава ще съм безсилен да те защитавам. Корабът има сериозна повреда, това е единственото, което трябва да знаеш. Не бива да се прекалява с въпросите. Докато нещата са под мой контрол, мисля, че ще мога да опазя теб и другите. Повярвай ми.

— Доверието трябва да е двустранно — отвърна Меланта.

Ройд вдигна ръка и я побутна назад, след това включи интеркома.

— Стига приказки. Чака ни работа. Ела. Искам да проверя на практика колко си подобрена.

В затвореното пространство на шлема Меланта Джирл изруга тихо.

Роян Кристоферис прихвана с манипулаторната ръка поредния метален къс и се насочи към „Нощен летец“. Беше наблюдавал отдалече появата на Ройд Ерис с неговия два пъти по-тежък скутер. Приблужи се тъкмо когато Меланта Джирл му пресече пътя и опря лицевото си стъкло в неговото. Кристоферис успя да подслуша тихия им разговор и чу как Меланта му обещава да го докосне — да докосне Ерис, това *нещо*, убиеца. Едва успяваше да овладее гнева си. Но после те прекъснаха връзката, спряха разговора в ефир. И въпреки това останаха да висят там, опрели лица като двама любовници, които се целуват.

Кристоферис ги доближи още и насочи уловения къс така, че да полети към кораба.

— Виждам едно парче — обяви високо и насочи скутера си покрай тръбите и сферите на „Нощен летец“.

По някакъв начин те всички са замесени в тази история, мислеше си ядосано той — Ройд и Меланта, а може би и старият д’Бранин. Тя бе защитавала Ерис от самото начало, спря ги, когато решиха да предприемат някои действия, за да разберат какво представлява. Роян не ѝ вярваше. Настръхна, като си спомни, че са били заедно в леглото. Меланта и Ерис бяха от една порода, каквато и да бе тя. А сега бедната Алис бе мъртва, и онази глупачка Торн, и дори проклетият телепат, но въпреки това Меланта беше с *него* и срещу тях. Роян Кристоферис бе изплашен до мозъка на костите си, разгневен и пиян.

Останалите бяха извън полезрението му, гонеха въртящите се метални отломки. Ройд и Меланта бяха погълнати един от друг. А корабът бе изоставен и уязвим. Това беше неговият шанс. Нищо чудно, че Ерис бе настоял всички да излязат преди него в космоса — навън, изолиран от управлението на „Нощен летец“, той бе само човек. При това много по-слаб.

Кристоферис оголи зъби в хищна усмивка, доближи скутера си до товарните сфери и скрит от всички погледи, се гмурна в зеещата паст на машинното. В началото имаше дълъг тунел, тук всичко бе отворено към вакуума, без опасност от корозия поради липса на

атмосфера. Като повечето кораби „Нощен летец“ имаше тройна задвижваща система — гравитационно поле за приземяване и излитане, с изключение на случаите, когато е в близост до гравитационен кладенец, ускорители за маневри в открития космос и мощните звездни двигатели. Светлините на скутера облизаха пръстените на ускорителите и пратиха дълги ярки снопове между затворените цилиндри на звездните двигатели: огромните машини, които изкривяваха тъканта на пространство-времето, капсуловани в мрежа от метал и кристал.

В дъното на тунела се очерта голяма овална врата от подсилен метал — главният шлюз.

Кристоферис приземи скутера и с усилие откачи, обувките си от магнитните закопчалки. След това се доближи до шлюза. „Това е най-трудната част“, помисли си. Обезглавеното тяло на Тейл Ласамер бе завързано хлабаво за една дебела метална подпора до шлюза, като зловец пазач на вратата. Докато чакаше шлюзът да се отвори, ксенобиологът не можа да откъсне поглед от него. Тялото изглеждаше почти нормално, сякаш никога не бе имало глава. Кристоферис се опита да си спомни лицето на Ласамер, но образът му убягваше. Размърда се смутено, но в този момент вратата се отмести и Роян с облекчение се пъкна вътре.

Беше сам на борда на „Нощен летец“.

Като предпазлив човек, Кристоферис не свали скафандъра, но все пак разхерметизира шлема и го отметна назад, така че той увисна като качулка. В случай на необходимост можеше да го нахлузи достатъчно бързо.

Намери каквото търсеше в четвърти товарен отсек, където държаха снаряжението. Портативна лазерна резачка, заредена и готова за употреба. Не беше от най-мощните, но щеше да свърши работа.

Като се движеше бавно и непохватно в безтегловността, той се изтегли навътре по коридора към тънещата в мрак каюткомпания.

Вътре беше студено, въздухът щипеше бузите му. Опита се да не обръща внимание на това. Подпря се на прага и се отгласна през стаята, понесе се над мебелите — всичките предвидливо застопорени за пода. Докато летеше право към целта си, нещо мокро и студено докосна лицето му. Стресна го, но изчезна, преди да разбере какво е.

Когато се случи отново, Кристоферис замахна с ръка да го улови и изведнъж му призля. Беше забравил. Никой не беше почистил каюткомпанията. *Останките* все още се рееха из въздуха — кръв и плът, парченца от кост и мозък. Навсякъде около него.

Стигна до отсрещната стена, опря се с ръце и се изтегли надолу. Към херметичната преграда. И стената. Не се виждаше проход, но металът едва ли бе много дебел. От другата страна беше контролната зала, с достъп до компютъра, енергийни запаси, безопасност. Роян Кристоферис никога не бе мислил за себе си като за отмъстителен човек. Нямаше намерение да причинява зло на Ройд Ерис, не той трябваше да го съди. Възнамеряваше обаче да поеме контрола над „Нощен летец“ и да предупреди Ерис да не му се пречка — нека засега остане отвън, в своя скафандър. После щеше да ги прибере всичките, без повече загадки и убийства. Нека учените в Академията изслушат историята им, да изследват Ерис и да решат кое е право и кое криво, кой виновен и кой е невинен и какво трябва да се направи.

От дулото на резачката бликна тънък ален сноп. Кристоферис се усмихна и го допря до преградата. Работата беше бавна, но той се бе заредил с търпение. Никой нямаше да го потърси, вероятно щяха да сметнат, че се е отдалечил след някое парче. Поправките на Ерис щяха да отнемат часове, може би дни. Яркият сноп на лазера изпускаше дим на мястото, където докосваше метала. Кристоферис се нагласи да му е по-удобно.

Нещо помръдна в периферията на полезрението му, леко премигване, но осезаемо. „Още едно парченце мозък“, помисли си той. Или сребърна костица. Окървавена кожа, с увиснали от нея косъмчета. Ужасни неща, но нищо, от което да се страхува. Той беше биолог, свикнал беше да борава с плът и мозък. И с по-лоши неща — с дисекции на всякакви твари, с разрязване на хитин и мукоза, с пулсиращи хранителни торбички и отровни перки — какво ли не бе виждал и докосвал.

Отново леко движение привлече погледа му, сякаш за да го подразни. Кристоферис усети, че очите му неволно се изместват. *Не можеше* да не гледа, както не бе успял да не гледа обезглавения труп при шлюза. Така че погледна.

Беше око.

Кристоферис потрепери и лазерът се плъзна на една страна. Трябваше да го улови здраво с две ръце, за да го върне в канала, който прорязваше. Сърцето му се разтуптя. Опитва се да се успокои. Нямаше от какво да се бои. Беше сам на кораба, а ако Ройд се появеше неочаквано — какво пък, нали държеше резачката, а и можеше да нахлузи шлема още докато шлюзът се отваря.

Погледна отново към окото и се помъчи да овладее страха си. Беше само едно око, окото на Тейл Ласамер, бледосиньо, окървавено, но съвсем запазено, същото воднисто око, с което момчето го гледаше, докато бе живо — нищо свръхестествено. Къс мъртва плът, реец се из каюткомпанията сред още много такива. „Някой трябва да почисти тук — помисли си ядосано Кристоферис. — Не е редно да живеем така, не е цивилизовано“.

Окото не помръдваше. Останалите късчета се носеха из въздушните течения, но окото беше неподвижно. Не се поклащаше, не се въртеше. Беше вторачено в него. Гледаше го.

Той изруга и се съсредоточи върху лазера и разрязването на преградата. Беше успял да прогори линия с дължина почти метър. Започна да реже под прав ъгъл.

Окото го гледаше безстрастно. Кристоферис изведнъж осъзна, че не издържа повече. Стисна резачката само с лявата си ръка, посегна с дясната, улови окото и го запокити към другия край на помещението. От рязкото движение обаче изгуби равновесие, залитна назад, изпусна резачката и размаха ръце като изплашена птица криле. Все пак успя да се улови за ръба на масата и се задържа.

Резачката висеше в средата на каюткомпанията сред чаши за кафе и парченца човешки останки и бавно се въртеше, все още включена. Това беше невъзможно! Би трябвало да се изключи веднага щом пусне дръжката. Там, където лъчът опираше в пода, се вдигаше дим.

С нов прилив на страх Кристоферис осъзна, че резачката се обръща към него.

Той се надигна, опря длани на масата, оттласна се встрани и подскочи към тавана.

Резачката продължи да се извърта по-бързо.

Той се отблъсна от тавана, удари се в стената, изстена от болка, отскочи от пода и ритна с крака. Резачката се въртеше като побесняла и

го преследваше. Кристоферис се издигна и се приготви за поредния рикошет от тавана. Лъчът се завъртя, но не достатъчно бързо. Щеше да улови резачката за дръжката, докато сочеше на другата страна.

Той се доближи, посегна и... видя окото.

Беше увиснало над резачката. И го гледаше.

Роян Кристоферис изхленчи и ръката му се поколеба — не за много, но достатъчно. Аленият лъч се завъртя към него.

Докосването му беше като нежно и горещо погалване по шията.

Измина повече от час, преди да се сетят за него. Кароли д'Бранин пръв забеляза, че го няма, повика го по интеркома и не получи отговор. Обсъди това с останалите.

Ройд Ерис отдалечи скутера си от бронирания лист, който тъкмо бе монтирал. През лицевото стъкло Меланта Джирл забеляза, че се е намръщил.

И в този момент се появиха звуците.

Писклив вик на болка и страх, последван от стонове и хлипане. Ужасни влажни звуци, като от човек, който се задавя в собствената си кръв. Всички ги чуха. Звуците ечаха в шлемовете им. Единственото, което успяха да различат, бе думата „помощ“.

— Това е Кристоферис! — чу се женски глас. Линдран.

— Ранен е — добави Данел. — Вика за помощ. Не чувате ли?

— Къде...? — неясно кой.

— На кораба — отвърна Линдран. — Сигурно се е върнал на кораба.

— Този глупак! — изруга Ройд Ерис. — Предупреждавах ви...

— Отиваме да проверим — заяви Линдран. Данел освободи парчето, което теглеха, и завъртя кормилото. Скутерът им се насочи към „Нощен летец“.

— Спрете! — нареди Ройд. — Аз ще се върна в моята част и ще проверя какво е станало. Не бива да влизате в кораба. Останете отвън, докато не получите разрешение.

Ужасните звуци продължаваха и продължаваха.

— Върви по дяволите! — срязва го Линдран по интеркома.

Кароли д'Бранин също бе подкарал скутера си след лингвистите, но се намираще по-далече от кораба.

— Ройд, какво искаш да кажеш, нали трябва да му помогнем? Той е ранен, не чуваш ли? Моля те, приятелю.

— Не — упорстваше Ройд. — Кароли, спри! Ако Роян се е върнал сам на кораба, вече е мъртъв.

— Откъде знаеш? — попита Данел. — Ти ли го направи? Поставил си клопка, в случай че не ти се подчиним?

— Не — отрече Ройд. — Чуйте ме. Вече не можете да му помогнете. Само аз бих могъл да го спася, но той не ме послуша. Повярвайте ми. Спрете. — В гласа му се долавяше отчаяние.

В далечината скутерът на д'Бранин забави ход. Лингвистите не спряха.

— Вече те слушахме достатъчно — заяви Линдран. Почти трябваше да вика, за да надвие крясъците и стенанията, ужасните мляскащи звуци, накъсани от молби за помощ. Вселената бе изпълнена с агония. — Меланта — продължи Линдран, — постарай се Ерис да остане там, където е сега. Ще влезем предпазливо и ще открием какво е станало вътре, но не искам той да се добира до пулта за управление. Ясно ли е?

Меланта Джирл се поколеба. Ужасните звуци я блъскаха в главата. Беше ѝ трудно да се съсредоточи.

Ройд извъртя скутера си към нея и тя почувства втрещения му поглед.

— Спри ги — помоли той. — Меланта, Кароли, заповядайте им. Не искат да ме послушат. Те не знаят какво правят. — Очевидно се измъчваше.

— Добре, Ройд, прибери се вътре — склони Меланта, взела внезапно решение. — Направи каквото е нужно. Аз ще се опитам да ги забавя.

— Ти на коя страна си? — провикна се Линдран.

Ройд ѝ кимна, но Меланта вече беше потеглила. Скутерът ѝ се отдалечи от района с отломките, после се насочи право към машинното на „Нощен летец“.

Но още докато се приближаваше, тя осъзна, че вече е закъсняла. Лингвистите имаха голяма преднина и нямаше как да навакса.

— Не отивайте там — опита се да ги спре тя. — Кристоферис е мъртъв.

— Ако е така, значи призракът му вика за помощ — отвърна Линдран. — Когато са те сглобявали, сигурно са ти повредили гените, кучко.

— На кораба дебне опасност.

— Кучка — бе техният отговор.

Кароли също се намеси.

— Приятели, трябва да спрете. Моля ви, умолявам ви. Нека да го обсъдим заедно.

В отговор само ужасните звуци.

— Аз съм ваш началник — продължи той, — нареждам ви да останете отвън. Чувате ли ме? Заповядвам ви, с правото, дадено ми от Академията за човешко познание. Моля ви, приятели, моля ви.

Меланта безпомощно гледаше как Линдран и Данел изчезват в дългия тунел на машинното.

Малко по-късно спря скутера пред черната паст на входа. Дали да ги последва на борда? Би могла да ги настигне, преди да отворят въздушния шлюз.

Гласът на Ройд, дрезгав контрапункт на ужасните звуци, отговори на незададения ѝ въпрос.

— Стой, Меланта. Не продължавай нататък.

Тя погледна назад към него. Скутерът му се приближаваше.

— Какво правиш тук? Ройд, използвай твоя шлюз. Трябва да влезеш вътре!

— Меланта — продължи той със спокоен глас, — не мога. Шлюзът отказва да се отвори. Главният шлюз на машинното е единственият с ръчно задействане. Изолиран съм отвън. Не искам ти и Кароли да влизате в кораба, докато не се прибера в командния център.

Меланта надзърна в сенчестия свод на машинното, където бяха изчезнали лингвистите.

— Какво ще...

— Меланта, помоли ги да се върнат. Може би още има време.

Тя се опита. Кароли д'Бранин се присъедини към нея. Зловещата симфония от болка и молби продължаваше и продължаваше, но Данел и Линдран не отговаряха.

— Изключили са връзката — ядоса се Меланта. — Не искат да ни чуват. Или... да чуват тези звуци.

Скутерите на Ройд и д'Бранин пристигнаха при нея едновременно.

— Ройд, не разбирам — оплака се Кароли. — Защо не можеш да влезеш? Какво е станало?

— Всичко е съвсем просто, Кароли — отвърна Ройд. — Ще ме държат отвън, докато... докато...

— Да? — подкани го Меланта.

— ... докато мама приключи с тях.

Лингвистите оставиха скутера до машината на Кристоферис и минаха през шлюза с максимална бързина, без да поглеждат към обезглавения „портиер“.

Вътре спряха да си свалят шлемовете.

— Все още го чувам — рече Данел. В кораба звуците бяха по-слаби.

Линдран кимна.

— Идват откъм каюткомпанията. Побързай.

Понесоха се с отблъскване и придърпване по коридора. Звуците се усилиха.

— Вътре — каза Линдран, когато приближиха вратата.

— Да — отвърна Данел. — Но дали е сам? Трябва ни оръжие. Ами ако... Ройд сигурно лъже. Има още някой на борда. Трябва ни нещо, с което да се защитим.

Линдран не искаше да се бавят.

— Двама сме — посочи тя. — Хайде! — И се хвърли през вратата, като викаше Кристоферис.

Вътре цареше мрак. Единствената светлина проникваше от коридора. Нужни й бяха няколко секунди, та очите й да привикнат. В безтегловност подът, стените и таванът изглеждаха еднакви и тя нямаше никаква представа за посока.

— Роян — повика го тя замаяно. — Къде си?

Каюткомпанията изглеждаше празна, но може би беше заради тъмнината.

— Следвай звуците — обади се Данел от вратата; надзърташе плахо и подозрително, сетне се запромъква покрай стената.

Сякаш в отговор на думите му хлипането пак се усили. Но идваше ту от единия, ту от другия край на помещението.

Завладяна от нетърпение, Линдран се хвърли към звука и се удари в стената на кухненския бокс. Това я подсети за някакво оръжие и за страховете на Данел. Да, кухненските прибори.

— Чакай — извика след малко на Данел. — Взех нож. — Размаха го и острието докосна реец се мехур от някаква течност с големината на юмука й. Мехурът се пръсна на стотици малки мехурчета и едно от тях се опря в устните й и тя го близна.

Кръв.

Но Ласамер бе умрял отдавна. А и кръвта му беше изтекла. Онова, което не бяха избърсали, отдавна трябваше да се е съсирило.

— О, господи! — извика Данел.

— Какво има? — попита Ландрен. — Намери ли го?

Данел дращеше отчаяно назад към вратата, лазеше по стената като някакво огромно насекомо.

— Линдран, изчезвай оттук! — извика той. — Побързай!

— Защо? — попита тя разтреперана. — Какво има?

— Письците — рече той. — Стената, Линдран, стената. Звуците.

— Говориш глупости — тросна му се тя. — Я се стегни!

Той запелтечи:

— Не чуваш ли? Звуците идват от *стената*. От интеркома. Това е измама! Симулация. — Данел стигна до вратата шмугна се през нея и въздъхна облекчено. Не изчака Линдран, а продължи по коридора, като се теглеше отчаяно за дръжките и риташе с крака.

Линдран понечи да го последва.

Този път звуците долетяха отпред, откъм вратата.

— Помогни ми — прошепна гласът на Роян Кристоферис. Последваха стенания, хлипане и сподавено хъркане. Тя спря.

Отново хъркане и потракване, този път отстрани.

— Оххх — изгъргори друг глас, сякаш се съревноваваше с първия. — Помогни ми.

— Помогни ми... помогни ми... помогни ми — стенеше Кристоферис в мрака зад нея.

Кашляне и тихи стонове под краката й.

— Помогни ми — заговориха всички гласове в смразяващ хор. „Запис“, помисли си тя. — Помогни ми, помогни ми, помогни ми,

помогни ми... — гласовете се извисяваха, набираха сила, думите прераснаха в писъци, а писъците завършиха с мъртвешко хъркане. Изведнъж всичко утихна. Просто така.

Линдран се отблъсна и се насочи към вратата, с ножа в ръка.

Нещо тъмно и мълчаливо изпълзя изпод масата и се надигна да ѝ пресече пътя. Успя да го зърне съвсем ясно за миг, докато изплуваше между нея и светлината. Роян Кристоферис, все още със скафандъра, но със свален шлем. Държеше нещо и го насочи към нея. Беше лазерна резачка. Най-обикновена лазерна резачка.

Тя се носеше право към него, безпомощна пленничка на инерцията. Размаха ръце и опита да се спре, но не можа.

Когато се доближи, видя, че Роян има втора уста под брадичката — дълга черна цепка. И тя ѝ се усмихваше, а докато помръдваше, отвътре излизаха и се разпръскваха малки капчици кръв.

Данел се носеше по коридора в трескавия бяг на страха, без дори да забелязва, че се удря в стените и вратите. Паниката и безтегловността го правеха несръчен. Надзърташе непрестанно през рамо с надеждата да види застигащата го Линдран и същевременно ужасен от това, което би могъл да зърне вместо нея. Всеки път, когато извърщаше глава, губеше равновесие и започваше да се премята.

Отне му страшно много време да отвори шлюза. Докато чакаше разтреперан, пулсът му започна да се забавя. Звуците зад него бяха утихнали и нямаше никакви признаци от преследване. Той си наложи да се овладее, а когато влезе в камерата и затвори люка, дори се почувства в известна безопасност.

Кой знае защо, вече не можеше да си спомни от какво толкова се е изплашил.

Освен това го досрамя: да избяга така, да изостави Линдран. И за какво? Какво толкова го бе стреснало? Една празна стая? Шумове от стената? За всяко от тези неща си имаше напълно рационално обяснение. Просто нещастният Кристоферис беше някъде другаде на кораба, това беше всичко, скрил се беше, болеше го и молеше за помощ по интеркома.

Данел разтърси глава. Линдран щеше да го спуга от подигравки. Никога нямаше да забрави постъпката му. Най-добре беше да се върне

и да ѝ се извини. Това щеше да оправи донякъде нещата. Изпълнен с нова решимост, той спря изпразването на шлюза. Въздухът, напуснал камерата, започна да се връща с мощно свистене.

Докато вътрешният люк се отместваше, Данел за миг изпита нов пристъп на паника, внезапна ужасяваща мисъл, че нещо страшно може да е изпъзляло от каюткомпанията и да го дебне в коридорите на „Нощен летец“. Но събра волята си в юмрук и пропъди страха.

Когато излезе навън, Линдран вече го очакваше.

Не виждаше нито гняв, нито презрение в странно спокойното ѝ лице, но въпреки това се доближи до нея и се опита да помоли за прошка.

— Не зная защо не можах да...

Тя измъкна с грациозен жест скритата си зад гърба ръка. Ножът блесна в убийствена дъга и едва сега Данел най-сетне забележа прегорената в скафандъра ѝ дупка, все още димяща, точно между гърдите.

— Твоята *майка*? — попита невярващо Меланта Джирл.

— Тя може да чуе всяка наша дума — отвърна Ройд. — Но в този момент това едва ли има значение. Роян вероятно е направил нещо много глупаво и много опасно. И сега тя е твърдо решена да ви избие всички.

— Тя, тя, какво искаш да кажеш? — намеси се д’Бранин изплашено. — Ройд, нали не намекваш, че майка ти е още жива? Ти каза, че е умряла, преди да се родиш.

— Така е, Кароли — отвърна Ройд. — И не те излъгах.

— Зная — потвърди Меланта. — Но и не ни каза цялата истина, нали?

Ройд кимна.

— Мама е мъртва, но нейният... призрак все още съществува и вдъхва живот на моя „Нощен летец“. — Той въздъхна. — Може би ще е по-точно, ако кажа: нейният „Нощен летец“. Моят контрол над кораба е почти незначителен.

— Ройд — обади се д’Бранин, — призраците не съществуват. Те не са истински. Няма живот след смъртта. Моите волкрини са по-реални от всякакви призраци.

— Аз също не вярвам в призраци — заяви твърдо Меланта.

— Наречете го както искате тогава — рече Ройд. — Моят термин не е по-лош от всеки друг. Реалността не се променя от терминологията. Майка ми, или някаква част от нея, живее на „Нощен летец“ и иска да избие всички ви, както е убивала и други преди вас.

— Ройд, говориш небивалици — почти проплака д'Бранин.

— Тихо, Кароли. Остави на капитана да обясни.

— Да — рече Ройд. — „Нощен летец“ е много, *много* усъвършенстван кораб. Автоматизиран, с възможност за самовъзстановяване, просторен. Такъв трябва да бъде, щом майка ми е искала да се отърве от екипажа. Както вече ви споменах, бил е построен на Нюхолм. Не съм пътувал дотам, но доколкото знам, нюхолмската технология е много напреднала. Съмнявам се, че на Авалон биха могли да построят такъв кораб. Има само няколко свята с подобни възможности.

— На въпроса, капитане.

— На въпроса... става дума за компютри, Меланта. Те трябва да са изключително мощни. И са, повярвай ми. Ядро с кристална матрица, лазерна информационна решетка, пълно сензорно оборудване и... някои лични качества.

— Да не се опитваш да ни кажеш, че на „Нощен летец“ има изкуствен интелект? Ломи Торн подозираше нещо подобно.

— И грешеше — отсече Ройд. — Корабът ми не притежава изкуствен интелект, не и в смисъла, в който аз го разбирам. Но е нещо доста близко. Компютърът има възможност за вграждане на жива личност. Майка ми е натъпкала централния кристал със собствените си спомени, желания, прищевки, с любовта и... омразата си. Разбирате ли защо е могла да повери образованието ми на компютъра? Знаела е, че няма да ме отгледа, както би го направила тя, че ще притежава нужното търпение. Програмираше го е и за някои други неща.

— И ти не можеш да премахнеш тази програма, така ли, приятелю? — попита Кароли.

— Опитвах се, Кароли. Но не ме бива много в програмирането, а тези програми са ужасно сложни, също както и машината. Поне три пъти изтривах матрицата ѝ и всеки път тя се възстановяваше. Тя е фантомна програма и не мога да я проследя. Появява се и изчезва, когато ѝ хрумне. Призрак, разбирате ли? Спомените и личността ѝ са

преплетени с програмите, които управляват „Нощен летец“, и аз не мога да се отърва от нея, без да унищожа централния кристал и да изтрия цялата система. Но тогава ще съм съвсем безпомощен. Няма да мога да създам нова програма и корабът ще се разпадне, ще загине, всички важни системи ще престанат да функционират. Ще трябва да напусна „Нощен летец“, а това ще ме погуби.

— Трябваше да ни кажеш, приятелю — укори го Кароли д'Бранин. — На Авалон разполагаме с прочути кибернетици, велики умове. Бихме могли да ти помогнем. Да ти осигурим експерти. Дори Ломи Торн щеше да ти е от помощ.

— Кароли, вече опитвах с експерти. На два пъти вземах програмисти на борда. Първият ми каза това, което току-що казах на вас — че е невъзможно, без да се изтрие цялата система. Вторият бе учил на Нюхолм. Мислеше, че ще се справи, но мама го уби.

— Все още криеш нещо от нас — каза Меланта Джирл. — Мога да си обясня как твоят призрак отваря шлюзове и устройва уж случайни инциденти. Но как ще обясниш това, което направи на Тейл Ласамер?

— Тук вината е моя — отвърна Ройд. — Самотата ме принуди да допусна непростима грешка. Мислех, че ще мога да ви опазя дори когато сред вас има телепат. И други пътници са пътували с мен без инциденти. Следя ги непрестанно и ги предупреждавам за опасности. Ако мама опита да се намеси, неутрализирам я от главния пулт. Обикновено се получава. Не винаги. Обикновено. Преди това пътуване тя е убивала само пет пъти и първите трима загинаха, когато бях доста млад. Тогава узнах за нея, за присъствието ѝ на кораба. В един от онези случаи също имаше телепат. Но не биваше да го допускам повторно. Неукротимият ми глад да общувам с живи хора ви обрече на смърт. Надценените способности си и подценените страхи ѝ да не бъде разкрита. Тя удря, когато се чувства заплашена, а телепатите винаги представляват заплаха. Разбирате ли, те я усещат. Долавят някакво зловещо, заплашително присъствие, нещо хладно, враждебно и нечовешко — така са ми казвали.

— Да — потвърди Кароли д'Бранин. — Точно така, това бяха думите на Тейл. Нещо чуждо, така каза той.

— Без съмнение майка ми ще се стори чужда на телепат, привикнал да общува с органични умове. Но тук нямаме работа с

човешки мозък. Не зная как да го нарека — сложни кристални спомени, адска мрежа от преплетени програми, смесица между електронни вериги и дух. Да, разбирам защо му се е сторило, че долавя присъствието на чуждоземец.

— Все още не си ни обяснил как една компютърна програма може да взриви човешки мозък — припомни му Меланта.

— Носиш отговора между гърдите си, Меланта.

— Моят шепнещ камък? — попита тя учудено. Пръстите ѝ машинално го докоснаха; беше хладен, но поувехналият еротичен спомен я накара да потръпне. Сякаш споменаването му го бе събудило.

— Не бях чувал за шепнещите камъни, докато ти не ми разказа — поясни Ройд, — но принципът е същият. Съхраняване на псионична енергия. Централното ядро на моя компютър представлява резониращ кристал, много пъти по-голям от твоя камък. Мисля, че майка ми е вградила частица от себе си в него, докато е умираше.

— Само псионик може да вражда спомени в шепнещ камък — възрази Меланта.

— Вие така и не попитайте *защо* — рече Ройд. — Не се поинтересувахте защо майка ми мрази хората толкова много. Виждате ли, тя се е родила с дарба. На Авалон сигурно щеше да стане псионик от първи клас, проверена, обучена и почитана заради голямата си дарба. Предполагам, че щеше да е много известна. Би могла дори да е по-силна от първи клас, но изглежда, едва след смъртта си е събрала такава невероятна мощ, която сега се таи в „Нощен летец“. Проблемът обаче е, че не се е родила на Авалон. На Вес дарбата ѝ се е смятала за проклятие, нещо чуждо и страшно. Ето защо я лекували. Използвали лекарства, електрошок и хипнообучение, за да се почувства ужасно зле всеки път, когато се опита да използва таланта си. Опитвали и други, не толкова цивилизовани методи. Тя, разбира се, не изгубила способността си, само възможността да я прилага, да я контролира със съзнанието си. Дарбата останала част от нея, потисната, изменчива, източник на срам и болка, изплуваща с ужасяваща мощ в моменти на голям емоционален стрес. Пет години непрекъснати опити за лечение почти я докарвали до лудост. Нищо чудно, че ненавижда хората.

— Каква е дарбата ѝ? Телепатия?

— Не. О, вероятно е имала рудиментирани способности и за това. Чел съм, че всички псионични таланти притежават няколко

латентни способности, в добавка към основната. Но майка ми не можела да чете мисли. Притежавала известна емпатия, макар че лечението я увредило, така че чуждите емоции я карали да се чувства зле. Но основната ѝ способност, талантът, който пет години се опитвали да унищожат, да изтрият, бил телекинеза.

— Сега разбирам защо е мразела гравитацията! — възкликна Меланта Джирл. — В безтегловност телекинезата е...

— Да — прекъсна я Ройд. — Гравитацията на „Нощен летец“ ме измъчва, но тя ограничава способностите на майка ми.

В настъпилото мълчание всеки от тях погледна към тъмния тунел на машинното. Кароли д'Бранин се намести неспокойно на скутера и отбеляза:

— Данел и Линдран не се върнаха.

— Вероятно вече са мъртви — заяви безстрастно Ройд.

— Какво ще правим сега? Трябва да измислим някакъв план. Не може да чакаме тук вечно.

— По-важният въпрос е какво да правя аз — отвърна Ройд Ерис. — Както виждате, бях съвсем откровен с вас. Вие трябва да знаете. Преприехме отвъд момента, в който незнанието ви защитава. Очевидно нещата са стигнали твърде далеч. Прекалено много хора умряха пред очите ви. Мама няма да ви позволи да се върнете живи на Авалон.

— Така е — потвърди Меланта. — Но какво ще направи с теб? Ти не си ли също в опасност, капитане?

— Както винаги удряш право в целта — призна Ройд. — Три хода напред, нали, Меланта? Питам се дали това ще е достатъчно. Твоят противник владее изцяло играта и повечето от пешките ти вече са пленени. Боя се, че матът е неизбежен.

— Освен ако не накарам противниковия цар да премине на наша страна.

На лицето на Ройд затрептя вяла усмивка.

— Вероятно ще убие и мен, ако опитам да се съюзя с вас. Не съм ѝ нужен.

Кароли д'Бранин все още не можеше да схване накъде върви разговорът.

— Но... но... какво друго можем да...

— Моят скутер има резачка. Вашите нямат. Бих могъл да ви убия още сега и да си върна благоволениято й.

През трите метра, които делиха скутерите, очите на Меланта срещнаха тези на Ройд. Ръцете й бяха върху кормилото.

— Би могъл да се опиташ, капитане. Но не забравяй, не е лесно да убиеш един подобрен модел.

— Няма да те убия, Меланта Джирл — отвърна съвсем сериозно Ройд. — Живял съм шейсет и осем стандартни години, но ми се струва, че не съм живял нито миг. Уморен съм, а ти разправяш страхотни лъжи. Наистина ли ще ме докоснеш?

— Да.

— Много рискувам за това докосване. А от друга страна, може би нищо. Ако изгубим, ще умрем заедно. Ако спечелим, тогава аз пак ще умра, когато разрушат „Нощен летец“, или ще продължа да живуркам като урод в някоя орбитална болница, а вместо това бих предпочел смъртта.

— Ще ти построим нов кораб, капитане — обеща Меланта.

— Лъжкия — бе отговорът. Но гласът му бе разведрен. — Няма значение. И без това не ми остава много да живея. Смъртта не ме плаши. Кароли, ако спечелим, искам пак да ми разкажеш за волкрините. А ти, Меланта, трябва да поиграеш шах с мен и да откриеш начин да ме докоснеш и...

— Да правя с теб секс? — довърши усмихнато тя.

— Ако искаш — рече той тихо. — Както и да е, майка ми чува всичко това. Без съмнение ще изслуша с внимание плановете, които кроим, така че няма смисъл да го правим. Няма никакъв начин централният шлюз да се отвори за мен, тъй като се контролира директно от корабния компютър. Така че не ни остава друго, освен да последваме останалите през машинното и да влезем през главния шлюз, пък после каквото ни е писано. Ако успея да се добера до моя пулт и да възстановя гравитацията, може би ще спечелим. Ако ли не...

Беше прекъснат от нисък стон.

В първия момент Меланта си помисли, че „Нощен летец“ ги подмамва отново, и дори се зачуди как може да използва един и същи трик два пъти. После стенанието се повтори и на задната част на седалката на Кароли д'Бранин забравеният член на тяхната компания започна да се бори с въжетата, които я държаха. Д'Бранин побърза да й

се притече на помощ и Агата Маридж-Блек се надигна и почти се отдели от седалката, но той се пресегна и успя да я улови.

— Добре ли си? — попита я изплашено. — Чуваш ли ме? Боли ли те нещо?

Зад преградата на лицевото стъкло очите ѝ се стрелкаха между Кароли, Меланта и Ройд, после се извърнаха към повредения „Нощен летец“. Меланта се зачуди дали разсъдъкът на Агата не е пострадал и тъкмо щеше да предупреди д'Бранин, когато Маридж-Блек заговори:

— Волкрините. О! Волкрините!

Пръстенът от термоядрени двигатели покрай стената на тунела се озари с бледо сияние. Меланта Джирл чу Ройд да си поема рязко въздух и завъртя силно кормилото на скутера.

— Побързайте! — извика на останалите. — „Нощен летец“ се готви да се премести.

На една трета от дългия тунел на машинното Ройд успя да се изравни с нея. Заедно профучаха покрай цилиндричните звездни двигатели и кибермрежи право към мъждиво осветения шлюз и неговия страховит пазач.

— Когато стигнем шлюза, се прехвърли на моя скутер — нареди Ройд. — Искам да съм със скафандър и оръжие, а шлюзът няма да побере два скутера.

Меланта Джирл рискува един поглед назад и извика:

— Кароли? Къде си?

— Отвън, приятели — дойде отговорът. — Не мога да дойда. Простете ми.

— Трябва да се държим заедно!

— Не — възрази д'Бранин, — не мога да рискувам, не и когато сме толкова близо. За мен това ще е най-голямата трагедия, Меланта. Да съм толкова близо и да се проваля. Не ме е страх от смъртта, но искам преди това да ги видя, най-сетне, след всички тези години.

— Майка ми се готви да премести кораба — намеси се Ройд. — Кароли, ще останеш сам насред космоса.

— Ще чакам — отвърна д'Бранин. — Моите волкрини ще дойдат, искам да ги чакам тук...

И гласът му заглъхна.

Шлюзът беше пред тях. Двата скутера забавиха и спряха. Ройд Ерис се наведе към контролното табло, докато Меланта Джирл се прехвърляше зад него. Щом люкът се отмести встрани, влязоха в шлюза със скутера.

— Отвори ли се вътрешният люк — започва се — обясни със спокоен глас Ройд. — По-тежките мебели са или вградени, или закрепени за пода и стените, но не и предметите, донесени от твоите хора. Майка ми ще ги използва като оръжия. И се пази от вратите, шлюзовете и всякакви уреди, свързани с компютъра на „Нощен летец“. Необходимо ли е да те съветвам да не разкопчаваш скафандъра?

— Едва ли — рече тя.

Ройд сниши скутера и краката му застъргаха с метален стон по пода.

Вътрешният люк се отмести със свистене и Ройд натисна газта.

Вътре вече ги очакваха Данел и Линдран, плуваха в кървава мъгла. Данел бе разпран от гърлото до слабините и червата му се поклащаха като гнездо бледи раздразнени змии. Линдран продължаваше да стиска ножа. Дватамата се рееха съвсем близо един до друг, с грациозност, каквато не притежаваха приживе.

Ройд вдигна предната манипулаторна ръка и подаде газ. Данел се удари в стената и остави кървава диря, от корема му се изсипа нова порция лъскави черва. Линдран изпусна ножа. Ройд профуча покрай тях и продължи навътре през облак от ситни капчици кръв.

— Аз ще те пазя отзад — каза Меланта, обърна се и опря гърба си в неговия. Двата трупа вече бяха на десетина метра зад тях. Ножът се рееше във въздуха. Тя понечи да каже на Ройд, че всичко е наред, когато острието внезапно се завъртя и се стрелна след тях, сграбчено от невидима ръка.

— Извий! — викна тя.

Скутерът се люшна рязко на една страна. Ножът ги подмина с цял метър и отскочи със звън от стената.

Но не падна. Отново ги последва.

Отпред вече се виждаше каюткомпанията. Потънала в мрак.

— Вратата е твърде тясна — извика Ройд. — Ще трябва да оставим...

Не можа да довърши. Скутерът се удари в рамката на вратата и двамата излетяха от седалката.

За един кратък миг Меланта се носеше безпомощно, светът се въртеше пред очите ѝ и тя се опитваше да определи къде е горе и къде долу. Ножът се заби в нея, разпори скафандъра над рамото и срязва до костта.

— По дяволите! — изкрепя Меланта. Ножът се завъртя пред очите ѝ, разпръскваше кървави капчици.

Меланта се пресегна светкавично, сграбчи го, изпъшка и го изтръгна от невидимата ръка, която го държеше.

Ройд се бе навел над пулта на скутера и ровеше в настройките. В мрака зад него Меланта зърна да се изправя получовешки силует.

— Ройд!

Съществува държеше малък лазер. Блесна тънък сноп и удари Ройд право в гърдите.

Той натисна едно копче. Тежкокалибрената лазерна резачка на скутера оживя, от дулото ѝ бликна ослепителна струя, разтопи оръжието на Кристоферис и изгори дясната му ръка и част от гърдите. Лъчът продължи през зейналия отвор и остави димящо петно на отсрещната стена.

Ройд отново промени настройките и започна да изрязва отвор.

— След по-малко от пет минути ще сме оттатък.

— Ти как си?

— Нищо ми няма. Скафандърът ми е с по-дебела броня от вашите, а лазерът му беше слабичък.

Меланта насочи вниманието си към коридора.

Лингвистите пълзяха към тях, по един от всяка страна на коридора. Тя раздвижи мускули. Болката в рамото бе почти нетърпима. Иначе се чувстваше достатъчно силна, за да се справи с тях.

— Труповете ни приближават — каза на Ройд. — Аз ще се заема.

— Смяташ ли, че е разумно? Те са двама.

— Аз съм подобрен модел — отвърна Меланта, — а те са мъртви. — Отскочи от скутера и се понесе в изящна траектория към Данел. Мъртвият лингвист вдигна ръце, за да я спре. Тя ги изблъска настрани, изви едната назад и я чу да се троши, след което заби ножа в гърлото му, преди да си даде сметка, че усилието е напразно. От раната бликна разширяващ се облак кръв, но Данел продължи да размахва ръце към нея. Зъбите му тракаха отвратително.

Меланта измъкна кожа, сграбчи Данел през кръста и го хвърли с все сила по коридора. Той се превъртя и изчезна в облака на собствената си кръв.

Меланта полетя в противоположна посока, като лекичко се завъртя.

Ръцете на Линдран я уловиха отзад.

Ноктите ѝ задраскаха по лицевото стъкло, докато от тях не рукна кръв. По стъклото потекоха червени реки.

Меланта я улови за едната ръка, завъртя я и я оттласна. Линдран профуча по коридора и се блъсна в своя доскорошен любовник и колега. Меланта отлетя в противоположна посока, разперила ръце, за да се стабилизира.

— Готов съм — каза Ройд.

Меланта се извърна и погледна. В стената на каюткомпанията зееше димящ отвор с диаметър около метър. Ройд изключи лазера, улови се за рамката на вратата и се оттласна към него.

Писклив, ужасяващо силен звук прониза главата ѝ и тя се преви от мъчителна болка. Езикът ѝ се стрелна машинално и изключи външния микрофон. Настъпи божествена тишина.

В каюткомпанията валеше. Кухненски прибори, стъклария и чинии, късчета човешка плът, всичко това се носеше на талази из помещението и отскачаше от бронирания скафандър на Ройд. Готовата да го последва Меланта неволно се отдръпна назад. Смъртоносният дъжд щеше да я нареже на парчета в неподсиления ѝ скафандър.

Ройд стигна отсрещната стена и изчезна в тайната секция на кораба.

Меланта остана сама.

„Нощен летец“ се раздвижи и внезапното ускорение създаде кратко усещане за гравитация. Меланта се претърколи на една страна. Раненото ѝ рамо се удари болезнено в скутера.

Вратите на коридора се отвориха.

Данел и Линдран отново се прокрадваха към нея.

„Нощен летец“ беше далечна звезда, озарявана от термоядрените си двигатели.

Мрак и студ ги обгръщаха от всички страни, а под тях зееше бездната на Темптърския воал, но Кароли д'Бранин не изпитваше никакъв страх. Чувстваше се странно променен.

— Те идват — прошепна той. — Дори аз, който не притежавам никакви псионични способности, мога да го почувствам. Крейските телепати са били прави, те могат да бъдат усетени от светлинни години. Невероятно!

Агата Маридж-Блек изглеждаше смалена и смазана.

— Волкрините... — промърмори тя. — Каква полза за нас от тях? Не ми е добре. Кораба ни го няма. Д'Бранин, главата ме боли ужасно. — Тя изстена. — Тейл казваше, точно след като го инжектирах... казваше, че главата го боли неистово. Непоносимо.

— Тихо, Агата. Не се страхувай. Нали съм тук с теб. Мисли за това, на което ще станем свидетели, само за това и за нищо друго!

— Чувствам ги — рече психоаналитичката.

Д'Бранин бе завладян от ентусиазъм.

— Чудесно. Имаме скутер. Ще идем при тях. Насочвай ме.

— Да — съгласи се тя. — О, да.

Гравитацията се възстанови и вселената стана почти нормална.

Меланта падна, претърколи се и скочи като котка.

Летящите предмети изтрополиха на пода.

От фина мъгла кръвта се превърна в хлъзгав слой по пода.

Двата трупа рухнаха и останаха да лежат неподвижно.

Ройд се свърза с нея по интеркома и каза само:

— Успях.

— Забелязах — отвърна тя.

— Сега съм на главния пулт. Възстанових гравитацията с ръчна команда и се опитвам да изключа колкото се може повече компютърни функции. Но все още не сме в пълна безопасност. Мама ще се опита да намери начин да ме заобиколи. В момента ѝ противодействам само с груба сила. Не мога да си позволя да пропусна и най-малката подробност и ако дори за миг изгубя концентрация... Меланта, пробит ли е скафандърът ти?

— Да. Срязан е на рамото.

— Смени го с друг. Веднага! Мисля, че блокирах шлюзовите врати, но не бива да рискуваме.

Меланта вече тичаше по коридора към товарния отсек, където държаха скафандрите.

— След като се преоблечеш — продължи Ройд, — пъхни трупове в рециклиращата инсталация. Капакът е близо до шлюза към машинното, вляво от таблото. Хвърли за преработка всички други неща, които не са от крайна необходимост — изследователски инструменти, книги, записи, прибори...

— Ножове — подметна Меланта.

— Най-вече.

— Телекинезата може ли все още да бъде заплаха, капитане?

— Майка ми е значително по-слаба в гравитационно поле — отвърна Ройд. — Трябва да се бори с него. Дори когато черпи енергия от „Нощен летец“ тя може да движи само по един обект и притежава малка част от силата, която има в безтегловност. Но не я е изгубила напълно — не забравяй. Освен това не е изключено да открие заобиколен достъп до контролното табло и да изключи гравитацията. Оттук бих могъл да я възстановя веднага, но не искам по пода да се въргалат възможни оръжия.

Меланта стигна до товарния отсек, смъкна повредения скафандър и облече друг за рекордно време, като потръпваше от болката в рамото. Кръвта струеше обилно, но нямаше време да превърже раната. Сгъна повредения скафандър, събра и няколко инструмента и ги пъкна в рециклиращата инсталация. След това насочи вниманието си към трупове. Данел не беше проблем. Линдран пълзеше по коридора след нея, докато го отнасяше, и оказва вяла съпротива, когато дойде нейният ред — мрачно напомняне за моментите, когато на „Нощен летец“ нямаше гравитация. Меланта я надви с лекота и я натика в отвора.

Обгореното тяло на Кристоферис се извиваше и дори се опита да я захапне, но Меланта нямаше особени затруднения с него. Докато почистваше каюткомпанията, към главата ѝ литна един кухненски нож. Движеше се бавно и Меланта успя да отскочи, след това го улови и го прибави към купчината за преработка. Работеше из каютите и тъкмо бе взела под мишница лекарствата и инжекторната спринцовка на Агата Маридж-Блек, когато отново чу вика на Ройд.

Миг по-късно невидима гигантска ръка я обгърна през кръста, вдигна я високо и я запокити на пода.

Нещо се движеше сред звездите.

Неясно и мътно очертание, на огромно разстояние, д'Бранин го виждаше, макар да не можеше да различи подробности. Но беше там, в това нямаше никакво съмнение, гигантски силует, който закриваше част от звездите. И се носеше право към тях.

Как искаше сега с него да са всички от екипажа, с компютрите и измервателните инструменти.

Увеличи рязко скоростта и се понесе за среща със своите волкрини.

Притисната към пода, раздирана от болка, Меланта рискува да включи интеркома на скафандъра. Трябваше да говори с Ройд.

— Чуваш ли ме? — попита тя. — Какво стана... — Натискът беше ужасен и продължаваше да расте. Почти не можеше да помръдне. Отговорът бе мъчителен, като въпроса.

— ... ме надхитри... — едва успя да промълви Ройд. — ... боли ме... да... говоря...

— Ройд...

— ... тя... телекинезира... плъзгача... нагоре... с три g... три пъти по-високо... тук... при мен... опитвам се... да го върна обратно... почакай...

Тишина. После, най-сетне, Меланта чу слаб шепот. Този път само две думи:

— ... не мога...

Имаше чувството, че гърдите ѝ са затиснати от десеттонна тежест. Изобщо не можеше да си представи какви ли мъки изпитва Ройд, за когото и нормалната гравитация бе болезнена. Дори да успееше да се пресегне до плъзгача, тя знаеше, че недъгавите му мускули няма да са в състояние да го преместят.

— Защо... — заговори тя. — Защо ѝ е... да усилва гравитацията? Нали това... отслабва... силите ѝ?

— ... да, но... след време... час... минути... сърцето ми... ще се пръсне... и тогава... ти ще останеш... сама... и тя... ще изключи... гравитацията... и ще те... убие...

Меланта се претърколи по корем и бавно запълзя по пода.

— Ройд... почакай... идвам... — Влачеше се към отвора. Все още държеше под мишница кутията с лекарства на Агата, но сега тя ѝ се струваше невероятно тежка. Остави я на пода, поколеба се и вдигна капака.

Ампулите вътре бяха прилежно надписани. Тя ги прегледа бързо, търсеше адреналин и синтастим, каквото ѝ да е, само да ѝ даде сили да стигне до Ройд. Откри няколко стимуланта, избра най-силния и тъкмо го поставяше в магазина на инжектора, когато погледът ѝ се спря на есперона.

Не знаеше какво я накара да се подвоуми. Есперонът бе само един от няколкото псионични препарата в кутията и никой от тях не можеше да ѝ е от полза, но когато го съгледа, си спомни, че е пропуснала нещо. Докато се мъчеше да се сети какво точно, чу познат звук...

— Ройд — изпъшка тя, — майка ти... може ли... може ли да премести... да телекинезира... нещо... каквото и да е... при тази силна гравитация?

— Може би... — дойде отговорът — ако се... съсредоточи... ако събере... всичките си сили... трудно... но не... невъзможно... защо?

— Защото — отвърна мрачно Меланта Джирл, — защото нещо... някой... влиза през шлюза.

— Това не е кораб, или поне не в смисъла, в който си го представях — говореше разпалено Кароли д'Бранин. Скафандърът му разполагаше със записващо устройство и той щателно подбираше коментарите си за евентуалните слушатели, уверен в неизбежността на собствената си смърт. — Мащабите са направо невъобразими, дори приблизителната оценка — невъможна. Гигантски, гигантски. Не разполагам с други прибори освен ръчния си компютър и не мога да започна измервания, но мога да кажа, че става въпрос за стотици километри. При това без да имаме солидна маса, ни най-малко. Това е крехка, почти прозрачна структура, не е кораб като нашите, но не е и

град. Освен това е... о, колко е красив, тези фини кристални паяжини, изпълнени с мъждиви светлинки, сложно преплетена мрежа, оформяща корпуса — напомня ми донякъде за старите фотонни платноходи, които са използвали навремето, в епохата преди звездния двигател, но конструкцията на тези не е твърда и те едва ли се задвижват от светлината. Това въобще не е кораб. Отворен е към вакуума, не притежава изолирани каюти и животоподдържащи сфери, поне аз не виждам такива, освен ако не са скрити по някакъв начин от погледа ми. Не мога да повярвам, толкова е открит и крехък. И се движи доста бързо. Ще ми се да можех да измеря скоростта, но нямам инструменти. Насочвам скутера под прав ъгъл към него, за да се махна от траекторията на неговото движение, но не съм сигурен дали ще успея. Лети доста по-бързо от мен. Не със скоростта на светлината, дори много по-ниска от нея, но е по-бърз от термоядрените двигатели на „Нощен летец“, или поне така ми се струва. Не виждам и следа от двигатели или други средства за полет. Дори се чудя... сякаш това е светлинно платно, изстреляно преди хилядолетия и откъснато при някаква невъобразима катастрофа — но не, прекалено е симетрично, твърде красиво с тези мрежи, огромните проблясващи ципи във вътрешността. Ще се опитам да го опиша с максимална точност. Трудно е, защото се вълнувам. Формата му е приблизително осмоъгълна. Ядрото, центърът, е ярка зона, заобиколена от тъмен слой, който на свой ред е забулен в друго светещо сияние, и всичко това е прозрачно, мога да видя звездите от другата страна, макар и разкривени и с променени цветове. Не зная дали да нарека прозрачните прегради ципи, или воали. Нека бъдат воали. От ядрото и воалите се подават осем дълги — о, невероятно дълги — разклонения, не съвсем симетрично разположени, така че не можем да говорим за правилен геометричен осмоъгълник... ето че сега виждам малко по-добре, едно от разклоненията помръдва и воалите се поклащат... значи са подвижни, тези разклонения, а мрежата се простира между тях и ги обгръща, но има и... шарки, странни шарки, тоест това не е обикновена мрежа като паяжина. Не виждам добре модела на шарките, но съм сигурен, че съществува някакъв ред в тях, смисъл, който очаква да бъде открит. Има и светлини. Споменах ли светлините? Те са ярки около ядрото, но сами по себе си не са толкова ярки, колкото мъждиво виолетови. Вероятно става въпрос за видимо лъчение, но не

силно. Съжалявам, че не мога да изследвам кораба в ултравиолетовия спектър, но не разполагам с никакви инструменти. Светлините се движат. Воалите се поклащат, а светлините се местят нагоре-надолу по разклоненията с различна скорост, а понякога други светлини прескачат из мрежата, следвайки шарките. Нямам представа какви са тези светлини. Някаква форма на комуникация вероятно. Не зная дали се зараждат във вътрешността на кораба, или отвън. Аз... О! Още една светлина! Кратко проблясване между разклоненията, като изблик на далечна свръхнова. Но вече изчезна. Беше по-интензивно от другите, в индигов цвят. Чувствам се толкова безпомощен, толкова невеж. Но те са красиви, моите волкрини... Сетих се за легендите. Няма нищо общо с тях. Размерите, светлините. Волкрините често са били свързани със светлини, но докладите за това са непълни и неясни, биха могли да значат какво ли не, да описват всичко — от лазерна система за задвижване до най-обикновено външно осветление. Ах, каква мистерия! Корабът е все още твърде далече, за да различавам подробностите. Той е прекалено голям, съмнявам се да се измъкна навреме от пътя му. Освен това ми се струва, че обърна към нас. Може и да греша, но имам такова впечатление. Ах, защо ги няма инструментите ми! Може би по-тъмната зона в средата е същинският кораб, нещо като животоподдържаща капсула. Ако е така, волкрините трябва да са вътре. Съжалявам, че екипът не е сега с мен, и Тейл, бедният Тейл. Той беше телепат от първи клас, би могъл да се опита да установи контакт с тях. Какви неща можехме да научим! Какви неща щяхме да видим! Като си помисля само колко е стар този кораб, колко е древна расата на него, колко дълго пътуват към границите на галактиката... всичко това ме изпълва със страхопочитание. Общуването ни с тях щеше да е неоценим дар, макар да са толкова различни от нас.

— Д'Бранин — обади се с нисък разтревожен глас Агата Маридж-Блек. — Усецаш ли ги?

Кароли д'Бранин я погледна така, сякаш едва сега бе забелязал присъствието ѝ.

— А ти усецаш ли ги? Нали имаш дарба, макар и слаба?

— Това беше отдавна — отвърна психоаналитичката. — Много отдавна.

— Можеш ли да излъчваш мисли? Да разговаряш с тях? Агата, къде са те? В централната зона? В тъмното?

— Да — отвърна тя и се разсмя. Смехът ѝ бе писклив и истеричен и д'Бранин си спомни, че тя е наистина болна. — Да, в центъра, оттам излизат пулсациите. Само че ти грешеше в преценката си за тях. Ако можеш да ги наричаш *тях*, защото всички твои легенди са лъжи. Не бих се изненадала, ако ние сме първите, видели волкрините от толкова близо. Другите, тези твои чуждоземци, само са ги *усещали*, дълбоко и отдалече, долавяли са откъслечни видения от техните сънища, а останалото са допълвали от себе си. Кораби и войни, раса вечни пътешественици, всичко това е... просто е...

— Агата, приятелко, какво искаш да кажеш? Говориш толкова объркано. Не те разбирам.

— Не ме разбираш, нали? — попита Маридж-Блек. Гласът ѝ внезапно омекна. — Защото не можеш да го почувстваш като мен. Толкова е ясно сега. Сигурно така се чувства всеки, който получи голяма доза есперон.

— Какво чувстваш? *Какво?*

— Не са *те*, Кароли. По-скоро е *това*. Нещо живо, но лишено от разум, уверявам те.

— Лишено от разум? — повтори д'Бранин. — Не, сигурно грешиш. Не разчиташ правилно сигналите. Ще приема, че става въпрос за едно същество, ако това искаш да кажеш, за един-единствен огромен величествен пътешественик сред звездите, но как може да е лишен от разум? Нали го долавяш, усещаш ума му, емоциите. Ти и крейските телепати, и всички останали. Може би мислите му са твърде чужди, за да бъдат разчетени.

— Може би. Но това, което улавям, не е чак толкова чуждо. По-скоро животинско. Мислите му са бавни, мрачни и странни и всъщност едва ли могат да се нарекат мисли. Слаби трепети в мрака. Мозъкът му вероятно наистина е огромен, съгласна съм с това, но не е в състояние да поражда съзнателни мисли.

— Какво искаш да кажеш?

— Това, което ги движи, д'Бранин. Не усещаш ли? Пулсациите. Толкова са силни, че ще ми се пръсне главата. Не се ли досещаш какво може да премества твоите проклети волкрини из галактиката? И защо

избягват гравитационните източници? Не се ли сещаш как се придвижват?

— Не — отвърна д'Бранин, но още докато го казваше, нещо му светна и той извърна поглед към гигантския волкрин, който се приближаваше към тях през светлинни години, през светлинни векове, през епохи. Когато отново я погледна, на устните му затрептя само една дума. — Телекинеза — прошепна той.

Маридж-Блек кимна.

Меланта Джирл напъна мускули да преодолее неимоверната тежест на инжектора и да го опре в шията си. Чу се кратко свистене и лекарството проникна в кръвта ѝ. Тя се излегна по гръб, за да се съвземе от усилието, и се опита да мисли. Есперон, есперон, какво толкова важно имаше в него? Есперонът беше убил Ласамер, беше го превърнал в жертва на собствените му латентни способности, беше умножил силите и уязвимостта му. Телепатия. Всичко опираше до телепатия.

Вътрешният люк на шлюза се отвори. На прага се показва обезглавеният труп.

Движеше се на тласъци, неестествени помръдвания, без да отлепя крака от пода. Гравитацията го притискаше надолу. Всяка стъпка бе тромава и рязка, някаква тъмна сила издърпваше единия крак напред, после другия. Ръцете му бяха изопнати край тялото.

Но се приближаваше.

Меланта събра всички сили и започна да пълзи в обратна посока, без да откъсва поглед от него.

Мислите ѝ се преследваха като побъркани, търсеха липсващото късче от мозайката, решението на шахматния проблем, но не намираха нищо.

Трупът се движеше по-бързо от нея. Вече се виждаше, че я настига.

Меланта се опита да стане. Опря се на колене, сведе глава и зачака лумкането на сърцето ѝ да спре. После започна да се изправя, да повдига непосилната тежест на плещите си. „Имам сили — повтаряше си. — Нали съм подобрен модел“.

Но когато пренесе цялата си тежест на единия крак, мускулите не можаха да издържат. Тя рухна на пода и ударът бе като при падане от висока сграда. Чу се хрущящ звук и ръката, на която опита да се подпре при падането, се счупи. Болката в рамото бе ужасна. Тя премигна, за да отърси ресниците си от сълзите, и стисна вика в устата си със зъби.

Трупът бе преполовил коридора. Вероятно стъпваше на два счупени крака, осъзна тя. Но това не можеше да го спре. Беше в плен на сила, по-голяма от сухожилията, костите и мускулите, които го държаха изправен.

— Меланта... чувам те... ти ли си... Меланта?

— Тихо — прошепна тя на Ройд. Не биваше да губи сили в приказки.

Припомни си някои упражнения за овладяване на болката, на които я бяха учили. Напрегна мишците на краката си, надигна се и се подпря на здравата си ръка.

Трупът се приближаваше.

Тя пропълзя през прага на каюткомпанията и се промуши покрай разбития скутер. Можеше само да се надява, че машината ще забави трупа. Нещото, което някога се наричаше Тейл Ласамер, бе само на метър зад нея.

В мрака, в каюткомпанията, където бе започнало всичко, Меланта Джирл изгуби сили.

Тялото ѝ потрепери и тя се отпусна на пода. Вече знаеше, че няма да може да продължи.

Трупът се изправи неподвижно от другата страна на вратата. Скутерът започна да се клати. После, със стържене на метал в метал, се плъзна назад, движеше се на пресекулки, за да освободи пътя.

Телекинеза. Меланта искаше да я прокълне, да се разплаче. Ужасно съжаляваше, че не притежава никакви псионични способности или поне оръжие, с което да унищожи задвижвания телекинетично труп, който я преследваше. Тя беше подобрен модел — но не достатъчно подобрен. Родителите ѝ я бяха надарили с всички генетични способности, които владееха, но сред тях нямаше псионични. Гените за такава дарба бяха с астрономическа рядкост, рецесивни и... изведнъж се сети.

— Ройд — изпъшка тя с последните си капки сила. Беше мокра, разтреперана, изплашена. — Плъзгачът... телекинеза. Ройд, с телекинеза!

Отговорът му бе също толкова немощен.

— ... не мога... не зная... мама... само тя... не и аз... мама...

— Тя не ти е майка! — извика отчаяно тя. — Ти все... така й казваш... но ти си неин клонинг... същите гени... и ти я притежаваш... дарбата.

— Не — отвърна той. — Не може... трябва да се получи... при комбиниране на гените.

— Не! Не е задължително! Аз зная... нали съм от Прометей, Ройд... не обяснявай на един прометеец... какво са гените.

Скутерът подскочи цял метър и се претърколи на една страна. Пътят бе разчистен. Трупът закрачи напред.

— ... опитах... — шепнеше Ройд. — Не става... Не мога!

— Тя те е лекувала — отвърна огорчено Меланта. — По-успешно... отколкото... са лекували... нея... още преди... да се родиш... но то е в теб... потиснато... ти можеш... можеш!

— Аз... не... зная... как.

Трупът се извиси над нея. Спря. Мъртвешки бледите му ръце трепереха, местеха се със спазми напред. Дълги кървави нокти. Пръсти като клещи. Започнаха да се издигат.

— Ройд!...

— ... съжалявам...

Тя изхлипа и махна безпомощно с юмрук. И изведнъж гравитацията изчезна. Някъде много от далече долетя викът на Ройд, сетне настъпи тишина.

— Проблясъците зачестяват — диктуваше Кароли д'Бранин, — или може би аз съм по-близо и сега вече ги виждам по-добре. Виолетови и индигови изблици, краткотрайни и бързо гаснещи. Между мрежата. Някакво поле, предполагам. Блясъците са водородни частици, фината материя, която се носи между звездите. Те докосват полето между издатините и за кратко горят във видимия спектър. Материя в енергия, да, предполагам, че е това. Моят волкрин се храни. Сега вече изпълва половината вселена и продължава да се приближава. Агата

замлъкна, лицевото ѝ стъкло отвътре е изцапано с кръв. Вече различавам съвсем ясно тъмната зона. В самия ѝ център виждам лице, дребно мише личице без уста, нос и очи, но въпреки това съм сигурен, че гледа към мен. Воалите се поклащат примамливо. Мрежата почти е надвиснала над нас... Ах... светлината, светлината!

Трупът тронаво литна във въздуха и ръцете му увиснаха. Меланта също се отлепи от пода и усети, че всеки миг ще повърне, така че смъкна шлема, преди да се е задушила. Очакваше всеки момент „Нощен летец“ да подхване поредната си ужасяваща атака.

Но тялото на Тейл Ласамер продължаваше да се рее, мъртво и неподвижно, и нищо друго не помръдваше в затъмнената каюткомпания. Меланта най-сетне се съвзе, приближи се предпазливо до трупа и го побутна лекичко. Той се понесе през помещението.

— Ройд? — извика тя колебливо.

Никакъв отговор.

Тя се приближи до отвора в стената.

Ройд Ерис бе увиснал в бронирания си скафандър. Тя го разтърси, но той не помръдваше. Разтреперана, Меланта Джирл огледа скафандъра, след това започна да го разкопчава. И накрая го докосна.

— Ройд — прошепна. — Ето ме. Усещаш ли, Ройд, тук съм. — Скафандърът се разтвори и тя го избута настрани. — Ройд, Ройд!

Мъртъв. Мъртъв. Сърцето му не бе издържало. Тя започна да притиска ритмично гърдите му, опитваше се да го върне към живот. Сърцето не реагираше.

Мъртъв, Мъртъв.

Меланта Джирл отстъпи назад, заслепена от собствените си сълзи. Обърна се и погледна към пулта.

Плъзгачът за гравитация стоеше на нула.

— Меланта? — произнесе един любезен глас от стените.

Аз държах кристалната душа на „Нощен летец“ в ръцете си.

Тя е тъмночервена, многостенна, голяма колкото главата ми и леденостудена на пипане. В алените ѝ дълбини горят ярко две димящи искри и понякога се вижда завихряне.

Промъкнах се в пулта, проправих си път през охранителните системи и електронните мрежи, като внимавах да не повредя нищо, и положих грубите си ръце върху този огромен кристал, в който, както знаех, живее *тя*.

Но не намерих сили да го изтрия.

Призракът на Ройд ме бе помолил да не го правя.

Снощи отново разговаряхме за това, в каюткомпанията, на чаша бренди и партия шах. Ройд, разбира се, не може да пие, но ми прати усмихнатия си призрак и ми казваше къде да местя фигурите.

За хиляден път ми предложи да ме върне на Авалон или да ме остави на всеки друг свят по мой избор, ако се съглася да изляза отвън и да довърша ремонта, който прекъснахме преди много години, за да може „Нощен летец“ безопасно да включи звездните си двигатели.

За хиляден път му отказах.

Сега той без съмнение е много по-силен. В края на краищата гените са същите. Силата им е същата. Докато умираше, той бе намерил сили да вгради съзнанието си в кристала. Сега те двамата оживяват с духовете си кораба и често се борят. Понякога тя успява да надделее за кратко и „Нощен летец“ изпада в странни, нестабилни настроения. Гравитацията се променя от едната до другата крайност. Кърпи се увиват около шията ми, докато спя. Предмети излитат от тъмните ъгли.

Напоследък обаче това се случва все по-рядко. А когато все пак стане, Ройд я спира, или го правя аз. Ние сме заедно и „Нощен летец“ ни принадлежи.

Ройд твърди, че е достатъчно силен и че не се нуждае от мен, за да я държи под контрол. Не зная дали да му повярвам. На шахматната дъска все още го побеждавам девет от десет пъти.

А има и някои други важни неща. Работата ни например. Кароли щеше да се гордее с нас. Волкрините скоро ще навлязат в мъглите на Темптърския воал и ние ги следваме отблизо. Изучаваме ги, записваме всичко, правим това, което щеше да иска от нас д'Бранин. Всичко е в компютъра, дублирано, в случай че някоя система откаже. Ще е интересно да наблюдаваме как волкрините ще преминат през Булото. Тук материята е толкова плътна, сравнена с бедната диета от междузвезден водород, на която тези същества са били от незначително колко хилядолетия.

Опитахме се да се свържем с тях, но безуспешно. Вече не вярвам, че са разумни.

Напоследък Ройд направи някои експерименти за придвижване на „Нощен летец“ чрез телекинеза. Понякога, колкото и да е странно, майка му се присъединява към него в тези опити. Досега те неизменно се провалят, но двамата продължават да упорстват.

Така върви животът тук. Знаем, че някой ден резултатите от работата ни ще стигнат до човечеството. Двамата с Ройд го обсъдихме и аз имам план. Преди да умра, когато наближи времето, ще унищожа централния кристал и ще изтрия всичката информация от компютрите, а след това ще задам ръчно курс към най-близкия обитаем свят. Тогава „Нощен летец“ ще се превърне в истински призрачен кораб. Ще се получи, знам. Разполагам с достатъчно време, а и съм подобрен модел.

Не съм съгласна с другата възможност, макар че тя значи много за мен и Ройд я предлага непрестанно. Без съмнение бих могла да довърша ремонта и ако Ройд успее да управлява кораба без мен, да продължи работата. Но това не е важно.

Много пъти съм грешала. Есперонът, мониторите, моят контрол над другите, все мои пропуски, разплата за високомерието ми. От провала боли. Когато най-сетне го докоснах, за първи и последен път, тялото му бе още топло. Но той вече си бе отишъл. Така и не почувства докосването ми. Не изпълних обещанието си.

Но мога да изпълня другото.

Няма да го оставя сам с нея.

Никога.

СВРЪХКОНТРОЛ

Здрачът се спускаше бавно над Високите езера. Кабарайджан и екипът му се прибираха от пещерите. Беше спокойна тиха вечер, бледата светлина озаряваше зеленикавите води, подухваше слаб ветрец и слънцето на Грото се спускаше неусетно към хоризонта. Кабарайджан наблюдаваше залеза от кърмата на лодката, заслушан в шумовете на здрача и лекото бръмчене на двигателя.

Грото беше тих свят, но имаше звуци, стига да знаеш за какво да напругаш слух. Кабарайджан знаеше. Седеше изправен на кърмата — слаб мъж с мургава кожа, дълга черна коса и замечтани кафяви очи. Едната му ръка бе положена на коляното, другата — на лоста на мотора. Чуваше тихото бълбукане на водата, плясъка на езерните скачачи, когато изхвърчаха над повърхността, и вятъра, разклащащ клоните на крайбрежните дървета. Съвсем скоро към тях щяха да се присъединят и нощните птици.

В лодката бяха четирима, но само Кабарайджан чуваше и виждаше. Другите, едри мъже с посивели лица и пусти очи, отдавна бяха изгубили тези способности. Носеха тъмносивите работнически комбинезони на мъртъвци, а в тилната част на черепа на всеки бе вградена стоманена пластина. Понякога, когато трупният манипулатор бе включен, Кабарайджан можеше да чува с техните уши и да вижда с очите им. Но това беше по време на работа и не си заслужаваше дори да го споменава. Звуците и гледките, които един трупен манипулатор улавя през сетивата на работниците от екипа си, са като бледо ехо на истинското усещане, рядко полезно и никога приятно.

А сега, в изстиващия здрач на Грото, беше време за отдих. Ето защо манипулаторът на Кабарайджан беше изключен и умът му, разединен от мъртъвците, си почиваше в собственото му тяло. Лодката следваше уверено езерния бряг, а мислите на Кабарайджан витаеха лениво, когато въобще изникваха на повърхността. През повечето време той гледаше водата и дърветата и слушаше. Днес бе натоварил здраво трупната бригада и сега се чувстваше изтощен и празен.

Мислите — особено мислите — изискваха по-голямо усилие, отколкото бе готов да направи. И едва ли можеха да се сравнят с удоволствието да си седиш и да се любиш на вечерта.

Пътуването беше дълго и спокойно, през две големи езера и трето по-малко, през пещера и накрая по тясна пенлива река. Едва в реката Кабарайджан подаде газ и плаването стана малко по-шумно. Нощта се спусна, преди да успее да стигне станцията — постройка от синьо-чер камък, вдигната на самия бряг на реката. Прозорците на канцелариите все още грееха с жълтеникава светлина.

За дългия пристан от местно сребърно дърво вече бяха завързани десетина лодки като тази на Кабарайджан, но все още имаше свободни места.

След като завърза лодката, Кабарайджан взе кутията с камъни под мишница и скочи на пристана. С другата ръка посегна към колана си и включи трупния манипулатор. Някакво смътно усещане премина през ума му, но Кабарайджан побърза да го прогони и събуди мъртъвците с беззвучен вик. Трупите се надигнаха, един по един, слязоха от лодката и последваха Кабарайджан към станцията.

Мансън го чакаше в канцеларията — затлъстял мърляв мъж с торбички под очите и покровителствени маниери. Беше вдигнал крака на бюрото и четеше книга. Когато Кабарайджан влезе, той се усмихна, остави книгата и внимателно пъхна между страниците указалец.

— Здравсти, Мат. Защо винаги пристигаш последен?

— Защото обикновено последен си тръгвам — отвърна Кабарайджан и на свой ред се усмихна. Това беше най-новата му реплика. Мансън задаваше един и същи въпрос всяка вечер и неизменно очакваше от Кабарайджан различни отговори. Не беше особено доволен от този.

Кабарайджан сложи кутията на бюрото, отвори я и каза:

— Не беше лош денят. Четири добри и дванайсет малки.

Мансън взе шепа дребни сивкави камъчета от вътрешността на подплатената метална кутия и ги разгледа. В този момент не изглеждаха особено привлекателни. Но нарязани и шлифовани щяха да се превърнат в нещо съвсем различно — във вихроперли. Не хвърляха отблясъци, но притежаваха собствена красота. Добрите наподобяваха кристали с рееща се вътре мъгла, изпълнени с меки цветове, загадки и мечтания.

Мансън кимна и пусна камъните в кутията.

— Не е зле — рече той. — Винаги се справяш отлично, Мат. Знаеш къде да търсиш.

— Така е, когато полагаш повечко усилия — отвърна Кабарайджан. — Човек трябва да има очи, за да вижда. И да не бърза.

Мансън прибра кутията в бюрото и се обърна към компютъра — бял пластмасов нашественик в този свят на дърво. Записа камъните в регистъра и отново погледна Кабарайджан.

— Ще измиеш ли труповете?

— Днес не. — Кабарайджан поклати глава. — Уморен съм. Направо ще ги оставя.

— Твоя воля — отвърна Мансън, изправи се и отвори вратата зад бюрото. Кабарайджан го последва, а тримата мъртъвци последваха Кабарайджан. Зад канцеларията имаше спално помещение, дълго, с нисък таван и редици груби дървени пейки. Повечето бяха заети. Кабарайджан насочи своите трупове към три от празните места. След това изключи манипулатора. Труповете се отпуснаха тежко на пейката и далечният екот в главата му замря.

Двамата с Мансън поговориха няколко минути, после дебелият мъж се върна към книгата си, а Кабарайджан излезе в хладната нощ.

Зад къщата бяха паркирани няколко всъдехода на компанията, но Кабарайджан ги заобиколи. Предпочиташе да повърви десетина минути по горския път от реката до селището. Нощта беше топла, вятърът носеше уханията на местните дървета и птичи песни.

Селището бе по-голямо, по-шумно и по-ярко от речната станция — нагъчкани от едната страна на космодрума къщи, барове и магазини. Някои постройки бяха от дърво и камък, но повечето заселници предпочитаха да прибъгват до услугите на пластмасови панели — получаваха ги безплатно от компанията.

Кабарайджан мина по няколко наскоро павирани улици и спря пред една от малкото дървени постройки. Беше кръчма. Над вратата висеше табела, но нямаше никакви светлини. Вътре го посрещнаха трепкащите сияния на свещи, миризмата на подплатени кресла и на истински огън. Разкошно местенце, най-старият бар на Грото и все още любимо свърталище на труповладелците и ловците от речната станция.

Посрещна го ниско гърлено подвикване.

— Ей! Мат! Насам!

Кабарайджан познаваше този глас много добре. Тръгна към една маса в ъгъла, където Ед Кочран надигаше халба с бира. Кочран, също като Кабарайджан, носеше сиво-бялата куртка на труповладелец. Беше висок и слаб, с мършаво ухилено лице и светла червеникава коса.

Кабарайджан се отпусна в креслото срещу него, а Кочран се ухили и попита:

— Бира? Можем да си поделим една кана.

— Не, благодаря. Тази вечер ми се пие вино. Нещо богато на аромат и тежко.

— Как мина? — попита Кочран.

Кабарайджан повдигна рамене.

— Ами добре. Четири средни камъка и дузина малки. Утре се надявам да е още по-добре. Намерих многообещаващо ново местенце. — Обърна се към бара и махна с ръка. Барманът кимна, дойде, взе поръчката и след малко донесе виното.

Кабарайджан наля и отпи, докато Кочран правеше равносметка на деня. Не беше от успешните — само шест камъка, без нито един по-голям.

— Трябва да разшириш периметъра — посъветва го Кабарайджан. — Тукашните пещери вече са преровени. Но Високите езера продължават още много нататък. Намери си ново място.

— Защо да се трепя? — попита Кочран намръщено. — И без това няма да ги запазя. Какъв смисъл да се убиваш от работа?

Кабарайджан завъртя бавно чашата си в ръка, загледан в червените ѝ дълбини.

— Бедният Ед — промърмори хем тъжно, хем подигравателно. — Ти виждаш само работата. А Грото е много красива планета. Нямам нищо против да извървя още няколко мили, Ед, стига да изпитам наслаждение. Вероятно бих пътешествал през свободното си време, ако не ми плащаха да го правя по време на работа. А това, че намирам по-едри камъни и сметката ми расте — какво пък, за мен е само бонус.

Кочран се усмихна и поклати глава.

— Ти си луд човек, Мат. Единственият труповладелец във вселената, който се радва, когато му плащат да се любува на пейзажа.

Кабарайджан също се засмя, но само с крайчеца на устата.

— Сметкаджия.

Кочран поръча още бира.

— Виж, Мат, трябва да си по-практичен. Вярно, Грото е хубава планета, но няма да останеш тук цял живот. — Отпи от бирата, после навигира си. На китката му лъщеше масивен златен часовник. Сапфирите на циферблата хвърляха синкави отблясъци. — Боклуци като този някога са били ужасно скъпи — рече Кочран. — Преди да се научат да ги синтезират. Скоро ще пробият и при вихроперлите, Мат. Знаеш, че ще го направят. Вече има хора, които работят над това. Остават ни колко — две години, три? А после какво? Повече няма да се нуждаят от труповладелци. И ти ще трябва да си тръгнеш, точно толкова беден, колкото когато пристигна.

— Не е сигурно — възрази Кабарайджан. — Станцията плаща доста добре и сметката ми напоследък набъбна. Освен това не смятам да отпътувам. Грото ми харесва. Може би ще остана и ще заживея при колонистите.

— И какво ще правиш? Ще станеш фермер? Ще работиш в някоя канцелария? Не ми пробутвай тия глупости, Мат. Ти си труповладелец и винаги ще си останеш труповладелец. А след няколко години Грото няма да се нуждае от труповете.

— Е, и? — въздъхна Кабарайджан. — Какво от това?

Кочран се наведе напред.

— Помисли ли върху моето предложение?

— Да — отвърна Кабарайджан. — Но не ми харесва. Не мисля, че ще се получи. Охраната на космодрума е обучена да залавя контрабандисти на камъни, а ти искаш да направим точно това. Дори да стане, не желая да участвам. Съжалявам, Ед.

— Мисля, че ще се получи — заяви упорито Кочран. — Служителите на космодрума също са хора. Могат да бъдат подкупени. Защо компанията да прибира всички камъни, когато ние вършим цялата работа?

— Защото *те* притежават концесията — отвърна Кабарайджан.

— Да, така е. Но с какво право? Ние заслужаваме много повече.

Кабарайджан отново въздъхна и наля още вино.

— Виж — заговори, след като отпи, — не искам да се караме за това. Може би трябва да ни плащат повече или да ни отпуснат някакъв процент от печалбата. Но не си заслужава риска. Ако ни заловят, ще си изгубим бригадите. И ще ни изгонят. Не искам да ме изгонят, Ед, и

няма да рискувам. Грото е твърде хубаво място за мен, за да го изгубя с лекота. Знаеш ли, има хора, които ще кажат, че сме късметлии. Повечето труповладелци така и не получават разрешение за работа на Грото. Дремят край конвейерите на Скраки или в мините на Нови Питсбърг. Не, благодаря. Не смятам да рискувам заради *подобен* живот.

Кочран погледна безсилно към тавана и разпери безпомощно ръце.

— Безнадежден случай — оплака се и поклати глава. — Безнадежден. — И вдигна бирата.

Кабарайджан се усмихваше.

Но усмивката му изчезна, когато след малко Кочран неочаквано замръзна и се намръщи.

— По дяволите! Бартлинг. Какво прави тоя тип тук?

Кабарайджан погледна към вратата, където бе спрял новодошлият. Беше едър мъж с някога атлетично тяло, сега плувнало в мазнини. Черната му коса бе прошарена на едри кичури, брадата му бе посивяла. Беше облечен с модна шарена куртка.

Още четирима влязоха след него и застанаха от двете му страни. По-млади от него, със сурови лица и мускулести тела. Присъствието на телохранителите бе напълно оправдано. Лоуъл Бартлинг бе широко известен с омразата си към труповладелците, а кръчмата се пукаше по шевовете точно от такива.

Бартлинг скръсти ръце на гърдите си и бавно огледа помещението. Подхилкваше се. После си пое дъх и понечи да заговори.

Но беше прекъснат, преди да каже и думичка. Един от мъжете на бара изпръхтя презрително и се разсмя.

— Здравсти, Бартлинг. Какво търсиш тук? Мислех, че избягваш компанията на отпадъци като нас?

Лицето на Бартлинг се изопна, но усмивката остана.

— По принцип я избягвам, но исках да изпитам удоволствието лично да ви съобщя нещо.

— Напускаш Грото! — извика някой.

В бара избухна смях.

— Ще пия за това — добави друг.

— Не — поклати глава Бартлинг. — Не, приятелю, *вие* напускате Грото. — Огледа се, наслаждаваше се на мига. — Щастлив съм да ви

уведомя, че Асоциация Бартлинг току-що придоби концесията за добив на вихроперли. До края на месеца поемам управата на речната станция. И разбира се, първата ми заповед ще е да прекратя договора с труповладелците.

Внезапно в помещението се възцари тишина. В ъгъла Кочран бавно се надигна. Кабарайджан продължаваше да седи, зашеметен от новината.

— Не можеш да го направиш — заяви войнствено Кочран. — Договорите ни още са валидни.

Бартлинг се извърна към него.

— Договорите могат да бъдат прекратени. И така ще стане.

— Ах, ти, кучи син — извика някой.

Телохранилите се напрегнаха.

— Внимавай кого обиждаш, мършоглавецо — озъби се един от тях.

Присъстващите започнаха да се надигат. Кочран бе почервенял от гняв.

— Проклет да си, Бартлинг! — викна той. — За кой се мислиш, мамицата ти? Нямах право да ни прогониш от планетата.

— Имам всички права — отвърна Бартлинг. — Грото е порядъчна, чиста, красива планета. Тук няма място за такива като вас. Грешка беше, че ви пуснаха да дойдете — винаги съм го казвал. Тези *неща*, с които работите, цапат въздуха. А вие сте дори по-лоши от тях. Защото работите с тях доброволно, за пари. Вие ме отвращавате. Нямате място на Грото. И сега вече разполагам с властта да ви прогоня. — Направи пауза и се усмихна презрително. — Мършоглавци.

— Бартлинг, ей сегичка ще ти строша главата — изрева един от труповладелците.

Идеята му бе посрещната с възторжен рев. Неколцина мъже се хвърлиха да му помагат.

И замръзнаха, когато Кабарайджан рече с мек глас:

— Не, почакайте.

Не повиши тон, но въпреки това думите му накараха мъжете да млъкнат.

Кабарайджан прекоси помещението и се изправи пред Бартлинг. Изглеждаше по-спокоен, отколкото беше в действителност.

— Даваш ли си сметка, че без трупите себестойността на работата ще скочи нагоре? — заговори той със спокоен, разумен глас. — И че печалбата ти ще намалее.

Бартлинг кимна.

— Разбира се, че си давам. Готов съм да понеса щетите. Ще използваме хора, за да копаем вихроперлите. Твърде са красиви, за да ги докосват труповете.

— Това е безсмислена загуба — продължи Кабарайджан.

— Не бих казал. След като ще се отърва от вонящите ви труповете. На лицето на Кабарайджан затрептя лека усмивка.

— Само от някои. Но не от всички нас, Бартлинг. Можеш да ни отнемеш работата, но не можеш да ни прогониш от Грото. Аз например ще откажа да си тръгна.

— И ще умреш от глад.

— Не ставай мелодраматичен. Ще си намеря друга работа. Не притежаваш цялата планета. Освен това ще запазя труповете. Мъртъвците могат да бъдат полезни за много неща. Просто още не сме се сетили за някои от тях.

Усмивката на Бартлинг бе изчезнала.

— Ако останеш — рече той, фиксираше Кабарайджан с гневен поглед, — обещавам, че ще те накарам много да съжаляваш.

— Наистина ли? — разсмя се Кабарайджан. — Аз пък обещавам всяка вечер да ти пращам един от моите мъртъвци. Ще ти чука на прозореца тъкмо когато си легнеш, ще се пули и ще стене. — И се изсмя, този път по-силно. Кочран се присъедини към него, после и останалите. Скоро цялата кръчма се тресеше от смях.

Лицето на Бартлинг почервения. Беше дошъл да триумфира над враговете си, а сега те му се присмиваха. Смееха се в лицето му, подиграваха му се. Той ги изгледа бавно и напусна ядосано помещението. Телохранителите го последваха.

Смехът продължи още известно време. Няколко тежки ръце се стовариха на рамото на Кабарайджан. Кочран също бе ухилен до уши.

— Направо го разби — заяви той, след като се върнаха в ъгъла.

Но Кабарайджан вече не се усмихваше. Отпусна се тежко на стола и посегна към чашата.

— Така е — рече, след като отпи. — Прав си.

Кочран го погледна учудено.

— Не изглеждаш доволен.

— Защото не съм — отвърна Кабарайджан. — Измъчват ме колебания. Този негодник ме вбеси, дощя ми се да му видя сметката. Но се питам какво ще стане по-нататък. Какво толкова могат да вършат трупове на Грото? — Плъзна замислен поглед из кръчмата, после се намръщи. — Виж, взеха да се усещат. Обзалагам се, че всички вече говорят за заминаване...

— Някои ще останат — рече неуверено Кочран. — Можем да използваме труповете на полето или за нещо друго.

Кабарайджан го погледна.

— Да бе. Машините там са в стихията си. Труповете са твърде тромави за всичко друго освен за най-грубата и неквалифицирана работа и са твърде бавни за лов. — Наля си още вино. — Стават за евтини работници във фабриките или да копаят под земята. Могат да вадят вихроперли със сонди, но скоро Бартлинг ще ни отнеме тази възможност. — Поклати глава. — Не зная, Ед — продължи след малко. — Няма да е никак лесно. А може да се окаже невъзможно. С концесията в джоба Бартлинг става по-могъщ от заселническата компания.

— Това беше първоначалната идея. Компанията ще ни подкрепи и ние ще изкупим концесията.

— Да. Но Бартлинг ни изпревари. Скоро ще започне да изпълнява заканите си. Не бих се изненадал, ако прокара закон, забраняващ използването на трупове на планетата. Тогава ще прогони всички ни.

— Би ли могъл да го направи? — попита ядосано Кочран.

— Може би — отвърна Кабарайджан. — Ако му позволим. Питам се... — сръбна замислено от чашата. — Мислиш ли, че наистина е взел концесията?

Кочран го погледна изненадано.

— Каза, че е.

— Да. Съмнявам се да ни лъже, ако наистина му е в джоба. И все пак се чудя какво би направила компанията, ако получи по-добро предложение?

— От кого?

— От нас например? — Кабарайджан потъна в замислено мълчание. — Ще съберем всички труповладелци и всеки ще даде

каквото може. Би трябвало да се натрупа сериозна сума. Може би бихме могли да купим речната станция. Или нещо друго, ако Бартлинг е прибрал камъните. Но това е идея.

— Няма да се получи — възрази Кочран. — Мат, ти сигурно си спестил нещичко, но аз нямам пукнат грош. Профуках почти всичко тук. Освен това дори останалите да имат пари, никога няма да ги накараш да действат заедно.

— Може би няма — съгласи се Кабарайджан. — Но си заслужава да се опита. Единственият начин да се задържим на Грото е като се организираме срещу Бартлинг.

Кочран допи бирата, махна за още една и рече:

— Не. Бартлинг е твърде голяма риба. Ако вземеш да му се пречкаш, ще те смачка. Имам по-добра идея.

— Контрабанда на вихроперли — засмя се Кабарайджан.

— Именно — потвърди Кочран. — Може би сега вече ще размислиш. Ако Бартлинг наистина смята да ни изгони от планетата, защо да не вземем с нас малко камъни? Това ще е добро начало.

— Ти си непоправим. Обзалагам се, че половината труповладелци в момента си мислят за същото. Бартлинг го очаква. Ще нареди да ни прекарат през иглено ухо, когато си тръгваме. И ще те спипа, Ед. Ще изгубиш и екипа си. Бартлинг ще прокара закон за забрана на труповете и ще ги разпродаде.

Кочран го изгледа вече наистина разтревожено. Труповладелците познаваха твърде добре своите питомци, за да искат да станат като тях. Предпочитаха да работят на планети, където използването на трупове още не бе забранено и където тежките престъпления все още се наказваха с дълготраен затвор или „чиста“ екзекуция. Грото беше една от тези планети, но законите се меняха.

— Мат, и без това ще си изгубя екипа — рече той. — Ако Бартлинг ни изхвърли, ще трябва да продам труповете, за да си купя билет.

Кабарайджан се усмихна.

— Е, имаш един месец, в най-лошия случай. Достатъчно време да събереш още камъчета. — Той вдигна чашата си. — Да пием за Грото и за това да останем тук. Чудесна планета.

Кочран сви рамене и вдигна халбата.

— За Грото.

Но усмивката не можа да скрие тревогата му.

На следващата сутрин Кабарайджан отиде в станцията рано, още преди слънцето да разпръсне речните мъгли. Редица празни лодки се поклащаше на пристана.

Мансън, както винаги, беше в канцеларията. За изненада на Кабарайджан там беше и Кочран. Двамата вдигнаха глави, когато Кабарайджан влезе.

— Добро утро, Мат — рече навъсено Мансън. — Ед ми разказа какво е станало снощи. — Днес по някаква причина изглеждаше остарял. — Съжалявам, Мат. Не знаех нищо за това.

Кабарайджан се усмихна.

— Не съм си и помислял, че знаеш. Но ако научиш нещо, на всяка цена ми кажи. Няма да се предадем без бой. — Погледна Кочран. — Какво правиш тук толкова рано? Обикновено се излежаваш до обед.

Кочран се ухили.

— Е, реших да пробвам с едно ранно ставане. Имам само месец да си подобря финансовото състояние, ако искам да си запазя екипа.

Мансън извади две метални кутии от бюрото и им ги подаде.

— Задната стая е отворена. Можете да си вземете мъртъвците, когато пожелаете.

Кабарайджан тръгна да заобикаля бюрото, но Кочран го улови за ръката и каза:

— Мисля да опитам на изток. Там има пещери, които още не са изследвани. Ти накъде ще ходиш?

— На запад — отвърна Кабарайджан. — Намерих чудесно ново място, нали ти казах?

Кочран кимна. Двамата влязоха отзад и включиха манипулаторите. Петима мъртъвци се надигнаха от пейките и се затътриха след тях навън. Преди да излезе, Кабарайджан благодари на Мансън. Дебелият мъж бе измил труповете, въпреки че не го беше помолил, и ги бе нахранил.

Мъглата се беше вдигнала. Кабарайджан натовари екипа на лодката и се приготви да отплава. Но Кочран го спря.

— Ъ-ъ, Мат... Това ново място... наистина ли си го бива?

Кабарайджан кимна и примижа. Слънцето се бе показало над дърветата и озаряваше отзад главата на Кочран.

— Ще се съ согласиш ли да делим? — попита Кочран с видимо усилие. Това беше необичайна молба. По принцип всеки труповладелец действаше сам. — Искам да кажа, след като остава най-много месец, вероятно няма да успееш да събереш всичко, особено ако мястото наистина е толкова добро. А, както ти казах, имам нужда от известни приходи. Наистина.

Кабарайджан разбираше, че подобна молба е необичайна. Усмихна се.

— Дадено. Там има предостатъчно. Мятай се в лодката и ме следвай.

Кочран кимна и се усмихна измъчено. Тръгна по кея към своята лодка. Мъртъвците му го последваха.

Спускането надолу по реката беше по-бързо и по-лесно. Скоро Кабарайджан излезе в първото езеро и увеличи скоростта. Утрото беше красиво, слънцето грееше ярко и вятърът вдигаше слаби вълни. Въпреки случката от предната нощ Кабарайджан беше в отлично настроение. Грото имаше такова влияние върху него. Сред просторите на Високите езера дори Бартлинг не изглеждаше толкова непобедим.

Беше се сблъсквал и преди с подобни проблеми, на други светове. Бартлинг не беше единственият, който хранеше подобна омраза. Още след първия случай, когато бяха извадили мозъка на мъртвец и го бяха заменили със синтетичен, имаше хора, които се деряха с цяло гърло, че подобна практика е извращение спрямо природата и че труповладелците са покварени, нечисти хора. Кабарайджан беше свикнал с подобни предразсъдъци, това бе част от работата. И преди бе побеждавал хора като Бартлинг.

Първата част от пътуването беше най-бързата. Лодките прекосиха двете големи езера с обрасли със сребърни дървета брегове. Но после забавиха скоростта, тъй като езерата се смаляваха, а дърветата на брега започнаха да отстъпват място на ръждив къпинак и райони с ниски сгърбени дръвчета, които така и не се бяха сдобили с название. Местността стана хълмиста, после скалиста и накрая ги заобиколиха планини.

А след това започнаха да се редят пещерите.

Бяха стотици, истински кошер, по склоновете от всички страни. Не бяха картографирани детайлно. Бяха твърде много и изглежда, се свързваха едни с други в естествен лабиринт с невъобразима сложност. Бяха издълбани от спускащите се през тях ручеи и потоци и повечето все още бяха пълни с вода.

Случаен пътник лесно би се заблудил тук, но по тези места не идваха пътници. А труповладелците никога не се губеха. Това беше тяхната територия. Място, където ги очакваха вихроперлите, скрити под скалите и мрака.

Лодките бяха оборудвани със светлини. Кабарайджан включи своя прожектор веднага щом влязоха в първата пещера и следващият го отблизо Кочран направи същото. Каналите в тази част бяха добре познати, но прекалено плитки и не си заслужаваше да остържат някъде дъната.

Отначало каналът бе тесен и влажните лъскави стени сякаш ги притискаха. Но постепенно стените отстъпиха и накрая изчезнаха в далечината, а лодките се озоваха в просторна галерия. Пещерата бе с размерите на космопорт и таванът ѝ почти се губеше в мрака горе. Скоро всичко се забули в здрач и изглеждаше, сякаш се носят по черната повърхност на огромно езеро.

После пред тях отново започнаха да се оформят стени. Но този път бяха много. Потокът бе издълбал един вход и половин дузина изходи.

Кабарайджан обаче познаваше добре пътя. Без колебание насочи лодката към най-широкия проход. Кочран го следваше. Тук водата забързваше и лодките ускориха ход.

— Внимавай — подвикна Кабарайджан. — Таванът се снишава.

Предупреждението едва не закъсна. Стените оставаха далече встрани, каменният таван започна бързо да се спуска; създаваше се илюзорното усещане, че водното ниво се покачва. Кабарайджан си спомни с какъв страх бе минал тук първия път — лодката се носеше твърде бързо и той се изплаши да не се удари в тавана и да се прекатури във водата.

Но страхът му се оказа напразен. Таванът се спусна колкото да го остърже по темето, но не и повече. А после отново започна да се издига. Междувременно каналът се разшири още и покрай стените се появиха тесни пясъчни наноси.

Накрая тунелът се раздвои и Кабарайджан свърна в левия ръкав. Беше по-тесен и по-тъмен, едва имаше място лодката да премине. Но освен това беше къс и след кратко пътуване ги изведе във втора голяма пещера.

Минаха бързо през нея и влязоха в следващата под назъбена черна арка. После нов тунел и още разклонения. Кабарайджан водеше лодката уверено, почти без да мисли. Това бяха неговите пещери, точно тази част от вътрешността на планината бе истинското му царство, тъкмо тук работеше и събираше камъни от месеци. Знаеше добре къде отива.

Още една просторна галерия. Високо над плитките води таванът бе прояден от ерозията и през отворите и цепнатините се процеждаше светлина. Благодарение на това пещерата бе озарена от призрачна зеленикава светлина, трепкаща по повърхността и отскачаща от стените.

Лодките излязоха през тясна цепнатина в стената, предпазливо забавиха ход и се насочиха към пясъчния нанос отсреща.

Кабарайджан спря, скочи в плитката вода и изтегли лодката на пясъка. Кочран го последва. Двамата се изправиха един до друг.

— Уха — въздъхна Кочран. — Наистина е хубаво. Прав си, че е приятно да работиш, когато наоколо е толкова красиво, с всички тези светлини и отражения.

Кабарайджан се усмихна.

— Открих го вчера. Напълно неразработено. Виж. — Той посочи стената. — Там започнах. — Имаше купчина откъртени камъни в полукръг около мястото, където бе копано, и голяма нащърбена вдлъбнатина в скалата. Но останалата част от стената бе непокътната и хвърляше зеленикави отблясъци.

— Сигурен ли си, че никой друг не знае за това място? — попита Кочран.

— Предполагам. Защо?

Кочран сви рамене.

— Докато минавахме през пещерите, бях готов да се закълна, че чувам друга лодка зад нас.

— Вероятно ехо — обясни Кабарайджан и погледна към лодката. — Както и да е, да се захващаме. — Включи манипулатора и трите неподвижни фигури в лодката се размърдаха.

Кабарайджан стоеше на пясъчния бряг и ги наблюдаваше. И същевременно някъде в задната част на главата си виждаше собствения си образ през техните очи. Те се надигнаха вдървено и двама от тях стъпиха на пясъка. Третият се наведе към сандъка при носа и започна да разопакова снаряжението: вибросонди, кирки, лопати. След като се натовари, прекрачи борда и се присъедини към другите.

Естествено, никой от тях не се движеше самостоятелно. Всичко се вършеше от Кабарайджан. Той местеше краката им, караше ръцете им да се пресягат и да хващат. Командите му, уловени и предавани от манипулатора и усилявани от синтетичния мозък, вдъхваха краткотраен живот на мъртвите им тела. Синтетичният мозък поддържаше автоматичните функции, но труповладелецът бе този, който придаваше воля на трупа.

Задача нито лесна, нито водеща до съвършени резултати. Обратна връзка почти не съществуваше, ето защо труповладелецът трябваше непрестанно да следи какво правят питомците му. Цялата манипулация беше твърде далеч от понятия като грациозност — труповете се движеха бавно и тромаво и не ставаха за фини операции. Можеха да замахват с чук, но дори най-добрият труповладелец не би могъл да ги накара да уцелят пирон или клин.

С неопитен труповладелец мъртвите едва ли щяха и да помръднат. Необходима беше координация за раздвижването дори само на един труп, ако в същото време труповладелецът вършеше нещо друго. Трябваше да внимава, за да разделя командите към трупа от тези към собствените си мускули. Лесна задача за повечето хора, но тя се усложняваше неимоверно с нарастване числеността на екипа. Рекордът за един труповладелец беше дваисет и шест трупа, но всичко, което бе успял да постигне, бе да ги накара да маршируват в крак. Когато мъртъвците вършеха различни неща, задачата се превръщаше в истинско предизвикателство.

Кабарайджан имаше екип от трима мъртъвци, и тримата в отлично състояние. Едри мъже приживе — и едри трупове сега. Кабарайджан плащаше допълнителна храна, за да ги поддържа в такова състояние. Единият бе чернокос, с белег през лицето, вторият рус, младолик и луничав, третият имаше кестеняви къдрици. В

останалото си приличаха — сходен ръст и телосложение. Трупове не нямат индивидуалност. Губят я с мозъците си.

Екипът на Кочран, строен на пясъка, не бе тъй внушителен. Бяха само двама, мъже, и нито един от тях не беше първа категория. Единият беше мургав, с жилести ръце и широки рамене, но краката му бяха тънички и често се спъваше при ходене. Вторият беше прегърбен, на средна възраст, плешив и мършав. И двамата бяха ужасно мръсни. Кочран не споделяше мнението на Кабарайджан, че трябва да се грижи за своите мъртъвци. И това беше обяснимо, като се имаше предвид, че бе започнал кариерата си на труповладелец като наемател на чужди тела.

Всеки от мъртъвците на Кабарайджан се наведе и взе по една вибросонда от купчината инструменти на пясъка. После, като се движеха в редица успоредно, тримата настъпиха към стената. Сондите се забиха с бръмчене в порьозната скала и по повърхността ѝ се появиха разрастващи се пукнатини.

Трупове дълбаеха в синхрон. Свредлата потънаха докрай, а пукнатините се разшириха. След това като един тримата оставиха сондите и ги смениха с кирки. Работата се забави. Мъртъвците щурмуваха пукнатините, отделяха цели пластове зеленикав камък. Размахваха кирките внимателно, но с разтърсваща костите сила, неуморни, неотстъпчиви. Неспособни да изпитват болка. Костите им въобще не усещаха сътресенията.

Мъртъвците вършеха цялата работа. Кабарайджан стоеше отзад, като тъмна статуя върху пясъка, с ръце на кръста и присвил очи. Единственото му задължение бе да ги следи. Но в края на краищата цялата работа се вършеше тъкмо от него. Сега Кабарайджан беше трупове, а трупове — Кабарайджан. Той беше един човек в четири тела и неговата ръка насочваше всеки удар, макар да не докосваше инструментите.

На трийсетина крачки по-нататък по брега екипът на Кочран се въръжи с инструменти и почна работа. Но Кабарайджан дори не ги забелязваше, макар че чуваше бръмченето на техните сонди и ударите на кирките. Умът му бе съсредоточен върху неговите трупове, върху къртенето на стената, в очакване отдолу да се появи блещукаща жила с вихроперли. Това беше изтощителна, всепоглъщаща работа,

напрегната и изнервяща. Работа, която бе по силите единствено на опитен труповладелец.

Преди години, когато хората се бяха заселили на Грото и бяха открили пещерите, бяха опитвали и други методи. В началото бяха използвали автокопачи, мощни булдозери, способни да изровят цели планини. Проблемът беше, че заедно с това унищожаваша скъпоценните жили. Компанията бе принудена да признае, че цялата работа трябва да се върши на ръка и това е единственият начин да се съхранят камъните. А трупове бяха най-евтината ръка, която можеш да купиш.

Тези ръце бяха заети и сега — напрегнати, но неизпотени, те къртеха късове от натрошената стена. Естествените цепнатини тук бяха вертикални, което ускоряваше работата. Намираш пукнатина — удряш с кирката — натискаш и дърпаш — и с хрущене се отделя поредният пласт. Намираш нова пукнатина и повтаряш всичко отначало.

Кабарайджан наблюдаваше неподвижно как стената се срива върху пясъка, а купчината зеленикави камъни в краката на мъртъвците нараства. Само очите му помръдваха — местеха се непрестанно по скалата в търсене на вихроперли. Засега не се показваше нищо. По някое време нареди на трупове да се отдръпнат и се доближи сам до стената. Докосна я, опипа камъка и се намръщи. Екипът му бе смъкнал цял дебел пласт, а все още нямаше нищо.

Но това не беше необичайно дори в най-богатите на залежи пещери. Кабарайджан отстъпи до пясъчния бряг и пак прати екипа си на работа. Мъртъвците вдигнаха вибросондите и отново атакуваха стената.

Внезапно Кабарайджан усети, че Кочран е застанал до него и му говори. Не можеше да различи думите, тъй като вниманието му бе съсредоточено върху тримата мъртъвци. Отдели част от съзнанието си и напрегна слух.

Кочран повтаряше думите си. От опит знаеше, че труповладелеците не чуват какво им се говори първия път.

— Мат — рече той, — слушай. Мисля, че чух нещо. Слабо, но се чува. Прилича ми на мотор на лодка.

Това вече изискваше цялото му внимание. Кабарайджан откъсна ума си от мъртъвците и се обърна към Кочран. Трите вибросонди

млъкнаха и в пещерата остана само плясъкът на леките вълни в стените.

— Лодка?

Кочран кимна.

— Сигурен ли си?

— Ами... не съвсем — отвърна Кочран. — Но ми се стори, че се долавя. Същото като преди, докато минавахме през пещерите.

— Уф, знам ли. — Кабарайджан завъртя глава. — Не ми се струва много вероятно, Ед. Защо някой ще ни следва? Вихроперли има навсякъде, достатъчно е да си направиш труда да ги потърсиш.

— Така е — потвърди Кочран. — Но чух нещо и реших да ти кажа.

— Е, добре. Каза ми. Ако някой се появи, ще му посоча стената и ще му кажа да се захваща за работа.

Кочран се засмя, но не изглеждаше успокоен. Очите му се стрелкаха насам-натам. Обърна се и закрачи към мястото, където го очакваха неговите мъртъвци.

Кабарайджан насочи вниманието си към стената и трупове оживяха отново. Сондите забръмчаха и прокараха нови пукнатини. После те се разшириха, сондите бяха сменени с кирки и поредният пласт скала се срина.

Но този път зад него имаше нещо.

Трупове бяха потънали до глезени в отломки, но Кабарайджан не откъсваше поглед от находката — къс с големината на юмрук и с бледосив цвят. При вида му той замръзна и трупове също застинаха неподвижно. Кабарайджан ги заобиколи и огледа жилата отблизо.

Беше истинска находка — два пъти по-голяма от най-големия камък, който бе откривал някога. Дори леко повредена щеше да струва цяло състояние. Но той можеше да я извади цяла и невредима и тогава цената щеше да надмине всякакви рекорди. Беше сигурен в това. Можеха да шлифоват от находката цял камък. Дори вече си го представяше. Яйце от кристална мъгла, мътно и загадъчно, с подвижни разноцветни жилки.

Последната мисъл го накара да се усмихне. Докосна жилата с пръсти и се обърна да повика Кочран.

Това му спаси живота.

Кирката разцепи въздуха на мястото, където допреди секунда бе главата му, и се заби в стената с оглушителен трясък, като се размина на сантиметри с жилата. Литнаха искри и камъчета. Кабарайджан замръзна. Трупът вдигаше кирката над главата си за нов удар.

Кабарайджан се вцепени. Кирката бе насочена към него, не към скалата.

Все пак отскочи, в последния миг. Острието мина на сантиметри от него, той тупна на пясъка, претърколи се и скочи на крака. След това заотстъпва, приклепнал, готов за действие.

Трупът настъпваше към него, отново вдигнал кирката.

В главата на Кабарайджан се носеха объркани мисли. Не разбираше какво става. Трупът, който го преследваше, бе чернокос, с белег — *неговият* мъртвец.

Трупът пристъпваше бавно. Кабарайджан поддържаше безопасна дистанция. После се огледа през рамо. Другите два трупа го приближаваха от различни посоки. Единият държеше кирка. Вторият стискаше вибросонда.

Кабарайджан преглътна изплашено и спря. Пръстенът от мъртъвци бавно се свиваше около него. Той изкрещя.

На десетина метра от него Кочран бе забелязал случващото се. Обърна се и понечи да затича към Кабарайджан. Нещо се раздвижи зад гърба му, в мрака блесна метал и се стовари с глухо тупване върху главата му. Кочран се завъртя от удара и рухна по очи на пясъка. Повече не помръдна. По-якият от двамата му мъртъвци се изправи над него и продължи да нанася свирепи удари. Другият труп вече крачеше по брега към Кабарайджан.

И той взе внезапно решение. Хвърли се към тъмнокосия мъртвец. Кирката се спусна, но бавно и непохватно. Кабарайджан я избягна, блъсна трупа и двамата паднаха. Трупът беше по-бавен и когато най-сетне се изправи, Кабарайджан беше зад него. Заотстъпва заднешком. Сега вече виждаше целия си екип — мъртъвците го следваха, тътрузейки крака и с вдигнати оръжия. Смразяваща кръвта гледка. Ръцете им се движеха и те вървяха. Но очите им бяха пусти, а лицата им мъртви — МЪРТВИ! За първи път Кабарайджан осъзна ужаса, който някои хора изпитваха в близост до мъртъвци.

Хвърли поглед през рамо. Кочран лежеше неподвижно. Лицето му бе заровено в пясъка, вълните се плискаха в обувките му.

Най-сетне умът на Кабарайджан започна да се отърсва от вцепенението. Той протегна ръка към колана. Манипулаторът беше включен и бръмчеше тихо. Все пак Кабарайджан провери дали е в изправност. После насочи вниманието си към трупове. Нареди им да спрат и да пуснат оръжията.

Те продължиха да настъпват.

Кабарайджан потрепери. Манипулаторът работеше, но по някаква причина трупове не му се подчиняваха. Обля го студена пот.

Още по-студена, когато му хрумна нова мисъл. Трупове на Кочран също бяха престанали да се подчиняват. И двата екипа се бяха изправили срещу собствените си труповладелци.

Сврѣхконтрол!

Беше чувал за такива неща. Но никога не бе виждал да се случва, дори в кошмарите си. Устройствата за сврѣхконтрол бяха много скѣпи и освен това незаконни, контрабанда на всяка планета, където бе разрешено труповладелството.

А ето, че сега използваша подобно устройство срещу него. Да, някой искаше да го убие. Някой се опитваше да направи точно това. Някой използваше собствените му трупове срещу него, като му бе отнел контрола.

Хвърли цялата си умствена мощ към трупове, опитваше се да си възвърне властта над тях, да прогони нашественика. Но нямаше борба, нищо не му оказа съпротива. Мъртвѣците просто отказваха да се подчинят.

Кабарайджан се наведе и вдигна една вибросонда.

Изправи се бързо и се обърна, за да посрещне двата трупа на Кочран. По-едрият, с тъничките крака, замахваше с кирка. Кабарайджан отби удара със сондата, държеше я високо като щит. Мъртвѣцът замахна за нов удар.

Кабарайджан включи вибросондата и заби острието в корема на мъртвѣца. За няколко ужасяващи секунди острието разпрѣскваше зад себе си кръв и разкъсана плѣт. Трябваше да отекнат и болезнени виковете, но не се чу нищо.

А кирката отново се спусна надолу.

Ударът на Кабарайджан бе нарушил прицела на мъртвѣца и острието само се плъзна по гърдите му, но разкъса дрехите и остави

кървава резка. Кабарайджан се олюля, изпусна сондата и отстъпи назад към стената.

Труповеите го последваха, вдигнали оръжията си, с пусти очи. Вибросондата продължаваше да бръмчи на земята и да разпръсква кървави парченца. „Естествено, че не изпитват болка“, помисли си отчаяно Кабарайджан. Ударът му беше смъртоносен, но трупът дори не го бе почувствал. Щеше да кърви до смъртта си, но нито го знаеше, нито го интересуваха. Нямаше да спре, докато не умре отново.

Труповеите не изпитват болка!

Мъртвецът бе само на крачка от него. Кабарайджан падна на пясъка, сграбчи един камък и се претърколи.

Мъртъвците бяха бавни, ужасно бавни, а рефлексите им забавени, защото се командваха от разстояние. Ударът дойде късно и беше неточен. Кабарайджан скочи, блъсна трупа и го събори. После го яхна и започна да го блъска с камъка по черепа, да го смазва, за да се добере до синтетичния мозък.

Най-сетне трупът спря да помръдва. Но останалите бяха наближили. Две кирки се стовариха почти едновременно. Едната пропусна целта. Втората го закачи по рамото.

Той я сграбчи, извъртя я, опита се да я изтръгне, но не му достигнаха силите. Труповеите бяха по-силни от него — много по-силни. Мъртвецът го надви с лекота и вдигна кирката за нов удар.

Кабарайджан се изправи и блъсна с рамо трупа, отхвърли го назад. Останалите го наобиколиха, понечиха да го уловят. Нямаше смисъл да се бори с тях. Той побягна. Те го последваха, бавни и тромави, но ужасяващо неумолими.

Стигна лодката и с две ръце я тласна към водата. Лодката се подчини, но бавно и неохотно. Той натисна отново и този път тя се отмести малко по-бързо. Беше плувнал в пот и облян в кръв, но продължи да напъва. Болката в рамото беше раздираща. Той я пушна да излезе навън с мъчителен вик, натисна отново и най-сетне лодката се озова изцяло във водата.

Но труповеите вече го бяха настигнали. Той включи мотора и даде максимална мощност. Лодката се подчини, понесе се рязко, с внезапна експлозия от пяна, разцепваше зелените води към отвора в отсрещната стена. Кабарайджан въздъхна облекчено... и в този миг трупът го сграбчи.

Беше се покатерил в лодката. Кирката му бе забита в дъното, но ръцете му бяха свободни — и бяха достатъчни. Обгърна ги около шията му и стисна. Кабарайджан замахна и стовари юмрук върху лицето му. Мъртвецът не направи никакъв опит да се защити. Кабарайджан го удряше отново и отново, бодеше с пръсти пустите очи, блъскаше устата, докато не избви всички зъби.

Но пръстите на шията му стискаха все по-силно и по-силно и нищо не можеше да ги махне оттам. Полузадушен, Кабарайджан спря да удря трупа и изрита руля.

Лодката се наклони рязко на една страна, после на другата. Пещерата се забули в пелената на високата скорост, една от стените се приближаваше към тях, последва удар, чу се шум от натрошено дърво и те се прекатуриха във водата. Кабарайджан беше отгоре, но и двамата бяха под повърхността. Мъртвецът продължаваше да го стиска за шията, да го тегли надолу към дъното и гибелта.

Но Кабарайджан бе успял да си поеме въздух за кратко, преди водата да се затвори над него. Трупът се опита да диша под вода. Кабарайджан му помогна — навря юмрук в устата на мъртвеца, за да я разтвори, да позволи на водата да нахлуе вътре.

Мъртвецът умря пръв. И пръстите му се отпуснаха.

Най-сетне, със свити до пръсване дробове, Кабарайджан успя да се освободи и изскочи на повърхността. Водата му бе едва до гърдите. Той стъпи върху притихналия труп и пое шумно въздух.

Лодката се беше набучила на щръкнала над повърхността остра скала. До изхода на пещерата имаше само няколко метра. Но до изхода от пещерите? Щеше ли да може да стигне до там? Без лодка? Поколеба се, сетне се отказа. От дневната светлина го дяляха още много мили, още повече от речната станция. В мрака щеше да е лесна плячка за останалите мъртъвци. От мисълта за това го полазиха студени тръпки. Не, по-добре да остане тук и да потърси противника.

Оттласна се от трупа и с няколко замаха преодоля разстоянието до лодката. Прикрит сред отломките й щеше да е по-трудна за откриване цел. А ако противникът не го виждаше, нямаше как да прати трупове срещу него.

А междувременно той щеше да се опита да го намери.

Противникът. Кой можеше да е? Бартлинг, разбира се. Сигурно беше Бартлинг или някой от питомците му. Кой друг?

Но къде беше? Трябваше да е наблизо, щом беше виждал брега. Не можеш да управляваш трупове дистанционно, обратната връзка е твърде несигурна. Единствените сетива, до които имаш достъп, са зрение и слух, но дори те са замъглени. Трябва да *виждаш* трупа, да виждаш какво прави и да го караш да прави това, което ти искаш. Ето защо хората на Бартлинг трябваше да са някъде наоколо. В пещерата. Но къде?

Кабарайджан се замисли. Вероятно бяха дошли с онази другата лодка, която бе чул Кочран. Някой ги беше проследил, същият, който носеше устройството за свръхконтрол. Може би през нощта Бартлинг бе поставил предавател.

Кабарайджан се наведе и подаде глава иззад натрошения корпус. Отсреща белееше пясъчната ивица. Не се чуваше никакъв звук освен тихото плискане на водата около лодката. Но имаше движение. Втората лодка се отдели от брега и един от труповете се прехвърли в нея. Останалите бавно навлизаха във водата. На раменете си носеха кирки.

Идваха към него. Врагът предполагаше, че все още е тук. Ловът продължаваше. Кабарайджан отново се изкуши да се хвърли към изхода, да заплува към светлината, да избяга от тази мрачна пещера, из която скитаха трупове със студени лица и още по-студени ръце.

Потисна това желание. Вероятно отначало щеше да си осигури известна преднина. Но лодката бързо щеше да го настигне. Би могъл да се опита да им се изплъзне от тях в лабиринта пещери. Но тогава те просто щяха да завардят изхода. Не. Трябваше да остане тук и да открие истинския противник.

Но къде можеше да е той? Кабарайджан огледа бавно пещерата, но не откри нищо. Влажни тъмнозелени стени, камъни, вода и песъчлив бряг. На няколко места от водата се подаваха ръбати скали. Всяка можеше да е скривалище за човек. Но не и за лодка. Нямахте нищо достатъчно голямо, че да скрие лодка. Може би противникът носеше акваланг? Не, Кочран бе чул шум от мотор на лодка...

Трупът в лодката вече бе прекосил половината разстояние и се насочваше към изхода. Кабарайджан едва сега забеляза, че на руля е седнал негов мъртвец, този с кестенявите къдрици. Другите два трупа го следваха, крачеха бавно в плитката вода.

Трима мъртъвци. Все някъде трябваше да се спотайва и човекът, който ги управляваше. Притежателят на устройството за свръхконтрол.

Техният ум и воля. Къде ли беше?

Лодката се приближаваше. Дали се готвеше да излезе от пещерата? Може би бяха помислили, че е избягал? Или... не, врагът по-скоро възнамеряваше да блокира изхода и *след това* да претърси пещерата.

Видели ли го бяха? Знаеха ли, че се крие тук?

Изведнъж си спомни за манипулатора на колана си и машинално посегна към него. Все още работеше. Дори под водата — тези малки умни машинки бяха херметично изолирани. Вярно, че вече не упражняваше контрол. Но все още можеше да му бъде полезен...

Кабарайджан затвори очи и се опита да се дистанцира от шумовете в пещерата. Блокира всички сетива и се съсредоточи върху далечните сетивни еха, които все още отекваха в ума му. Макар и по-смътни от обикновено, сега вече в главата му имаше само две зрителни полета. Третият труп плуваше на повърхността на няколко крачки от него и не излъчваше нищо.

Той извика на помощ цялата си воля и умение и напрегна слух, опита се да види. Образите започнаха да стават малко по-отчетливи. Две картини, и двете размазани, придобиваха бавно очертания, наслагваха се една върху друга. Спокойно и търпеливо Кабарайджан се опита да ги отдели. И успя.

Единият мъртвец крачеше до кръста във водата, стиснал кирка. Кабарайджан виждаше дръжката на инструмента и ръката, която го държеше, както и постепенно покачващата се вода. Но той дори не гледаше в посока към Кабарайджан.

Вторият мъртвец седеше в лодката, положил ръка на руля. Погледът му също бе насочен встрани от Кабарайджан — надолу, към пулта за управление. Не беше никак лесно да накараш един труп да борави с каквато и да било машина. Ето защо труповладелецът бе принуден да задържа погледа му върху управлението.

От тази позиция в полезрението на мъртвеца не влизаше само пултът, но и цялата лодка.

И изведнъж всичко си дойде на мястото. Вече напълно сигурен, че заседналата лодка го скрива от противника, Кабарайджан стисна борда с две ръце, прехвърли се вътре и залегна на дъното. Скалата бе пробила корпуса, но сандъкът за снаряжението бе непокътнат. Той пропълзя до него и вдигна капака. Труповете бяха разтоварили по-

голямата част от снаряжението, но чантата с инструментите за ремонт си беше на мястото. Кабарайджан извади един тежък гаечен ключ и отвертка. Пъхна отвертката в колана си и стисна ключа. След това зачака.

Втората лодка вече беше съвсем близо, той чуваше ясно бръмченето на двигателя и усещаше вълните, които вдигаше. Почака да се изравни с неговата, изправи се внезапно и скочи.

Скочи точно в средата на лодката и тя се разлюля. Кабарайджан не остави на врага време да реагира — не и времето, необходимо на един труп. Пристъпи бързо към кърмата, замахна с две ръце и яростно стовари гаечния ключ върху главата на мъртвеца. Трупът рухна назад. Кабарайджан приклегна, улови го за краката и го прехвърли през борда. Мъртвецът изчезна в тъмните води. Кабарайджан рязко се извъртя и се изправи лице в лице с изненадания Ед Кочран. Стисна гаечния ключ с дясната си ръка, а с лявата улови руля. Лодката ускори ход и се насочи към изхода. Пещерата и труповете останаха назад, тъмнината скри зеленикавите стени. Кабарайджан включи прожектора.

— Здравей, Ед. — И разлюля ключа. Гласът му беше спокоен и студен.

Кочран въздъхна облекчено.

— Мат — отвърна той. — Слава богу, тъкмо се качих... Моите мъртъвци... те...

Кабарайджан поклати глава.

— Недей, Ед, не си заслужава. Не се опитвай да ме излъжеш. Просто ми подай устройството за свръхконтрол.

Лицето на Кочран се разкриви от страх. Той се опита да го скрие с пресилена усмивка.

— Майтапиш се, нали? Нямам такова нещо. Казах ти, че чух друга лодка.

— Няма друга лодка. Всичко това беше постановка, в случай че се провалиш. Както и онзи удар на брега. Обзалагам се, че е било доста трудно да лежиш и да подскачаш, докато твоят труп уж те налага. Добра работа, признавам. Поздравления, Ед. Чудесно манипулиране, наистина. Както и всичко останало. Не е никак лесно да координираш едновременно петима мъртъвци, при това да вършат различни неща. Отлично се справи, Ед. Истината е, че те подцених. Никога не съм те смятал за добър труповладелец.

Кочран го гледаше от дъното на лодката. Усмивката му беше изчезнала. След това отмести поглед встрани, към стените, покрай които минаваха.

Кабарайджан пак разлюля гаечния ключ, пусна за миг руля и докосна раната на рамото си. Кървенето беше спряло. Улови отново руля.

— Няма ли да ме попиташ как разбрах, Ед? — продължи Кабарайджан. Кочран го гледаше навъсено и мълчеше. — Е, добре, ще ти кажа. Видях те. Погледнах през очите на моя мъртвец и те видях да се спотайваш на дъното на лодката и да надзърташ над борда. Не изглеждаше мъртъв... но пък много гузен. И изведнъж разбрах всичко. Ти беше единственият, който можеше да наблюдава какво става на брега. Единственият освен мен в пещерата. — Спря и преглътна уморено. Когато продължи, гласът му леко потрепери. — Само че... защо, Ед? *Защо?*

Кочран сви рамене.

— За пари, Мат. За какво друго? — На устните му затрептя измъчена усмивка. — Нямам нищо против теб, Мат. Дори те харесвам.

— Странен начин да го покажеш — изсумтя Кабарайджан. — И чии пари?

— На Бартлинг — отвърна Кочран. — Страшно съм закъсал. Нямам никакви спестявания, приходите ми съвсем изтъняха. Ако напусна Грото, това ще означава да продам екипа си за билет. И тогава отново ще трябва да стана наемен труповладелец. А никак не ми се иска. Трябваха ми пари. — Той повдигна рамене. — Бях намислил да опитам с контрабанда на вихроперли, но ти ме разубеди. И снощи ми хрумна друга идея. Не смятах, че тази глупост да се организираме срещу Бартлинг ще свърши работа, но предположих, че новината ще го заинтересува. Ето защо отидох при него, след като се разделихме в кръчмата. Помислих, че ще се съгласи да плати за информацията и може би ще направи изключение за мен и ще ми позволи да остана. — Поклати глава. Кабарайджан мълчеше. Кочран продължи: — Когато му казах за идеята ти, изпадна в истерия. Беше го унижил прекалено, а сега разбра и че си намислил нещо. И тогава... ми направи предложение. Става дума за много пари, Мат. *Наистина* за много.

— Радвам се, че не вървя евтино.

Кочран се засмя.

— Да, не вървиш евтино. Бартлинг ужасно държи да ти види сметката и аз го накарах да се изрџси. Той ми даде устройството за свръхконтрол. Каза, че го купил в случай, че „мърشوглавците“ и техните „зомбита“ решат да го атакуват. — Кочран брѳкна в джоба на куртката си и извади малка черна кутия. Приличаше на манипулатора на колана му. Подхвърли я на Кабарайджан.

Но Кабарайджан изобѳо не направи опит да я улови. Кутията прелетя над рамото му и падна с плясък във водата.

— Ей! — извика Кочран. — Защо? Твоите трупове няма да ти се подчиняват, докато не го изключиш.

— Боли ме рамото — обясни Кабарайджан. После млъкна.

Кочран се изправи. Гледаше Кабарайджан, сякаш го виждаше за първи път.

— Аха — рече и стисна юмруци. — Така де. — Беше с цяла глава по-висок от Кабарайджан и доста по-тежък. Изглежда, чак сега бе забелязал в какво състояние е противникът му.

Гаечният ключ сякаш натежа в ръката на Кабарайджан.

— Недей — предупреди го той.

— Съжالياвам — отвърна Кочран. После се хвърли напред.

Кабарайджан замахна с ключа, но Кочран отби удара, сграбчи с другата си ръка китката на Кабарайджан и я изви рязко. Кабарайджан усети, че всеки момент ще изпусне ключа.

Нямаше дори мисъл за честен двубой, за милост. Това бе битка на живот и смърт. Кабарайджан плъзна другата си ръка към колана и измъкна отвертката. Замахна и я заби. Кочран изстена и хватката му отслабна. Кабарайджан го промуши отново, завъртя отвертката вътре и я дръпна нагоре, разкъсвайки куртката и плътта.

Кочран отстъпи назад, притиснал корема си с ръце. Кабарайджан го последва и го промуши трети път, с цялата си ярост. Кочран падна.

Опита се да се изправи отново, но се отказа и остана да лежи по гръб на дъното. Кръвта шуртеше от зейналата рана.

Кабарайджан се върна при мотора и насочи лодката право към средата на канала. Минаха през останалите тунели и излязоха на ярката дневна светлина.

Кочран повече не помръдна и заговори само веднѳж. Малко след като излязоха от мрачните тунели и се озоваха под следобедното

слънце, погледна нагоре. Между пръстите му се стичаше кръв. Очите му бяха пълни със сълзи.

— Съжалявам, Мат — рече той. — Ужасно съжалявам.

— О, за бога! — викна му Кабарайджан с пресипнал глас. После изключи двигателя и се наведе към сандъка. Извади от аптеката бинт и превърза раната на Кочран.

Върна се при пулта и включи двигателя на максимална мощност. Лодката се понесе над разпенените вълни.

Но Кочран издъхна, преди да стигнат реката.

Кабарайджан спря лодката и я остави да се носи по течението. Заслуша се в звуците на Грото — в бълбукането на водата от изливащата се в езерото река, в песните на птиците, в пляска на неуморните езерни скачачи. Остана да седи неподвижен чак до здрач, загледан замислено към реката.

Мислеше за утрешния ден и за дните след него. Утре трябваше да се върне в пещерата с вихроперлите. Мъртъвците би трябвало да са застинали неподвижно, след като се бе отдалечил, следователно можеше да ги използва отново. Там беше и един от екипа на Кочран. Може би щеше успее да събере тричленен екип, ако мъртвецът не се бе претърколил през борда и не се бе удавил.

И най-вече — там го чакаше онази огромна жила. Щеше да измъкне онова яйце от танцуваща мъгла и да го продаде — на добра цена. Пари. Трябваша му пари, за да продължи. После щеше да си поговори с другите. Щеше да ги убеди и тогава... На Бартлинг щеше да му се наложи да се изправи срещу нов противник. Кочран бе само първата жертва. Но не последната. Той щеше да разкаже на другите, че Бартлинг му е пратил човек с устройство за свръхконтрол и заради това е загинал Кочран. Това беше истината. Самата истина.

Кабарайджан се прибра късно, само с един мъртвец в лодката, необичайно спокоен и неподвижен труп. Неговите трупове винаги го следваха до канцеларията. Но тази нощ той отнесе трупа там на рамо.

УИКЕНД ВЪВ ВОЕННА ЗОНА

Събота сутрин, слънцето е бледо светило зад облаците. Раздават оръжията. Ние сме на открито, в двора на подготвителната база, в самия край на военната зона, подредени на опашка, влачим крака в кишата. Не разбирам защо ни карат да стоим на опашка. Биха могли да ни раздадат оръжието вътре, заедно с униформите. Отвън е студено.

Оръжейникът е същият тип, който ни проверяваше кредитните карти. Слаб като клечка, мрачен, само мижи. Скучно му е и не бърза за никъде. Докато ние стоим на проклетата опашка и шляпаме в кишата, той педантично изписва серийния номер на всеки автомат, преди да го предаде. Предполагам, че има глоба, ако го изгубиш. Има глоби за всичко. Този уикенд ще ми струва цяло състояние. Отново и отново се питам какво по дяволите търся тук. Тенисът е много по-евтин. Освен това се връщаш жив. Винаги. Всеки път.

Мой ред е. Оръжейникът примижава към мен, поглежда серийния номер на автомата, който държи, записва го и ме пита за името ми.

— Бърч — отвърщам. — Ендрю Бърч. — Записва и него. Вземам автомата и се отдалечавам. Следващият след мен шляпа към масата.

Автоматът е от гладка черна пластмаса, дълъг колкото ръката ми, елегантно изваян до самото дуло. Лек е и хладен на пипане и от него лъха миризма на смазка. Изваждам пълнител от колана и го слагам. Чува се сухо изщракване. Вече съм готов. Като мъжагите от рекламите. Моят първи патрулен обход. Истински войник с оръжие. Мъж. Точно така.

Какви глупости.

Съмнявам се да съм кой знае какъв войник. Въпреки хипнообучението на компанията стискам автомата несръчно. Не зная какво да правя с него. Дори и да зная, не съм сигурен, че ще го направя. Уикендите обикновено играя тенис. Тук не съм си на мястото. Глупаво беше от моя страна да дойда. Ами ако ме застрелят? Конкомците също имат оръжия.

Въртя автомата в ръце и го разглеждам. Има една малка неравност под приклада. Надпис. Сериен номер и обозначение: „Собственост на компания Маневри“.

До мен застава Станкато, с автомат под мишница, и повдига нощния визьор на шлема. Килнал е шлема на една страна. Като старо куче, предполагам. Този Станкато. Дори нещо да не го бива, на него изглежда добре. С войнишки обувки, шлем и тази зеленикава дрипа, която „Маневри“ пробутват за униформа, пак изглежда страхотно. Обръгнал, мъжествен. Тук той си е у дома, всичко в него го показва. А не би трябвало. На него също му е за първи път. Знам го със сигурност.

Станкато винаги изглежда естествено. По-висок е от мен, мускулест мургав хубавец. Аз съм нисък, с пълничко лице и разчорлена кестенява коса. Станкато яде като змей и пак остава строен. Аз се превръщам в кюфте в мига, когато престана да внимавам с какво се тъпча. В службата Станкато носи само дрехи последна мода. Аз също — но приличам на наконтен глупак.

Предполагам, че в тази униформа пак изглеждам като глупак. Не ми стои добре. Нагъва се не там, където трябва, и ми опъва, където не бива. Дори не е топла. Вятърът минава през нея като през мрежа. Човек би очаквал нещо по-свастно при парите, които ти вземат. Хрумва ми да се оплача в отдел Рекламации. Ако се върна жив.

Станкато улавя оръжието с две ръце и ми се усмихва.

— Чудесна изработка. Ще ни свърши отлична работа.

Откъде знае, по дяволите? Първият му патрул, а говори, сякаш е ветеран. Но може би е прав. На *него* ще му свърши работа.

Десантният вертолет вече кръжи над подготвителната база, но още не е дошло времето. Останалите продължават да шляпат в калта. Изпитвам желание да кажа нещо. Често се чувствам така, особено в компанията на Станкато. Той има навика да се приближава до мен и да подхвърля някоя дума, която ме кара да замълча.

Този път внимавам да не разбере колко съм нервен.

— Как мислиш, дали старият Долечек ще ни забележи? — питам накрая.

Долечек е нашият шеф. Причината, заради която съм тук. Негодникът ходи на маневри всеки уикенд и го прави от години. Разправя, че един мъж не е мъж, ако не се оцапа в кръв. Звучи ми като реклама на военна зона. Но от него ми зависи повишението, а не са ме

повишавали от две години. Така че най-добре да му направя впечатление.

Станкато е тук по същата причина, само че не го признава. Твърди, че тенисът и голфът са му омръзнали и че търси нови развлечения. Станкато е алчен копелдак. С две години е по-млад от мен, но сме на едно ниво в службата. Сега иска да ме задмине.

— Този уикенд Долечек се записа да бъде майор от щаба — обяснява ми той ухилено. — Така че няма да ни види, Енди, момчето ми. Дори няма да знае, че сме тук. Затова се успокой и се наслаждавай.

Най-сетне всички са получили оръжие. Сержантът изграчва нещо и се понасяме в тръс към хеликоптера. Това е голяма и шумна машина с цепещи въздуха ротори и лого на „Маневри“ на единия борд. Вътре покрай стените има ниски пейки и нашият взвод се настанява на тях. Аз попадам между Станкато и един по-възрастен мъж със счупен нос и шкембе. Уж е същият като всички нас, но после виждам ветерански нашивки на ръкава му. Правил го е и преди и сигурно е натрупал доста изстребителни точки. Вглеждам се в лицето му и се опитвам да разбера какво го прави убиец, а не жертва.

Пилотът излита. Лицата около мен са леко напрегнати, но щастливи. Много усмивки, шеги. Какво ги радва толкова, по дяволите? Не разбират ли, че могат да ги убият? Призлява ми. Ама че тъпа идея.

Станкато е от тия, дето се хият.

— Добре ли си, Енди? — пита той, надвиква шума на двигателите. — Не ми изглеждаш наред. — Усмива се, за да покаже, че само се шегува. Но не е така. Обича да ми се подиграва.

— Добре съм — отвърщам и се опитвам да потисна гаденето. Няма да повърна, не искам да направя удоволствие на Станкато. Като не мога да издържам повече, ще повърна върху него. — Само съм малко нервен — добавям.

— Изплашен искаш да кажеш. — Смее ми се в лицето. — Хайде, Енди, признай си. Всички ни е страх. Няма нищо срамно в това. Лично аз всеки миг ще напълня гащите. Глупаво е да упорстваш. Конкомците ще стрелят по нас с истински куршуми. — Отново този негов смях. — Но това само прави играта по-интересна, нали?

— Аха. — Как ли пък не!

Шкембето решава да се намеси в разговора.

— Прав си — изръмжава той с нисък басов глас. Половината му зъби липсват. Пролетарий. — Правя го от десет години, но всеки път ме лови шубето. Затова пък живея истински.

— Никой мъж не е живял истински, докато не види смъртта — отвръща с нахакания си тон Станкато. Само че това е поредният лозунг на „Маневри“.

— Мъжът не е мъж, ако не е *маневрирал* — подхвърлям друг популярен лозунг. Но думите ми звучат глупаво. Не като тези на Станкато. Късно е да си ги взема обратно.

Шкембето ми се смее.

— Аха. Като гледам, момчета, на вас едва днес ви предстои да станете мъже, а? — Кима на собствената си духовитост. — Тъй де. И двамата сте зелени като папрат. Веднага си личи.

— Проницателен човек — отвръща Станкато. Подигравателно. След като не носим нашивки, логично е да сме още зелени.

— Правичката казваш — кима Шкембето. — Но аз знам как да се оправям тук. Дръжте се за мен. Ще ви покажа как се прави. Не обичам проклетите конкомци да вземат изтребителни точки от приятелите ми.

Не мога да си представя друг човек, когото толкова не бих искал да нарека свой приятел, освен може би Станкато. Но може би трябва да послушам Шкембето. Не виждам дупки по него, а не искам да има и в мен.

Чува се силен тропот и хеликоптерът се разклаща. Двигателят замира. Пристигнали сме. Точно в епицентъра на военната зона. Оттук нататък оставаме съвсем самички. Взводът, който замествахме, е патрулирал в гористата част на хълма. Търсели са конкомци. Надявам се, че конкомците няма да търсят нас. Какво стана с добрите стари войни, когато всички се събираха на бойното поле, за да пострелят едни по други?

Изсипваме се от вертолета право в езеро от кал. Слънцето вече е високо в небето и наднича зад края на един голям облак. Кишата се е разтопила. Но вятърът продължава да свири и е по-студено отпреди.

Намираме се на открита площадка, заобиколена от вечнозелени дървета. Другият взвод вече се е строил и е готов да се качи на хеликоптера. Чувам ги да ругаят, но повечето са ухилени. Изцапани са с кал, но няма кръв. Не виждам и ранени. Може би тази работа ще се окаже по-лесна, отколкото си мислех.

Шкембето маха на един от тях и получава същото в отговор.

— Как мина? — вика той.

— Ще си поискам парите обратно. Толкова търчане за нищо. — Мъжът поклаща глава, поглежда косо сержанта, после мен — с презрение. Умник. Вероятно има толкова пари, че му стърчат от ушите. Или това, или изстребителни точки, достатъчни за голяма отстъпка. В противен случай как би си позволил да си купи цяла седмица във военната зона по цените на компания „Маневри“? Представям си какво мисли за нас, двудневниците.

Веднага щом слизаме, те започват да се качват, после хеликоптерът завърта ротори и излита. Обратно по канцелариите, или където живеят и работят. Конкомците не стрелят по десантни вертолети, така повелява едно от правилата. Но се е случвало да изстребят цял отряд веднага след стоварването му на открито. Тази мисъл ме кара да се озърна изплашено.

Сержантът излайва кратка заповед и ние се строяваме като послушни войници. Той ни оглежда. Очевидно не е никак доволен.

— Е, добре — започва с глас, който не предвещава нищо добро. Като че ли го е извадил от някой стар военен филм. Само че видът му не е такъв. Прилича ми по-скоро на счетоводител. Носи очила, прекалено е млад и се хили ни в клин ни в ръкав. Въобще не може да ме изплаши. Забелязвам, че няма и ветерански нашивки. Още един удар за мен. Ама че съм късметлия.

— Време е да тръгваме — подема младокът сержант. — Тези типове е трябвало да открият конкомците, а са се размотавали цяла седмица. Така че ние ще ги намерим. Дойде часът да лазите на лакти, задници. Да видим колко ви бива за действие. Дано сте добри, инак ще ви гоня повече от конкомците. Помнете, ще получим позиционни точки, ако открием лагера, плюс изстребителни за всеки убит конкомец. Това означава отстъпка от цената следващия път.

Не мога да не се засмея на изпълнението му. Първата част звучеше що-годе добре, макар и с леко преиграване. Ледена ярост и прочее. Но заключителните реплики бяха провал. Питам се дали е минал специално обучение, или само е чел наръчника? А може би му вземат парите и го оставят да се оправя сам?

Ето че вече ни раздава заповеди. Разделяме се на малки групи и се разпръсваме в гората. Защо трябва да се разделяме, питам аз? Защо

да не се придвижваме в линия или в друг ред? Сигурно има някаква причина. Тоя тип следва устава или заповедите на други умници, дето са си купили топло местенце в щаба.

Аз се озовавам в една група със Станкато и Шкембето. Бях близо до Шкембето, когато ни разпределяха, и това трябва да е повлияло. Станкато, проклет да е, се сети за същото.

И така ние се препъваме из гъстата гора, с автомати в ръце. Вървим нагоре по склона, към планините. Останалите са някъде наоколо, но не мога да ги видя. Студено е и земята е мокра. Дано сержантът направи обедна почивка.

Изтощен съм. Това е по-лошо от тениса, много по-лошо и не мога да издържам. Поемам на едри глътки леденостудения въздух, а проклетото Шкембе не забавя темпото. Крачи напред, разливства шубраците и шляпа в калта. Той е като тежкотоварен камион и очевидно е решил да ме накара да каталясам. Станкато дори не се задъхва, но аз съм на границата на припадъка. Автоматът ми тежи цял тон.

Изминали сме огромно разстояние. Вече няма съмнение, че сме във военната зона. Чувам далечна стрелба и артилерийско бумтене. Над нас профучава конкомски изстребител. Добре че всички сме изпръскани с кал и не се различаваме от въздуха. Проклетата гадост се просмуква през униформата ми. Никога не ми е било толкова студено, но за щастие вятърът леко отслабва.

По обед спираме да хапнем на малка полянка в подножието на стръмна скала. Само тримата. Не зная къде са се дянали другите. Не разбирам какво става. Не трябва ли да се държим заедно? Къде са те? Няма ли да е по-добре, ако целият взвод се придвижва в обща група? Платил съм доста пари за този уикенд. Ще ми се някой да ми обясни какво са намислили.

Седим опрели гърбове на обраслата с мъх стена и ядем порционите си. Хубаво е да смъкнеш тежестта на оръжието поне за малко. Страшно съм изгладнял. Човек би очаквал от компания „Маневри“ по-вкусно ядене за тези пари. Как въобще задържат клиентелата?

Станкато изглежда все така невъзмутим. Наяжда се бързо, после ми се усмихва, като ме гледа как боцкам в кутията.

— Яж, Енди — съветва ме. — Ще ни трябват сили. Денят едва започва. — Изправя се и се протяга. — Това е животът. Толкова е вълнуващо. Извън града, с врагове наоколо и оръжие в ръка. Да, мисля, че „Маневри“ имат право. Животът е по-сладък, когато смъртта е наблизо.

Шкембето вдига глава от кутията си и се мръщи.

— Я сядай! И не плямпей толкова високо. Да не искаш да ни надушат конкомците? Няма да живуркаш дълго, ако ги вършиш такива.

Станкато сядва, но продължава да се хили.

— Знаеш доста за тези неща, а?

Шкембето кима.

— Правичката казваш. Можех да стана сержант, ако исках. Дори веднъж си купих едноседмичен пакет. Тогава натрупах доста изтребителни точки. Но не е за мен тая. Това е по-добре. Преди да свършим, ще имам повече точки от вас. Стига ми да ми държи влага през седмицата в службата.

Поглеждам го. Лапа лакомо. Грозен човек с грозен нос, голямо шкембе и миниатюрен мозък. И все пак е убивал хора, вероятно по-добри от него, и се е връщал, когато други са умирали. Защо, решавам да го попитам.

Но Станкато ме изпреварва.

— Харесва ти да убиваш, нали? — пита ентузиазирано. Естествено, че му харесва. Този тип обича да гледа как другите се мъчат, да ги унижава. Да пробива дупки в тях е стихията му.

— Това е войната — отвръща Шкембето. — Тук, във военната зона, но и отвън. Не го наричаме война, но е същото. Има типове, които са готови да ти скочат на врата по всяко време, да ти отнемат жената, работата, да пробутат гадости на дечицата ти, да те прецакат. Трябва да се бориш с тях с каквото можеш. Да, харесва ми. И защо не? Тези конкомци... — той кима към храсталаците, — повечето от тях са негри, ако не знаете. Мразят ни и в червата. Защо да не ми е приятно да ги избивам? — Има войнствен вид, сякаш ни предизвиква да му се противопоставим. Аз със сигурност нямам подобно намерение. Може да е глупак, но имаме нужда от него.

„Маневри“ сигурно обожава хора като него. Те мразят, убиват и се връщат за още всяка седмица. Естествено, че получават отстъпки. Но помагат на компанията да печели и това е по-важното. Натрупат ли се достатъчно точки, накрая „Маневри“ ще спечелят войната и „Обединена битка“ ще трябва да изплати огромна сума, вместо да стане обратното.

Войните не свършват, също както и такива като Шкембето. Предполагам, че от това могат да се направят съответните изводи за този тип хора — не особено лицеприятни, разбира се. Вече от петдесет години не е избухвала истинска война, та се налага да измисляме разни кръвопролитни игри, за да могат животни като Шкембето да играят в тях и да си чешат крастата.

Станкато сигурно също ще се окаже доста добър в това. Може би след време ще се превърне в Шкембето. И това ще е чудесно. Той заслужава подобна съдба. Не и аз обаче. След този уикенд приключвам завинаги.

Шкембето се изправя и ни маха. Вземаме оръжията и го последваме в гората.

Късен следобед. Войната ни заобикаля от всички страни, а калта отново е започнала да се стяга в киша и сняг. Но почвата е камениста и сега се придвижваме по-добре.

Откъм гората полъхва тежка смрад. Чуват се шумове, откъслечна стрелба, вече наблизко. Привеждаме се и се насочваме нататък, като се стараем да пазим тишина. Сега вече дишам малко по-леко. Страх ме е, но се владее. Дори мускулите не ме болят. Всъщност въобще не ги усещам.

Пред нас е паднало дърво, а върху него лежи разложен труп с лице, заровено в кървавия сняг. Като сцена от филм. Не ми прави впечатление, докато не осъзнавам, че е истински. Тогава втрещвам поглед.

Трупът е тук от доста време. С приближаването миризмата се усилва. Отблизо виждам подпухнала плът и се задавам от вонята. Спускам визъора на шлема. Това нещо трябва да е умряло предната нощ. Сива униформа, черна кожа. Конкомец. Първият противник,

когото виждам. Надявам се всички конкомци, които срещна, да са мъртви.

Шкембето пристъпва без коментар, с лека усмивка на устните. Станкато заобикаля трупа с вдървена крачка и почти не го поглежда. Придава си безразличен вид. Поредната бойна сцена за хладнокръвния, спокоен Станкато. Аз спирам, а те продължават.

През визьора не мога да видя очите. Осъзнавам, че не искам да ги виждам. Кой, за бога, е този нещастник? Колко е трябвало да плати за съмнителната привилегия да гние тук? Изпитвам внезапно желание да докосна тялото, мъртвата плът. Става ми лошо и се отдръпвам.

Нещо *пълзи* върху тялото. Гледам като омагьосан. После, изведнъж, започвам да повръщам. Навеждам се и си изсипвам обяда на земята. По някаква неясна причина се старая да не повръщам върху тялото.

Когато свършвам, Станкато е до мен и се усмихва с гадната си усмивчица.

— Успокой се, Енди — казва и слага ръка на рамото ми. Печеният тип. — Това е само червей. Нищо лошо няма да ти направи.

Само червей. Само червей! Божичко, как го мразя. Стискам зъби, отърсвам се рязко от ръката му и тръгвам несигурно към гората.

Срещаме още трима от нашия взвод и сега вървим заедно. Не помня да са били на борда на хеликоптера, но няма друг начин. Не съм сигурен дали печелим от срещата. Двама охранени тъпаци и един дръвник, с това разполагаме сега. Но дръвникът носи нашивки на ветеран.

Двамата с Шкембето разговарят шепнешком и дръвникът се озърта. Приличат ми на смешници, имитиращи военен съвет. Шкембето и Дръвника. Това ли са хората, на които трябва да разчитам? Мамка му. Дръвника изглежда като някой, който с труд ще прекоси улицата. Сипаничаво лице с младежки пъпки. Не ми прилича на войник. Но може би сега войниците не са като тези от филмите. Може би грозници като него убиват по-добре. По дяволите. Станкато ще се ядоса, ако разбере. Той държи да е най-добър във всичко.

Шкембето поглежда към нас и ни маха.

— Имаме нещо — съобщава. — Взривове от гранати на изток. Автоматична стрелба. Джим каза, че някои от нашите момчета са притиснати от конкомците. Да идем да ги измъкнем. — И се ухилва.

Поемаме в тръс, прескачаме клони и шубраци и шляпаме шумно в кишата. Шкембето изглежда възбуден. В какво съм се забъркал? Къде отиваме. Искам да си вървя. Това е безумие. Ръцете ми треперят. Всеки момент ще повърна отново.

Войната ни поглъща.

Един от тъпаците внезапно пада и отнякъде се чува стрелба. Главата му се извива неестествено, автоматът пльосва в калта, на гърдите му разцъфва алено цвете. Мъртъв е, мъртъв, повтарям си. Не знаем откъде идват изстрелите.

— Снайперист! — вика Шкембето. — Залегни! Всички да се прикрият!

Миг по-късно изчезва, спотаява се някъде. Останалите също се скриват. Оставам само аз, наведен над тялото, замръзнал, разяждан от колебания. Нов изстрел, после няколко откоса. Чувам куршумите да свистят край мен, но се чувствам странно неуязвим. Казват, че никога не чуваш куршума, който те убива.

После някой ме сграбчва, събаря ме на земята и ме дръпва към дърветата. Станкато, разбира се. Лежи до мен, с изцъклени от напрежение и възбуда очи и готово за стрелба оръжие. Моя автомат го няма. Изпуснал съм го при трупа. Освен това плача. Бузите ми са мокри от сълзи.

Станкато не ми обръща внимание. Вдига автомата, натиска спусъка и от дулото бликва откос. Стреля по отсрещните дървета. Дали изстрелите идват оттам? Не зная. Не съм забелязал. Но той, изглежда, знае. Други хора също стрелят. Трябва да са нашите. Но не и аз. Не. Изгубил съм си автомата.

После, след доста време, настъпва пълна тишина. Станкато чака, стиснал оръжието, и само мести поглед. Другите също чакат. Никой не помръдва. Никой не стреля.

Здрачава се. Осъзнавам го изведнъж, докато гледам сенките на вечнозелените дървета. Доста време е минало. Но ние не помръдваме. Не знаем дали сме уцелили снайпериста, или той си е отишъл, а може

би ни чака, спотаен, жаден за кръвта ни. Ето защо Станкато не мърда. Аз също. Не искам да се превръщам в мишена. Освен това не мога да направя нищо повече. Нямам оръжие.

Най-сетне, когато съвсем се стъмва, някой се размърдва. Сенки претичват между дърветата. Една, после още една. Отекват няколко изстрела и куршумите се забиват в скалите над нас. От мрака се подава нечия глава. Със спуснат нощен визьор Дръвника изпъзлява на открито. Нищо не се случва. Конкомците са мъртви — или са си отишли.

Изведнъж от тъмнината изниква Шкембето. Навежда се над трупа, докосва го и поклаща глава. Чудя се наистина ли изпитва съжаление? Или го е яд, задето противникът му е спечелил изстребителна точка. Второто по-скоро. Той не е от състрадателните.

Станкато се изправя уверено и излиза на откритото. Поколебавам се, но го последвам.

— Мислиш ли, че сме го ударили? — пита Станкато.

Шкембето вдига рамене.

— Не знам. Трябва да проверим. Може би, може би не. Нищо чудно да си е плюл на петите.

Отиват да проверят, Станкато и Шкембето — тръгват към мястото, откъдето идваха изстрелите. Ние останалите чакаме. Дръвника ме гледа с отвращение. Гърча се под този поглед, извърщам очи към другия мъж, но той ме игнорира. И двамата не ме харесват. Усецам го. За тях аз съм само един страхливец. Трябва да се докажа. Но не и Станкато. Той прави всичко както трябва. Изтривам нервно ръце в куртката. После се навеждам да си взема автомата. Защо не го направих по-рано? Защо не участвах в престрелката? По дяволите, Бърч, защо правиш всичко не както трябва?

Станкато и Шкембето се връщат. Станкато ме хлопва по гърба. Винаги бодър и в добро настроение, да. Мил дори със страхливците, този снизходителен копелдак. Усмива ми се.

— Май се е измъкнал — казва. — Сигурно сме го подплашили...

— Виж... — заеквам, — не исках да си изпускам...

Станкато ме прекъсва:

— Не бери грижа за това. По-важното беше да се прикриеш. — Махва към трупа. — Той не изпусна автомата, но какво спечели? По-добре да си жив, не ни трябва мъртви герои, нали?

Шкембето ни слуша и кима неохотно.

— Да, правичката казваш. — Поглежда ме. — Но внимавай, хлапе. Изплашиш ли се отново, може всички да пострадаме. А тогава и ти ще си идеш, ако не се сещаш.

Усмивам се леко. Нищо друго не мога да направя. Очевидно са ми простили. Колко мило от тяхна страна. И всичко, естествено, е работа на Станкато. Той обича да постъпва така с мен. Знае колко го ненавиждам и затова все ме кара да изпитвам към него благодарност. Копелето му с копеле. Не само че ме кара да се чувствам глупак, но иска и да съм благодарен глупак. Мамка му.

Гората е обгърната в мрак. Останалите са спуснали нощните визьори. Пускам и моя и дърветата се превръщат в черни сенки на червеникав фон. Виждат се само клоните. Започвам да треперя. Гората се е преобразила в страховито леговище, пълно с обгорели скелети и неясни очертания. Струва ми се, че бих предпочел тъмнината. Но не вдигам визьора.

Продължаваме да вървим. Шкембето води, останалите го следваме в нишка. Не зная нито къде отиваме, нито защо. Вече не ме е грижа. Искам само всичко да свърши по-скоро. До полунощ остават само няколко часа. После още толкова до изгрев-слънце, още един ден и още половин нощ. И най-сетне хеликоптерът ще се върне да ни прибере. И мен. Ако оживея дотогава. Може би ще издрапам.

Другата седмица се връщам на тенис корта. Не ми трябва това. Нека Станкато идва тук, той е болен. Бърч слага точка.

Да. Така ще направя. Тази мисъл ме успокоява. Стискам оръжието и ускорявам крачка.

Вървим часове наред, в тишина, с изключение на тежкото дишане и хрущенето на леда под краката ни. Забравил съм войната, Станкато и всичко останало. Усецам само вкочанените си крака. Обувките ми са подгизнали и влагата се промъква нагоре. Пръстите ми изтръпват. Утре ще имам плюски. Обзалагам се, че на Станкато никога не му излизат плюски. Нито пъпки. Щеше да е много по-поносим, ако лицето му беше пъпчиво, като на нормалните хора.

Вятърът се усилва и свисти между клоните, а проклетата униформа въобще не може да го спре. В един свят на черно и червено

студът някак не е на мястото си. Синьото и бялото — това са цветовете на студа. Всичко е някак объркано.

Продължаваме да крачим. Безцелно? За мен — да. Троп, троп, троп, момчетата маршируват. Това е войната. Каква невероятна глупост.

Отново се връщам към студа и вкочанените си крака. Автоматът също е вледенен, пластмасата почти е замръзнала. Може би е залепнал за ръката ми. Така поне няма да го изпусна, когато пак почне стрелбата.

А ние вървим. В пълно мълчание. Пред мен стъпки и дишане. Не разбирам какво става. Трябва вече да е полунощ. Нощем войната не спира ли? Нищо не чувам. Но може би ушите ми са изморени, като всичко останало в мен.

Майната му. Кого го е грижа? Студено ми е. Майната ти, Станкато. И на теб, Долечек. И на теб, Шкембе. На всички ви. Идиоти.

Може би скоро ще просветлее? Толкова дълго вече крачим. Тази мисъл ме ободрява. Спирам и повдигам леко визъора. Но на изток няма и следа от просветляване. Звездите греят в небето, Орион се е вдигнал високо, под него са верните му кучета. Ярки точки в мрака. Виждам меча му. От града никога не се вижда.

Звездите изглеждат студени. Като вдигна визъора, дори усещам, че са студени. Спявам се в буца лед и изведнъж ме завладява странно спокойствие. Нещо ме побутва отзад.

— Хайде, Енди — чувам гласа на Станкато. — Не се предавай. Нали не искаш да изостанем и да се изгубим?

Изръмжавам нещо в отговор и ускорявам крачка. Да се предавам, как пък не?! Нямам такова намерение. Само спрях да видя дали приближава да се съмне. Този негодник. Въобще ли ми няма доверие?

Продължаваме да вървим през гори и планини, които приличат на горите и планините, дето вече сме ги минали. През леденостуден поток, който събужда задрямалата болка в краката ми. После пак в гората. Вървим. Нощта е тиха, но някъде в далечината виждам да кръжат самолети и да обстрелват нещо. Огънят зад визъора е черен. Ние ги гледаме. И вървим.

Най-сетне, най-сетне почивка. Шкембето е открило пещера. Не, не е истинска пещера. Малка хлътнатина в скалната стена. Все пак е някакво убежище. Той си сваля раницата, изсумтява нещо на

Дрѳвника, разстила походния дѳшек и ляга. Миг след това е заспал и хърка. Изтощен съм. Лягам до него. Останалите също се просват.

Дрѳвника ми съобщава, че ще поема първата смяна.

Надигам се, въпреки че мускулите ми протестират. Когато другите заспиват, вдигам визьора и гледам звездите. И самолетите. Хоризонтът на запад се озарява периодично от бели огньове. Някъде бушува битка. Заслушвам се в звука на оръдията. Много далече. Но ги чувам.

Всички са заспали дълбоко. Шкембето прилича на вързоп мръсно пране и хърка като дърворезачка. Дрѳвника се е свил в ѳгъла и прилича на изплашено малко момче. Другият, тѳпакът, спи с отворена уста. Но Станкато изглежда добре. Заел е небрежна поза, сякаш студът не може да го докосне, лицето му е спокойно, диша леко и равномерно. Обзалагам се, че е нащрек. Няма да позволи да го изненадат конкомците, ако ни нападнат.

Замислям се за това. Какво ще стане, ако си трѳгна? Може би конкомците ще дойдат и ще избият всички. Заради изстребителните точки естествено. Ще е толкова лесно.

Не. Няма да мога да намеря обратния път. Освен това, ами ако конкомците не ги открият? Тогава здравата ще загазя. Не мога да оставя тези хора да загинат. Дори Станкато. Нали? Е, може би само Станкато.

Ако бях отишъл на тенис, сега щях да съм си у дома, вероятно дълбоко заспал в топлото легло с Мириам. Не че толкова ме влече към нея. Ожених се за нея, след като Гленда ме изостави заради Станкато. Високата руса Гленда. Беше толкова мила с мен, докато *той* не се появи, а после ме заряза и отиде при него, отхвърли ме безцеремонно, когато се опитах да я задържа. Направи голяма грешка. Щях да я взема за жена. Станкато иска само тялото ѳ.

И така изгубих Гленда. И себе си също, а получих дебелията глупава Мириам. Само Станкато спечели.

Бих могъл да го застрелям. Чудя се дали му минава през ума. Да го гръмна още сега, докато спи. Никой няма да заподозре. Поредната жертва на войната.

А може би ще разберат? Сигурно има някакъв начин да проверят кой кого е застрелял. Иначе как ще следят изстребителните точки? Мога да го гръмна отзад, но ще ме спипат. Конкомските куршуми навярно

са различни от нашите. Сигурен съм, че по някакъв начин е свързано с оръжията. Както могат да те открият, когато ти изтече времето, ако оръжието е в теб. Може би има някоя машинка, която следи кой по кого стреля.

Убивам Станкато и той ми отмъщава от гроба. По дяволите. Отново победител. Не, няма да му позволя да го направи.

Прогонвам тази мисъл. Няма да убия Станкато. Ще съм късметлия, ако въобще застрелям някого. Вероятно пак ще се вцепеня от страх.

Стоя прав, премятам тези мисли и гледам нощта. Часовете се низжат. Накрая събуждам Дръвника да ме смени и заспивам. На легло от леденостуден камък.

Събуждам се от болка в гърба и писък. Подскачам, сънен и объркан. Някой крещи. Поглеждам към отвора на кухнята. Край мен свистят куршуми.

Конкомците са отвън.

Ние сме в капан. Обречени. Сега вече ще ми видят сметката. Страхът ме залива на огромни вълни. Озъртам се и треперя.

Станкато лежи по корем близо до предния край на хлътнатината и пуска дълги откоси с автомата. Отвън се въргалят трупове. Единият е наполовина вътре. Тъпакът, чието име така и не научих. Получил е повече от един куршум. Тялото му почти е прерязано на две. Горната половина гледа навън. Долната е в пещерата.

Дрехите ми са опръскани с кръв. Оглеждам я с отвращение. Искане ми се отново да заспя.

Нещо избухва току пред хлътнатината и по стената тракат отломки. Никой не им обръща внимание. Крясъци отвън и вътре. Не мога да се ориентирам от целия този шум.

Дръвника лежи до Станкато, с гръб към входа, и поставя нов пълнител. После се надига, сграбчва моя автомат и ме сръгва с него в корема.

— Стреляй! Бий се, шибан зелен кучи син — стреляй!

Обръща се към входа и се подпира на коляно.

И получава куршум в шията. Бликва кръв. Дръвника крещи и пада назад към мен.

Автоматът му изтраква на земята. Вдигам го и му го подавам, но той отказва да го вземе.

— Енди — чувам гласа на Станкато. — Залегни. Лягай, преди да са ударили и теб. — Той стреля и говори, без да спира. Толкова обигран, толкова спокоен. Не изглежда никак изплашен. Машина за убиване, герой, великият воин.

Решавам, че е време да му покажа какво мога. Оставям Дръвника да лежи в собствената си кръв, вдигам автомата и слагам пръст на спусъка.

Навън се загорява. Слънчева утрин. Още толкова и ще сме у дома, но точно сега сме го загазили. Лошото е, че не мога да ги видя. Мяркам само искри от местата, където куршумите удрят скалната стена.

Откривам огън. Куршумите бликат навън в постоянен поток. Няма откат. Автоматът се затопля съвсем леко. Не стрелям по нищо конкретно, просто обсипвам дърветата с куршуми. Може би ще ударя нещо, но не изпитвам особено желание.

Моят огън дава на Станкато шанса, който е чакал. Той спира да презареди, отдръпва се навътре и спокойно поставя нов пълнител. Без излишна припряност. Без грешки. След секунди е до мен и двамата обстрелваме дърветата.

Някой крещи.

— Ударихме един — казвам и прекратявам стрелбата.

— Може би те искат да си мислим така — отвръща Станкато. — И да излезем навън. Не могат да влязат вътре, но знаят, че сме в капан.

В капан. Да. Това го помня. Ние сме в капан. Дръвника, великият ветеран, нашето приятелче, ни натика право в капана и вероятно ни обрече на гибел. Кипвам от яд. Само Станкато поддържа огъня.

Изведнъж осъзнавам, че Шкембето не е в пещерата.

— Къде е той? — питам Станкато. Не зная името на Шкембето. Странно, мислех, че го знам. Станкато сигурно го знае.

Той не отговаря. Но също спира стрелбата. Чака някой да помръдне.

Изминават пет минути в тишина. Надявам се, че онези ще дойдат, за да проверят дали не сме мъртви. Но те не налапват стръвта. Вместо това от време на време стрелят напосоки. Накрая някой мята граната. Май е време да се предадем. Докато гледам втрещено,

Станкато улавя гранатата и я хвърля обратно. Точно откъдето дойде. Милият Станкато е в отбора по софтбоул. Бива го, разбира се. Много го бива.

Гранатата избухва и поваля няколко дървета. Почти веднага някой открива огън от друга посока. Писъци. Този път ги ударихме здравата.

Един конкомец се подава иззад скалата, с дупка колкото юмрук в гърдите. Изминава две крачки, преди огън отстрани да го покоси. Пада и остава да лежи, потръпва конвулсивно. Гледам го с перверзен интерес как креци и умира, как вкопчва пръсти във въздуха. Нисък мършав черен мъж, който не се предава лесно. Засрамен осъзнавам, че съм получил ерекция. Божичко, аз съм луд. Почти толкова лош, колкото и *те*.

Шкембето се надига встрани от нас, стиснал автомата в ръце.

— Чисто е — вика той. — Видяхме им сметчицата.

Станкато също става и отива при него.

— Колко бяха?

— Осем — отвърща другият и се размива. — Осем изтребителни точки. Как е при теб?

Излизам и аз. Станкато и Шкембето ме гледат мълчаливо. Аз съм отговорът на въпроса на Шкембето.

— По дяволите. — Това е всичко, което казва. Виждам, че предпочита да съм мъртъв. Аз съм страхливец и нямам място при тях. По-добри от мен са загинали. Това си мисли Шкембето.

— Но как...? — питам и се сепвам.

— Отивах да сменя поста — почва Шкембето. — Те откриха огън по двама ни. Удариха него, но аз залегнах и се скрих в храсталака. По това време твоят приятел вече се беше събудил и стреляше по тях, така че не им остана време да ме потърсят. — Ухилва се. — Добре стреляш — казва на Станкато. Удари двамата вдясно от мен и това ни спаси.

Спасило ни? Станкато ни е спасил? Винаги ли той трябва да е героят? Нещо в мен се свива. Обръщам гръб на двамата, които си разменят усмивки и се поздравяват за пролятата кръв. Касапи.

Тялото на черния лежи до един шубрак и няколко вечнозелени дървета. Вече е спряло да потръпва, но кръвта продължава да изтича в

калта. Ръцете му са стари — мършави покрити с бръчки ръце, скрити в широките ръкави.

Навеждам се над мъжа, чиято смърт ми е доставила наслада. Автоматът му е паднал до близкото дърво. Пускам моя и го вземам.

Конкомските автомати са изработени от зелена пластмаса, но иначе са същите. Разбира се. Оръжията трябва да са еднакви, инак войната няма да е равностойна. Отдолу има сериен номер и надпис „Собственост на Обединена битка“.

Плащаш и избираш. Да се сражаваш в планините, да маневрираш срещу Обединена битка! Опитай война в джунглата, „Генерално сражение“ срещу „Главния стратег“! Прокрадвай се по улиците на града, „Тактическа лига“ срещу „Риск ООД“. Има трийсет и четири военни зони и десет бойни клуба. Плащаш и избираш. Но всички възможности се свеждат до едно и също.

Стоя прав с конкомския автомат в ръка. Нещо се хвърля към мен...

Той изскача от хрусталака и успявам да го зърна за миг. Зелена униформа, черно лице, млад — по-млад от мен. Хлапе, нещастно недорасло хлапе. Не сме ги избили всичките. Този просто си е изгубил автомата. Идва към мен с нож.

Гледам го как се приближава. Трябва да измине още няколко метра, за да ме нападне. Движи се бързо, но недостатъчно бързо. Вдигам оръжието.

Но не мога да стрелям. Не мога да стрелям. Не мога да стрелям.

Когато черният е почти до мен, Станкато го покосява отстрани. Много точно. Младежът бавно се превива и пада в калта. Не издава нито звук. Ножът му пада до крака ми.

Станкато отново ми е спасил живота.

Обръщам се и го поглеждам. Той се усмихва, дулото на автомата му дими. Още една изстребителна точка. Бива го за това. Следващия път ще получи голяма отстъпка. Аз ли? Не. В никакъв случай. Ще ми отнемат разрешителното. Няма да ми позволят да си платя. Получавам ерекция, като гледам как умират хора, но не мога да ги убия.

Станкато пристъпва към мен и понечва да каже нещо. Гледам автомата и избягвам погледа му. Конкомски автомат. Стреля с конкомски куршуми. Може би разбират кой кого е застрелял по

куршумите. Станкато ми е спасил живота два пъти. Не мога да понеса тази мисъл. Ще го разкаже на всички.

Докато крачи към мен, вдигам автомата — съвсем спокойно — и го застрелвам. Мисля, че го правя доста добре.

Дори не му остава време да се изненада. Конкомският автомат изпуска бърз откос. Гърдите му експлодират, аз повдигам малко дулото и куршумите се забиват в мургавото му красиво спокойно усмихнато всезнаещо лице и го превръщат в кървава каша.

Шкембето стои като истукан и ме гледа зяпнал. От устата му излиза дрезгав вик.

— Ти застреля приятеля си! — крещи ми. — Застреля своя другар!

Извъртам автомата и го гръмвам. Да върви по дяволите с нашивките си. Не е никак трудно да му видиш сметката.

Вървя цял ден сам през гората. Краката ми са леденостудени, но не им обръщам внимание. В едната си ръка държа автомата на „Маневри“, в другата конкомския. Трупам изстребителни точки. Ако набера достатъчно, идната седмица може да ме направят сержант.

И СЕДЕМ ПО НИВГА НЕ УБИВАЙ ЧОВЕК

*За теб и за своите малки —
убивай във своя обсег.*

*Но не за наслада!... И нивга — и
седем по „нивга“ — Човек!*

Ръдиард
Киплинг,
„Законът на
джунглата“^[1]

На стената отвън висяха дженшийски деца, редица дребни фигури със сивкава козина, увиснали неподвижно на дългите въжета. По-големите очевидно бяха убити, преди да бъдат обесени — тук се поклащаше обезглавен мъжки, завързан за краката, там — обгореният труп на женска. Но повечето, тъмнокозинестите младенци с големите златисти очи — повечето просто бяха обесени. По здрач, когато откъм назъбените хълмове излезе вятър, телата на по-слабите деца се залюляха на въжетата и се заудряха в градските стени, сякаш бяха живи и тропаха да ги пуснат вътре.

Пазачите по стените не обръщаха внимание на ударите — обикаляха неуморно горе, а ръждясалите врати оставаха залостени.

— Вярваш ли в злото? — обърна се Арик неКрол към Джанис Ритър, докато се спускаха от близкия хълм към града на Стоманените ангели. Гняв се четеше във всяка линия на плоското му жълтеникавокафяво лице. Тъкмо пресичаха руините на разрушената дженшийска пирамида.

— В злото? — повтори Ритър замислено. Не откъсваше очи от скалата от червеникав камък под тях, на чийто фон ярко се открояваха детските тела. Слънцето — този червеникав глобус, който

Стоманените ангели наричаха Сърцето на Баккалон — клонеше към хоризонта и долината под тях сякаш плуваше в кървава мъгла.

— В злото — повтори търговецът неКрол. Беше нисък и дундест, с определено монголоидни черти, ако се изключеше яркочервената коса, която се спускаше отзад почти до кръста. — Това е религиозна концепция, а аз не съм вярващ. Много отдавна, когато бях дете на ай-Емерел, реших, че няма добро или зло, само различни начини на мислене. — Наведе се, зарови ръка в прахоляка и извади продълговато нацърбено парче. Изправи се и го подаде на Ритър. — Но Стоманените ангели ме накараха отново да повярвам в злото.

Тя мълчаливо взе парчето и го завъртя в ръка. Бе много по-висока от неКрол и по-слаба от него — кокалеста жена с конско лице, къса черна коса и безизразни очи. Нашареният с петна от пот комбинезон ѝ висеше като на закачалка.

— Интересно — подхвърли тя, след като огледа внимателно парчето. Беше твърдо и гладко като стъкло, здраво, с червеникав оттенък, но иначе почти черно на цвят. — Пластмаса? — попита и го хвърли обратно в прахта.

НеКрол сви рамене.

— И аз това си помислих, макар, разбира се, да е невъзможно. Дженшите работят с кост и дърво и само понякога с метал, но от пластмасата ги делят още много векове.

— Или вече много векове — подхвърли Ритър. — Нали каза, че тези ритуални пирамиди са разпръснати навсякъде из гората?

— Поне докъдето съм ходил. Ангелите разрушиха всички в близост до тази долина, за да прогонят дженшите. И когато започнат да се разселват, което неминуемо ще стане, ще разрушат и други.

Ритър кимна, погледна отново към долината и в този момент последното снопче от Сърцето на Баккалон се скри зад западния хоризонт и градските светлини започнаха да светват. Дженшийските деца се поклащаха сред кръгове бледосиньо сияние и точно над градските порти се виждаха да работят две зловещи фигури. Малко след това те спуснаха нещо отвън, размота се въже и поредната дребна тъмна сянка подскочи и се запремята пред стената.

— Защо? — попита със спокоен глас Ритър, без да откъсва поглед от сянката на стената.

НеКрол бе най-малкото спокоен.

— Дженшите се опитаха да защитят една от пирамидите си. Копия, ножове и камъни срещу Стоманените ангели с техните лазери, бластери и звукови оръжия. Но ги изненадали и убили човек. Прокторът заяви, че това няма да се повтори. — Той се изплю в прахта. — Злото. Ето че се стовари върху най-малките.

— Интересно — промърмори Ритър.

— Можеш ли да направиш нещо? — попита възбудено неКрол. — Имаш кораб, екипаж. Джанис, дженшите се нуждаят от защита. Те са безпомощни срещу Ангелите.

— Екипажът ми е от четирима — отвърна Ритър. — Имаме няколко ловни лазерни пушки. — С това отговорът й се изчерпа.

неКрол я гледаше безпомощно.

— Нищо?

— Утре вероятно прокторът ще ни повика. Без съмнение е видял как „Светлините“ се спуска. Може би Ангелите ще поискат да търгуваме. — Тя отново погледна към долината. — Хайде, Арик, да се връщаме в твоята база. Трябва да разтоварим стоката.

Уайът, проктор на Децата на Баккалон на Света на Корлос, беше висок, мургав и слаб, с жилести ръце. Синьо-черната му коса бе подстригана съвсем късо, стойката му — изправена и вдървена. Като всички Стоманени ангели той носеше униформа от хамелеонов плат (бледокафява в момента, докато стоеше на дневна светлина в самия край на примитивния космодрум), колан от стоманена мрежа с портативен лазерен предавател, звуков пистолет и висока и твърда римска яка. Фигурката, която се поклащаше на верижката на врата му — бледото дете Баккалон, голо, невинно, с ярки очички, но стиснало голям черен меч с мъничката си ръчичка — бе единственият знак за високия му ранг.

Зад него стояха още четирима Ангели — двама мъже и две жени, облечени по същия начин. Имаше някаква странна прилика в лицата им, в късо подстриганите им черни или червени коси, в бдителните очи, студени и леко фанатични, в изправената стойка, която, изглежда, бе характерна за членовете на тази военно-религиозна секта, в мускулестите силни тела. неКрол, който беше мек, отпуснат и немарлив, не харесваше нищо в Ангелите.

Проктор Уайът бе пристигнал малко след изгрев-слънце и бе пратил един от войниците си да потропа на вратата на схлупената, стъкмена от готови материали барака, изпълняваща при неКрол функцията на търговска станция и дом. Сънен и ядосан, но с предпазлива любезност, търговецът излезе да поздрави Ангелите и ги придружи до центъра на площадката, където върху три сгъваеми крака стърчеше „Светлините на Джолостар“.

Люкът на товарния отсек беше затворен — предната вечер екипажът бе разтоварил стоката и я бе сменил със сандъци с дженшийски занаятчийски изделия, които би трябвало да донесат добра печалба от колекционерите на чуждоземни произведения на изкуството. Нямаше начин да разберат дали очакванията им ще се оправдаят, докато търговците не огледат стоката — Ритър бе оставила неКрол тук само преди година и това бе първото ѝ завръщане.

— Аз съм независим търговец, а Арик е моят агент на този свят — обясни Ритър на проктора, когато се срещнаха в покрайнините на космодрума. — Трябва да преговаряте с него.

— Ясно. — Проктор Уайът държеше списъка със стоки, които Ангелите искаха от индустриалните колонии на Авалон и Джеймисънов свят. — Но неКрол отказва да преговаря с нас.

Ритър го погледна безучастно.

— И съвсем основателно — обади се неКрол. — Аз търгувам с дженшите, а вие ги изстребвате.

Прокторът бе разговарял с неКрол доста често през месеците, откакто Стоманените ангели бяха построили своя град-колония, и разговорите им неизменно завършваха с разпра, затова сега се направи, че не го е чул, и обясни на Ритър:

— Стъпките, които предприехме, бяха необходими. Когато животно убие човек, животното трябва да бъде наказано и другите животни трябва да го видят и да научат урока — така животните ще знаят, че човекът, семето на Земята, Детето на Баккалон, е техен господар и повелител.

НеКрол изсумтя презрително.

— Дженшите не са животни, прокторе, те са разумна раса със собствена религия, изкуство, обичаи и...

Уайът го погледна.

— Те нямат душа. Само децата на Баккалон са одухотворени, само семето на Земята. Ако са разумни, това е известно само на теб. Но щом са без душа, си остават животни.

— Арик ми показва пирамидите, които строят — намеси се Ритър. — Струва ми се, че същества, способни да вдигнат подобни средища за преклонение, трябва да притежават душа.

Прокторът поклати глава.

— Ако наистина смятате така, грешите. В Книгата е написано съвсем ясно. Ние, семето на Земята, сме истинските деца на Баккалон. Останалите са животни и в името на Баккалон трябва да господстваме над тях.

— Щом казвате — рече Ритър. — Но се боя, че ще трябва да осигурите това господство без помощта на „Светлините на Джолостар“. Длъжна съм да ви информирам, прокторе, че намирам действията ви меко казано за обезпокоителни и възнамерявам да докладвам за тях на Джеймисъновия свят.

— Друго не съм и очаквал — отвърна Уайът. — Може би идната година във вас ще се разгори обичта към Баккалон и тогава ще можем да разговаряме отново. Дотогава Корлос ще оцелее сам. — Отдаде чест и излезе с отсечена крачка, следван от четиримата Стоманени ангели.

— Какво ще спечелим, ако докладваме за тях? — попита огорчено НеКрол.

— Нищо — отвърна Ритър, загледана към гората. Беше се прегърбила, сякаш се бореше с умората. — Това не е грижа на Джеймите, а и да стане, какво могат да направят?

НеКрол си спомни тежката, подвързана с червена кожа книга, която Уайът му бе дал преди няколко месеца.

— И бледото дете Баккалон извая децата си от стомана — цитира той, — защото звездите ще прекършат онези, що са от мека плът. И в ръката на всеки новосъздаден младенец Той положи изкован меч и каза им: „Това е Истината и Пътят“. — Плю отвратено. — Ето такава им е кредото. И ние не можем да направим нищо?

Лицето ѝ беше съвсем безизразно.

— Ще ти оставя две лазерни пушки. Постарай се за една година да научиш дженшите да ги използват. Вече зная каква стока ще докарам следващия път.

Дженшите живееха на кланове (или поне така ги наричаше неКрол) от по двайсет до трийсет и всеки клан бе разделен поравно между възрастни и деца, всеки имаше своя родна гора и ритуална пирамида. Те не строяха, само спяха свити на кравай сред дърветата около пирамидата. За храна използваха различни растения — сочните синьо-черни плодове, които растяха навсякъде, три различни вида къпини, халюциногенни листа и корени. НеКрол откри, че понякога, макар и рядко, ловуват. Един клан можеше да изкара месеци, докато дивите прасета в гората се множаха, да рови грудки и да си играе с децата. После, изведнъж, вероятно когато популацията диви прасета достигнеше някаква критична точка, дженшите вземаха копия, излизаха на лов и убиваха две от всеки три прасета и всяка нощ ги опичаха на клади край пирамидите. Подобни неща се случваха и с големите белокожи дървесни охлюви, които понякога нападаха плодовете като истинска напаст, докато дженшите не започваха да ги събират и сушат на огън, както и с досадните черни птици, налитащи на плодовете от горните клони.

Поне доколкото неКрол бе в състояние да прецени, в гората не се въдеха хищници. През първите месеци от пребиваването си на този свят той носеше дълъг вибронож и малък лазерен пистолет, докато обикаляше близките пирамиди. Но никога не бе срещал същество, което да прояви каквато и да било агресивност, и сега ножът се въргалаше в кухнята, а пистолетът бе отдавна изгубен.

В деня след отлитането на „Светлините на Джолостар“ неКрол отново излезе въоръжен — бе праметнал през рамо двете лазерни ловни пушки на Ритър.

На по-малко от два километра от базата си откри лагер на дженшите, които бе кръстил Клана от водопада. Те живееха в подножието на обрасъл с дървета хълм, по който се спускаше синьо-бял поток, подскачаше и се разделяше, превръщайки целия склон в сложна мрежа от водопади, бързеи и плитки езера, над които винаги имаше завеса от ситни пръски. Пирамидата на този клан бе построена в най-долното езеро, върху гладка плоча от сив камък в средата на водовъртежа. Бе по-висока от обичайния дженшийски ръст и стигаше до брадичката на неКрол. Изглеждаше невероятно тежка, масивна и неподвижна, тристенен блок от тъмночервен камък.

НеКрол не се впечатляваше от външния ѝ вид. Беше виждал как други подобни пирамиди рухват от лазерите на Стоманените ангели и се разпадат под огъня на техните бластери. Каквато и сила да притежаваха пирамидите в дженшийските митове, каквито и загадки да криеха, те не бяха достатъчни, за да издържат на меча на Баккалон.

Езерото около пирамидата бе озарено от слънчева светлина, а високите треви наоколо се поклащаха от слабия ветрец. Но дженшите от водопада не бяха наблизко. Вероятно се бяха покатерили по дърветата, за да събират плодове и да се съешават. Търговецът видя само няколко малки деца — язدهа на поляната едно диво прасенце. Той седна да почака останалите и да се постопли на слънце.

Не след дълго се появи старият говорител.

Приседна до неКрол — дребен съсухрен дженшиец с оскъдни кичури мръсна сиво-бяла козина, между които се виждаше сбръчканата му кожа. Беше беззъб, с окапали нокти, хилав, но очите му, големи и златисти, издаваха остър и бдителен ум. Той беше говорителят на дженшите от водопада, този, който осъществяваше връзката им с пирамидата. Всеки клан имаше свой говорител.

— Имам нова стока — почна неКрол на мекия напевен език на дженшите. Беше го научил на Авалон, преди да пристигне тук. Томас Чънг, легендарният авалонски лингвист-телепат, го бе разгадал преди много векове, когато Клерономската експедиция бе открила този свят. Нито един човек не бе посещавал дженшите оттогава, но клерономските карти и ръководството на Чънг се бяха запазили в компютъра на Авалонския институт за изследване на нечовешкия разум.

— Изваяхме още статуетки от ново дърво — отвърна старият говорител. — Ти какво ни носиш? Сол?

НеКрол разкопча раницата, извади няколко буци сол и ги сложи пред говорителя.

— Сол. И още. — Сложи ловната пушка до буците.

— Какво е това? — попита старият говорител.

— Чувал ли си за Стоманените ангели? — попита неКрол.

Другият кимна, жест, на който го бе научил неКрол.

— Безбожниците, които избягаха от мъртвата долина, ни разказаха за тях. Това са онези, които карат боговете да замлъкнат. Разрушителите на пирамиди.

— С такива неща Стоманените ангели унищожават вашите пирамиди — обясни неКрол. — Предлагам ти го за размяна.

Старият говорител застина.

— Но ние не искаме да рушим пирамиди.

— Този инструмент може да се използва и за други неща — поясни неКрол. — След време Стоманените ангели ще дойдат и тук, за да разрушат пирамидата на хората от водопада. Ако разполагате с инструменти като този, ще можете да ги спрете. Хората от пирамидата с пеещия камък се опитаха да прогонят Стоманените ангели с копия и ножове, а сега са разпръснати по света и децата им висят обесени на стените на града на Стоманените ангели. И други кланове на дженши не оказаха съпротива и сега са лишени от богове и земя. Ще дойде време, когато хората от водопада ще се нуждаят от този инструмент.

Дженшият старейшина вдигна пушката и я огледа любопитно.

— Трябва да се помолим за това — отвърна той. — Ти остани, Арик. Ще ти отговорим тази нощ, когато боговете сведат взор към нас. А дотогава нека продължи размяната. — Изправи се, погледна за миг пирамидата в средата на езерото и изчезна в гората, стиснал лазерната пушка в ръка.

НеКрол въздъхна. Предстоеше дълго чакане, молитвите никога не свършваха преди залез-слънце. Той отиде до брега на езерото, развърза връзките на тежките си обувки и потопа потните си крака в хладната вода.

Когато вдигна глава, първият от ваятелите вече се беше появил — гъвкава млада дженшийска самка с леко кестеняв оттенък на козината. Мълчалива (винаги бяха мълчаливи в негово присъствие), тя му поднесе произведението си.

Беше статуетка от крехко синкаво дърво, не по-голяма от юмука му, и изобразяваше едрогърдеста богиня на плодородието. Богинята седеше кръстосала нозе върху триъгълна основа и от всеки ъгъл се надигаше по една малка сребриста костица, за да се срещнат над главата ѝ.

НеКрол взе статуетката, огледа я бавно от всички страни и кимна в знак на одобрение. Дженшиятката се усмихна, взе буца сол и си тръгна. Доста след като си беше отишла, неКрол продължаваше да се любува на статуетката. През целия си живот се бе занимавал с

търговия, беше прекарал десет години сред гетсоидите на Аат с техните рибешки лица и четири при слабите като пръчки финдийци, беше посетил още шест планети, някога поробени от разпадналата се Хранганска империя, но никъде не бе срещал творци като дженшите. Не за първи път се питаше защо нито Клерономас, нито Чънг бяха отбелязали в дневниците си техните способности. Радваше се, че е така, защото видеха ли търговците съдържанието на сандъците, които бе изпратил с Ритър, щяха веднага да долетят тук. Когато пристигна, се бе надявал да открие някоя интересна билка или екзотична напитка, но не и изкуство от такава висока класа.

С напредването на деня го посетиха и други творци, слагаха произведенията си пред него. Той оглеждаше всяко изделие внимателно, вземаше едни и отказваше други, като заплащаше за първите със сол. Преди да се смрачи, пред него вече имаше малка купчина — два чудесни ножа от червеникав камък, сиво наметало, изплетено от възрастна дженшийка от козината на умрелия ѝ съпруг (лицето му бе изобразено в златист ореол), копие с кокалено острие, чиито надписи малко напомняха за руните на Старата Земя, и няколко статуетки. Последните бяха неговата страст. Чуждоземното изкуство често оставаше неразбрано, но дженшийските ваятели докосваха някаква струна в душата му. Боговете, които дялаха — всеки седнал в кокалена пирамида — имаха дженшийски, лица, но същевременно изглеждаха невероятно човешки: богове на войната със строги лица, същества, наподобяващи сатири, богини на плодородието като онази, която бе купил в началото на деня, почти човекоподобни воители и нимфи. НеКрол често съжеляваше, че не е учил извънземна антропология, за да може да напише книга за универсалността на митовете. Дженшите несъмнено имаха богата митология, макар че говорителите никога не разказваха за това — нищо друго не би могло да обясни тези статуетки. Може би вече не почитаха старите си богове, но все още ги помнеха.

По времето, когато Сърцето на Баккалон се спусна зад хоризонта и последните червеникави лъчи гаснеха в клоните на дърветата, неКрол бе натрупал толкова предмети, колкото можеше да носи, а солта почти бе свършила. Той нахлузи обувките, прибра грижливо придобивките си и се настани на затревената поляна, готов за

търпеливо очакване. Един по един към него се присъединиха дженшите от водопада. Накрая се появи и старият говорител.

Молитвите започнаха.

Стиснал пушката в ръка, старият говорител бавно закрачи през водата на езерото и приседна в подножието на пирамидата. Останалите, възрастни и деца, поне четирийсет души, избраха места в тревата близо до брега, зад неКрол и около него. Всички бяха отправили погледи към езерото и пирамидата, където силуетът на стария говорител се очертаваше на фона на новоизгрялата огромна луна. Старият говорител сложи пушката върху каменната основа, опря длани в пирамидата и тялото му сякаш се вдърви. Останалите дженши се напрегнаха и умълчаха.

НеКрол се намести по-удобно и потисна една прозявка. Не за първи път присъстваше на молитва пред пирамидата и познаваше добре ритуала. Очакваше го поне час скука — дженшите се прекланяха пред боговете си мълчаливо и не се чуваше нищо освен ритмичното им дишане, нямаше нищо за гледане освен тези четирийсет безстрастни лица. Търговецът въздъхна и се помъчи да се усамоти във вътрешния си мир: затвори очи и се съсредоточи върху меката трева под себе си и топлия ветрец, който галеше косата му. Тук, за кратко, той бе намерил покой. Колко дълго щеше да продължи обаче? Защото ако Стоманените ангели откриеха тази долина...

Измина час, но неКрол, погълнат от медитация, не забелязваше хода на времето. Изведнъж долови наоколо раздвижване и разговори — дженшите се надигаха и се отправяха към гората. После пред него застана старият говорител, сложи пушката в краката му и каза само:

— Не.

НеКрол се ококори.

— Какво?! Но вие *трябва* да го направите. Нека ви покажа как става...

— Арик, имах видение. Богът ми показва всичко, освен това ме увери, че няма да е добро дело да вземем това нещо.

— Говорителю, Стоманените ангели ще дойдат...

— Ако дойдат, нашият бог ще разговаря с тях — заяви дженшийският старейшина и от гласа му беше ясно, че това е окончателното му решение.

— За храната благодарим на себе си и на никого друго. Тя е наша, защото е създадена от ръцете ни, защото сме се сражавали за нея, наша е според единственото право, което признаваме — правото на силния. Но за тази сила — за мощта на ръцете ни и стоманата на нашите мечове, както и за огъня в сърцата ни — трябва да благодарим на Баккалон, бледото дете, което ни дари с живот и ни научи да го пазим.

Прокторът стоеше вдървено срещу петте дълги дървени маси в голямата столова и произнасяше всяка дума със сериозен и благочестив тон. Беше положил жилестите си ръце върху дръжката на меча, а мъждивата светлина караше униформата му да изглежда почти черна. Присъстващите Стоманени ангели бяха насядали, но го следяха внимателно, без да докосват храната пред себе си — едри варени грудки, димящи късове месо от дива свиня, черен хляб и купи със зрънца от нова трева. Децата под десет години, облечени с широки набрани ризи и с неизменните колани от стоманена мрежа, заемаха най-външните маси под тесните прозорци и не смееха да помръднат под строгите погледи на родителите си. По-навътре, на две еднакво дълги маси, бе подредено бойното братство, в цялото си въоръжение, мъже и жени, ветерани с бакърена кожа, облечени в хамелеонови дрехи като тези на Уайът, но без високата яка. Само неколцина имаха металните отличителни знаци за военен ранг. Централната маса, два пъти по-къса от останалите, бе отредена за кадровите Стоманени ангели, отделонните бащи и отделонните майки, оръжейните майстори, знахарите, четиримата фелдепископи, всичките с високи твърди пурпурни яки. И прокторът — начело.

— Нека вкусим от храната — обяви Уайът накрая, завъртя меча над масата, за да подчертае с този жест, че е храната е благословена, и седна на мястото си. Също като останалите прокторът се бе подредил на опашката при кухнята за да получи порция, която по нищо не се отличаваше от тази на останалите членове на братството.

Чу се звън на ножове и вилници и тропот на чинии, и от време на време удар на палка, когато някой приемен родител наказваше непослушен ученик. Но иначе в столовата цареше тишина. Стоманените ангели не разговаряха по време на хранене; предпочитаха

да обмислят наученото през деня, докато поглъщаха спартанските си порции.

По-късно децата — все така мълчаливи — напуснаха столовата и се прибраха в спалното. Бойното братство ги последва, едни се насочиха към параклиса, други към казармата, а неколцина излязоха да заемат постовете си по стените. Мъжете, които сменяха, щяха да получат топла храна в кухнята.

Останаха само офицерите — след като разчистиха масите, вечерята премина в съвещание на щаба.

— Свободно — нареди Уайът, но хората край масите не се отпуснаха видимо — просто никога не бяха учени на това. Прокторът потърси с поглед един от тях и попита: — Далис, подготви ли доклада, който поисках?

Фелдепископ Далис беше плещеста жена на средна възраст, с яки мускули и кожа с цвета на стар пергамент. На яката ѝ блещукаше миниатюрен знак — орнаментов чип, сочещ принадлежността ѝ към Компютърната служба.

— Да, прокторе — отвърна тя с твърд педантичен глас. — Джеймисъновият свят е колония четвърто поколение, заселена предимно от Стария Посейдон. Един голям континент, почти неизследван, и около дванайсет хиляди разнообразни по размери острови. Човешкото население е съсредоточено почти изцяло на островите и се прехранва с продукти от морето и земята, с отглеждане на морски животни и с индустрия. Океанът е богат на храна и метали. Общото население не надхвърля четирийсет и седем милиона. Има два големи града, и двата с космодруми: Порт Джеймисън и Джолостар. — Погледна компютърната разпечатка на масата. — Джеймисъновият свят дори не е бил картографиран по време на Двойната война. Никога не е вземал участие във военни действия и единствените въоръжени сили, с които разполагат там, са планетарната полиция. Джеймисън няма колониална програма и не се е опитвал да провъзгласява политическа юрисдикция извън пределите на собствената си атмосфера.

Прокторът кимна.

— Чудесно. В такъв случай заплахите на онези търговци са празни думи. Можем да продължим. Отделъонен баща Уолман?

— Прокторе, днес бяха заловени четирима дженши и вече висят на стените — докладва Уолман, червендалест млад мъж, късо подстриган, с големи уши. — Господарю, ако ми позволите, бих помолил да обсъдим възможно прекратяване на кампанията. Всеки ден търсим все по-упорито и намираме все по-малко. Със сигурност сме изтребили цялото дженшийско население, населявало доскоро Мечовата долина.

Уайът кимна.

— Други мнения?

Фелдепископ Лион, синеок и мършав, не скри несъгласието си.

— Има още живи от възрастните екземпляри. Зрялото чудовище е по-опасно от младоците.

— Не и в този случай — намеси се оръжеен майстор К'ара ДаХан. ДаХан беше едър мъж, почти гигант, плешив, с бронзов загар, шеф на Психологически оръжия и Вражеско разузнаване. — Според наблюденията ни разрушим ли определена пирамида, нито възрастните дженши, нито незрелите могат да представляват каквато и да било заплаха за децата на Баккалон. Настъпва разпад на социалната им структура. Възрастните или се разбягват, с надеждата да ги приемат в друг клан, или се връщат към полудиво съществуване. При което изоставят младите, повечето от които не оказват никаква съпротива, когато ги залавяме. Като се има предвид броят на дженшите на стените и докладите за избитите преди това, смея да заявя, че Мечовата долина е прочистена от тези животни. Идва зима, прокторе, а ни чака доста работа. Отдельонен баща Уолман и хората му трябва да получат нови задачи.

Дискусията продължи, но тонът вече беше зададен — повечето от изказващите се подкрепиха ДаХан. Уайът ги слушаше внимателно, като през цялото време се молеше за напътствие от Баккалон. Накрая даде знак за тишина.

— Отдельонен баща — обърна се той към Уолман, — утре събери всички дженши — както възрастни, така и деца, — които можеш да намериш, но не ги беси, ако не оказват съпротива. Вместо това ги отведи при стените и им покажи техните събрата. После ги прогони от долината, всеки в различна посока на света. — Той наведе глава. — Надявам се, че така ще отнесат до всички дженши нашето послание за цената, която трябва да заплатят, когато вдигат ръка или

оръжие срещу семето на Земята. Когато дойде пролетта и децата на Баккалон излязат от пределите на Мечовата долина, дженшите ще изоставят мирно пирамидите си и ще ни преотстъпят земите си, за да може величието на бледото дете да продължи да нараства.

Лион и ДаХан кимаха, другите също.

— Прочети ни мъдрите думи — помоли фелдепископ Далис.

Проктор Уайът се съгласи. Една от по-младите отделёонни майки му донесе Книгата и той я отвори на Главата с Ученията и зачете:

— „В онези дни много злини се изляха върху семето на Земята, защото децата на Баккалон Го бяха изоставили, за да се кланят на по-мекушави божества. Затуй небесата потъмняха и стовариха се отгоре им Синовете на Хранга, с червени очи и демонични зъби, а отдолу като облак скакалци нахлуха финдийските орди, та чак закриха звездите. И светът горя в огньовете, а децата викаха: «Спасете ни! Спасете ни!» И бледото дете дойде и застана сред тях, с Неговия могъщ меч в ръката Му, и с глас като гръмотевица. И Той ги порица: «Вие бяхте лоши деца — рече им, — защото не Ми се подчинихте. Къде са ви мечовете? Не положих ли мечове в ръцете ви?» А децата отвърнаха: «Превърнахме ги в плугове, о, Баккалон!» И Той се разгневи. «С тези плугове ли, тогава, ще прогоните Синовете на Хранга? С плуговете ли ще се изправите срещу финдийските орди?» И Той ги изостави и запуши ушите Си за плача им, защото Сърцето, на Баккалон е Сърце от огън. Но тогава един от семето на Земята изсуши сълзите си, защото небето грееше толкова ярко, че те пареха бузите му. И жажда за кръв се надигна в него и той изкова от плуга си меч и нахвърли се връз Синовете на Хранга, и ги избиваше където свари. И други видяха и го последваха и страховит боен вик огласи света. А бледото дете го чу и дойде отново, защото слухът Му се радва повече на бойните крясъци, отколкото на плача. И когато Той видя, усмихна се. «Сега вече отново сте Мои деца — рече на семето на Земята. — Обърнахте Ми гръб, за да се преклоните пред един бог-агнец, но не знаете ли, че агнецът става само за заколение? Ала добре, че взорът ви се проясни и пак сте Вълците на Бога!» И Баккалон им даде отново мечове, на всички Свои деца, на семето на Земята, и въздигна Той могъщото си черно острие, Убиеца на демони, който погубва бездушните, и го завъртя високо. И Синовете на Хранга отстъпиха пред неговата сила, а финдийската орда

изгоря от погледа му. И децата на Баккалон закрачиха из световете“. — Прокторът вдигна очи. — Вървете, мои братя по оръжие, и мислете за Учението на Баккалон, докато спите. И нека бледото дете ви дари с видения!

С това срещата бе завършена.

Дърветата на хълма бяха съвсем голи и блестяха от слана, а снегът — равен освен на местата, където минаваха стъпки или имаше вълнички от силния северен вятър, — сияеше ослепително на следобедното слънце. В долината под тях градът на Стоманените ангели изглеждаше невероятно спокоен и чист. Високи преспи се бяха натрупали в основите на източната стена и се издигаха до средата на червеникавия камък, портите не бяха отваряни от месеци. Много отдавна децата на Баккалон бяха събрали реколтата и се бяха затворили в града, за да се греят край огньовете. Ако не бяха синкавите пламъци, които не угасваха по цяла нощ, и редките патрули по стената, неКрол сигурно щеше да си помисли, че Ангелите са заминали.

Дженшийката, която неКрол, кой знае защо, бе нарекъл Непримиримата говорителка, го погледна с неестествено тъмните си за своя вид очи.

— Под снеговете лежи разрушеният бог — рече тя и меките звуци на дженшийския не успяха да скрият болката в гласа ѝ. Дватама стояха на същото място, където преди време неКрол бе довел Ритър, мястото, където някога се бе издигала пирамидата от пещ камък. НеКрол бе облечен от главата до петите в бял термоизолиращ костюм, прилепнал плътно по тялото му. Поглеждаше към Мечовата долина през синкавия пластослой на качулката. Но дженшийката, Непримиримата говорителка, беше гола. Вятърът рошеше сивата ѝ зимна козина. Ремъкът на лазерната пушка минаваше между гърдите ѝ.

— И други богове освен вашия ще бъдат разрушени, ако не бъдат спрени Стоманените ангели — посочи неКрол и потрепери, въпреки изолиращия костюм.

Дженшийката сякаш не го чу.

— Бях дете, когато дойдоха, Арик. Ако не бяха посегнали на нашия бог, сигурно още щях да съм дете. Когато всичко свърши, светлините угаснаха и сиянието в мен замря, побягнах надалеч от

пеещите камъни, отвъд нашата родна гора, без да зная какво да правя, без да помисля за прехраната си дори. Нищо не е както едно време в тъмната долина. Дивите свине бягаха от мен или ме заплашваха с бивните си, други дженши искаха да ме нападнат или се биеха помежду си. Не разбирах какво става, нито можех да се моля. Дори когато Стоманените ангели ме откриха, не осъзнах какво ме чака и тръгнах с тях за града им, без да познавам дори речта им. Помня стените и децата на въжета — толкова много и по-малки от мен. Едва тогава — когато ги видях да висят там — започнах да крещя и да се боря и в мен се пробуди нещо диво и необуздало. — Тя втренчи поглед в него, вдигна космата ръка и я положи на приклада на пушката.

НеКрол я бе обучил добре, от деня, когато тя се присъедини към него, в края на лятото, след като Стоманените ангели я бяха прогонили от Мечовата долина. Непримириката говорителка бе несъмнено най-добрият войник от шестимата лишени от божества изгнаници, които бе взел със себе си и бе обучил. Преди това предложи оръжие на всеки от околните кланове и навсякъде получи отказ. Дженшите бяха убедени, че техните богове ще ги защитават. Само лишените от богове се вслушваха в думите му, и то не всички сред тях — мнозина бяха приети в други кланове. Но други, като Непримириката говорителка, бяха видели твърде много жестокости, за да се успокоят. Тя бе първата, която взе оръжието, след като старият говорител я прокуди от Клана на водопада.

— Понякога е по-добре да си нямаш богове — рече неКрол. — Тези долу имат бог и той ги е превърнал в това, което са сега. Дженшите също имат богове и умират, защото им вярват. Вие, безбожните, сте единствената надежда.

Непримириката говорителка мълчеше. Не откъсваше очи от смълчания град.

НеКрол я разглеждаше крадешком и се питаше: „Ако тя и останалите петима са единствената надежда за дженшите, има ли въобще надежда?“ Непримириката говорителка и всички останали изгнаници таяха в душите си налудничав гняв, който понякога го плашеше. Дори Ритър да се върнеше с обещаните пушки, малобройната им група не би могла да спре настъплението на Ангелите. Ала и да успееш, колкото и да бе невероятно, какво щяха да правят тогава безбожните — къде щяха да намерят място?

Стояха смълчани. Снегът се трупаше в краката им и северният вятър щипеше лицата им.

Параклисът бе тъмен и притихнал. В ъглите слабо сияеха светлинни глобуси. Редиците прости дървени пейки пустееха. Над масивния олтар от черен камък светеше холограма на Баккалон — толкова истинска, че богът сякаш дишаше. Момче, най-обикновено момче, голо, с млечнобяла кожа, големи очи и руси коси. Истинско олицетворение на невинността. Но в ръката си стискаше черен меч, меч по-голям от самия него.

Уайът бе коленичил пред проекцията, със сведена глава. Цяла зима го измъчваха мрачни и неспокойни сънища и идваше тук всеки ден да се моли за напътствия. Нямаше към кого друго да се обърне освен към Баккалон — той, Уайът, беше прокторът, който водеше другите в битка и вяра. Само той можеше да разгадае виденията.

Ето защо всеки ден прокторът се измъчваше от колебания, докато снегът навън не започна да се топи и панталоните му не се протъркаха на коленете от триенето в пода. Но дойде ден, в който той взе решение, и в същия ден свика заместниците си в параклиса.

Те дойдоха един по един — прокторът беше коленичил неподвижно — и насядаха на пейките зад него. Уайът не им обърна внимание; молеше се само думите му да бъдат верни и точни, а видението — истинско. Когато се събраха всички, стана и се обърна към тях.

— Много са световете, на които са живели децата на Баккалон — поде, — но никой толкова благословен, колкото този, нашият Корлос. Назряват велики времена, мои братя по оръжие. Бледото дете ме посети в съня ми, както някога е навещавало първите проктори, в годините преди да бъде основано братството. То ме дари с видения.

Останалите мълчаха, свели скромно погледи — той беше техният проктор в края на краищата. Не можеше да има въпроси, когато старшият по ранг говори мъдри слова и издава заповеди. Това бе един от заветите на Баккалон — йерархията на командването е свещена и никога не бива да бъде подлагана на съмнение. Така че всички мълчаха.

— Самият Баккалон е идвал на този свят. Отишъл при лишените от души и животните и им разказал за нашето царство и ето какво ми рече днес: когато дойде пролетта и семето на Земята излезе от Мечовата долина, за да завладее нови земи, всички животни трябва да се преклонят пред нас и да заемат подобаващите им се места. Това е моето предсказание! Освен това — ще станем свидетели на чудеса. Това също ми обеща бледото дете: знаци, с които ще познаем Неговата истина и които ще разпалят вратата ни и ще ни дарят с нови откровения. Но същевременно ще я подложат на изпитание, защото иде време на жертви и Баккалон ще поиска от нас много, за да потвърдим обичта си към Него. Трябва да помним Неговото Учение и да бъдем верни на себе си, и всеки от нас трябва да Му се подчинява, както дете се подчинява на своя родител, а войникът на своя офицер, с други думи, незабавно и без колебание. Защото бледото дете знае най-добре какво трябва да се прави. Има и видения, с които ме дари, сънища, които сънувах. Братя, молете се с мен.

Уайът отново се обърна към олтара и коленичи, а останалите също коленичиха и подеха молитва — всички без един. В сенките в дъното на параклиса К'ара ДаХан гледаше своя проктор изпод надвисналите си вежди.

Същата нощ, след мълчалива вечеря в столовата и кратка среща на щаба, оръжейният майстор повика Уайът за разходка по стените.

— Прокторе, душата ми е обезпокоена — поде той. — Трябва да се посъветвам с този, който стои най-близо до Баккалон.

Уайът кимна, двамата взеха дебели наметала от черна кожа и излязоха на терасата от червеникав камък, над която блещукаха звездите.

Близо до караулката над градската порта ДаХан се облегна на парапета и след като плъзна поглед по скованата от сняг долина, го спря на лицето на проктора и каза:

— Уайът, вратата ми е слаба.

Прокторът не отговори. Лицето му бе скрито в сянката на качулката. Такова признание не беше характерно за воин на Стоманените ангели. Баккалон казваше, че вратата на боеца трябва винаги да е непоклатима.

— В старите времена — продължи К'ара ДаХан — срещу децата на Баккалон са били използвани много оръжия. Днес някои от тях

съществуват само в легендите. Може би никога не ги е имало. Може би те са лишени от съдържание понятия, като боговете, на които се прекланят мекушавите хора. Аз съм само един оръжеен майстор, тези неща са непознати за мен. Но, прокторе, има една легенда, която ме безпокои. Веднъж, разказва се в нея, през дългите векове на война, Синовете на Хранга пратили на смето на Земята зли вампири на ума, същества, които хората нарекли ядачи на души. Докосването им било невидимо, но се простирало на километри, по-далече, отколкото може да ги види човек, по-далече, отколкото стреля лазерна пушка, и предизвиквало лудост. Видения, прокторе, видения! Лъжливи богове и лъжливи планове били заложени в умовете на хората и...

— Мълчи! — срязва го Уайът. Гласът му беше твърд и студен като нощния въздух, който превръщаше дъха в пара.

Настъпи тягостна тишина. Сетне, с омекнал глас, прокторът продължи:

— Цяла зима се молах, ДаХан, борех се с виденията. Аз съм проктор на Децата на Баккалон на света Корлос, не някакво сукалче, което да бъде подвеждано от лъжливи богове. Говоря само тогава, когато съм сигурен. Говоря като ваш проктор, като ваш баща във вярата и като командващ офицер. Това, което ме тревожи, оръжеен майстор, е, че се съмняваш в мен. Следващото, което очаквам, е да започнеш да спориш с мен на бойното поле, да обсъждаш с други заповедите ми.

— Никога, прокторе — отвърна ДаХан и покорно коленичи в снега.

— Надявам се. Но преди да те освободя, защото си мой брат пред Баккалон, ще ти отговоря, макар да не се налага да го правя. Ето какво ще ти кажа: прокторът Уайът е добър офицер, както и посветен на вярата си мъж. Бледото дете сподели с мен пророчествата си и предсказа, че ни очакват големи чудеса. Неща, които скоро ще видим с очите си. Но ако предсказанията не се сбъднат, ако не се появят никакви знаци — това също ще видим с очите си. И тогава ще знам, че не Баккалон е пратил виденията, а лъжлив бог, вероятно хрангански ядач на души. Или ти смяташ, че хранганците могат да правят чудеса?

— Не — отвърна ДаХан все още на колене, свел голямата си олисяла глава. — Това би било ерес.

— Именно — потвърди прокторът и погледна за миг зад стените. Нощта беше ясна и студена и нямаше луна. Усещаше вдъхновение, дори звездите сякаш възпяваха величието на бледото дете, защото съзвездието на Меча беше високо в зенита и Воинът посягаше към него от мястото, където стоеше на хоризонта.

— Тази нощ ще стоиш на пост без наметалото — обърна се прокторът към ДаХан, след като отново погледна надолу. — И когато северният вятър те накара да затрепериш, ще приемеш болката като награда, защото тя ще е знак, че си се подчинил на своя проктор и на бога. Колкото повече изстива плътта ти, толкова повече пламъкът в сърцето ти ще се разгаря.

— Да, прокторе — отвърна ДаХан, свали наметалото си и му го подаде.

На стенния екран в потъналата сумрак всекидневна вървеше позната драма, но неКрол се бе отпуснал в креслото с притворени очи и почти не следеше записа. Непримириката говорителка и двама други дженшийски изгнаници седяха на пода, втренчили заплени погледи в спектакъла човешки терзания и неволи — напоследък проявяваха жив интерес към обичаите и живота на други култури. Всичко това наистина бе много странно, мислеше си неКрол, дженшите от водопада и другите кланове не изпитваха подобен интерес. Спомни си първите дни, преди идването на Стоманените ангели с техния стар, обречен на разглобяване боен кораб, когато бе предлагал най-различни предмети за размяна с дженшийските говорители — сияеща коприна от Авалон, скъпоценни камъни от Горен Кавалаан, дуралуминиеви ножове, слънчеви генератори, стоманени енерголъкове, книги от десетки светове, лекарства и вино — беше докарал по малко от всичко. От време на време говорителите вземаха нещичко, но никога не проявяваха особен ентузиазъм — единственото, което ги интересуваше, беше солта.

Едва когато дойдоха пролетните дъждове и Непримириката говорителка започна да го разпитва, неКрол осъзна изненадано колко рядко който и да било от дженшите го бе питал за каквото и да било. Но изгнаниците определено бяха по-любознателни, особено Непримириката говорителка. НеКрол можеше да отговаря само на

малка част от въпросите и дори тогава тя винаги имаше нови, с които да го изненада. С времето той започна да се ядосва на собственото си невежество.

Но същото се случи и с Непримиримата говорителка, която за разлика от клановите дженши — дали религията имаше чак толкова значение? — бе готова да отговаря на въпросите му и неКрол започна да я разпитва за много неща, които глождеха любопитството му. В повечето случаи тя само премигваше объркано, неспособна да намери отговор.

— Няма истории за наши богове — обясни му веднъж, когато той се поинтересува от дженшийските митове. — Що за разкази може да са това? Боговете обитават поклонническите пирамиди, Арик, ние им се молим, а те ни пазят и озаряват живота ни със светлина. Не дебнат наоколо, нито се сражават помежду си, както, изглежда, правят вашите богове.

— Но и вие някога сте имали богове, преди да започнете да се прекланяте на пирамидите — възрази неКрол. — Тези, които вашите ваятели претворяват в статуетки. — Той дори разопакова един от пакетите и ѝ показа няколко фигурки. Непримиримата говорителка само приглади козината си и поклати глава.

— Бях твърде малка, за да стана ваятелка, и вероятно затова не ме научиха. Всички знаем само това, което трябва да знаем, но на ваятелите е отредено да вършат тези неща и може би те знаят истории за старите богове.

Друг път той я попита за пирамидите и научи още по-малко.

— Да сме ги построили? — отвърна с въпрос тя. — Не, Арик, ние не сме ги строили. Имало ги е открай време, като дърветата и скалите. — Тя премигна. — Но те не са като дърветата и скалите, нали? — И отиде да го обсъди развълнувано с другите.

Безбожните дженши може да бяха по-любопитни и контактни от своите братя и сестри от клановете, но отношенията и с тях бяха трудни и с всеки изминал ден неКрол все повече осъзнаваше колко напразни са усилията му. Сега вече разполагаше с осмина изгнаници — посред зима бяха открили още двама, полумъртви от глад, и ги бяха научили да боравят с двете лазерни пушки и да шпионират Ангелите. Ала дори Ритър да се върнеше с още оръжия, силата им беше нищожна в сравнение с мощта на проктора. „Светлините на Джолостар“ щяха да

докарат истински арсенал от оръжия, с очакването всеки клан на сто километра наоколо да се присъедини към борбата и дженшите да надвият Стоманените ангели с численост. Джанис щеше да побеснее, когато на срещата пристигнат само неКрол и неколцина изгнаници.

Ако запазеше и тях. Напоследък изпитваше все по-големи затруднения да задържи партизаните си. Омразата им към Стоманените ангели все още граничеше с лудост, но те в никакъв случай не бяха сплотен колектив. Никой от тях не обичаше да изпълнява заповеди, непрестанно спореха помежду си и нерядко се сбиваха. Що се отнася до поддържането на физическа форма, това също беше проблем. От трите женски в отряда Непримиримата говорителка бе единствената, която не си позволи да забременее. И тъй като дженшите обикновено раждаха по четири до осем отрочета, неКрол изчисли, че към края на лятото ги очаква истински бум на популацията. А след това щяха да дойдат още, защото безбожните се съешаваха почти непрестанно и нямаше такова нещо като дженшийски контрол на раждаемостта. Чудеше се как клановете съумяват да поддържат постоянна популацията си, но изгнаниците не знаеха и това.

— Предполагам, че по-рядко се съвкупяваме — отвърна Непримиримата говорителка, когато я запита, — но бях малка и няма как да знам.

неКрол въздъхна, облегна се назад и се опита да се абстрахира от звука на телевизора. Вече осъзнаваше, че го очакват още по-големи трудности. Стоманените ангели най-сетне бяха напуснали пределите на града и моторните им фургони бяха разровили гората на Мечовата долина, превръщайки я в орна земя. Той самият се бе качил на хълмовете и видя, че скоро предстои пролетната сеитба. След това децата на Баккалон щяха най-вероятно да поемат към нови завоевания. Миналата седмица един от тях — гигант „без козина на главата“, както го описаха неговите съгледвачи — бе забелязан при разрушената пирамида да събира пеещи камъни. Каквото и да бе намислил, не беше нищо добро.

Понякога му приляваше от мисълта за силите, с които си играе, и почти му се искаше Ритър да забрави за лазерите. Непримиримата говорителка бе твърдо решена да удари веднага щом всички получат оръжие, независимо от шансовете за успех. Изплашен, неКрол й

припомни горчивия урок, който им бяха дали Стоманените ангели, когато дженши бяха убили човек — в сънищата си той често виждаше децата на стената.

Но тя само го изгледа и в очите ѝ отново проблеснаха налудничави пламъчета.

— Да, Арик. Помня.

Мълчаливи и съсредоточени, момчетата от кухненската смяна прибраха чиниите от вечерята и изчезнаха.

— Свободно — нареди Уайът на офицерите си. После продължи: — Дойде времето на чудесата, които бледото дете ни предказа. Тази сутрин пратих три отряда към хълмовете на югоизток от Мечовата долина, за да разпръснат един нов дженшийски клан. Следобед те се върнаха с доклад, с който сега ще бъдете запознати. Отдельонна майко Джолип, ще бъдеш ли така добра да опишеш събитията, които са станали, след като си се опитала да изпълниш заповедта ми?

— Да, прокторе. — Джолип, белокожа блондинка с измъчено лице, се изправи. Униформата висеше на мършавото ѝ тяло. — Получих отряд от десет души и задача да прогоня така наречения скален клан, чиято пирамида се издига в подножието на една стръмна скала в неизследваната част на хълмовете. Според информацията на нашето разузнаване това беше малък клан, с не повече от двайсетина възрастни, затова се отказахме от тежко въоръжение. Взехме само едно бластерно оръдие клас пет, тъй като пистолетите ни не са достатъчни за разрушаването на пирамидата. Останалата част от екипировката ни бе съвсем стандартна. Не очаквахме никаква съпротива, но понеже помнехме инцидента с пеещата пирамида, бяхме предпазливи. Приблжихме се в полукръг, с извадени звукови пистолети. В гората срещнахме неколцина дженши, които взехме в плен и поведохме пред нас, за да ги използваме като жив щит в случай на засада или нападение. Това, разбира се, се оказа напълно излишно. Когато стигнахме пирамидата при скалата, те вече ни очакваха. Бяха поне дванайсет животни, господарю. Едно от тях седеше близо до основата на пирамидата, притиснало ръце към страните си, а останалите го бяха заобиколили в кръг. Погледнаха към нас, но не помръднаха. — Тя направи пауза и се почеса замислено по носа. — Както казах на

проктора, оттук нататък нещата придобиха много странен обрат. Миналото лято на два пъти предвождах атаки срещу дженшийски кланове. Първия път не открихме никой в околностите на пирамидата, която разрушихме. Втория пред нас се изпречи цяла тълпа, която се опитваше да ни изблъска, но не проявяваше особена агресия. Разпръснаха се едва когато приложихме звуковите оръжия. И, разбира се, изучих внимателно доклада на отделен баща Алор за сблъсъците при пеещата пирамида. Но този път беше съвсем различно. Наредих на двама от хората си да монтират бластерното оръдие на тринога и дадох на животните недвусмислен знак, че трябва да се махнат. С ръце, естествено, тъй като не зная нечестивия им език. Те се подчиниха незабавно, разделиха се на две групи и се подредиха от двете страни на линията на огъня. Покривахме ги със звукови пистолети, разбира се, но всичко изглеждаше съвсем мирно. Така и продължи. Оръдието разруши пирамидата с няколко точни изстрела, изригна огнено кълбо, сетне постройката избухна. Разхвърчаха се отломки, но никой не пострада, тъй като ние се бяхме прикрили, а дженшите, изглежда, не проявяваха особен интерес. След рухването на пирамидата се разнесе остра миризма на озон и в продължение на няколко секунди лумна синкав пламък. Почти нямах време да го наблюдавам обаче, тъй като в този момент всички дженши паднаха на колене пред нас. Стана изведнъж. После притиснаха ръце към земята и се проснаха по очи. Помислих си, че ни поздравяват като свои богове, защото бяхме унищожили техния бог, и се опитах да им обясня, че не ни трябва животинското им преклонение, а само да напуснат незабавно тези земи. Но после видях, че греша, защото в този момент откъм гористия хълм се спуснаха други четирима членове на клана и ни дадоха статуетката. По същото време останалите се надигнаха. За последно ги видях да напускат долината в източна посока. Взех статуетката и я донесох на проктора. — Тя замълча, но остана права, очакваше въпроси.

— И тя е при мен — обади се Уайът, сложи нещо завито с бяло покривало на масата и вдигна плата.

Основата беше триъгълна, от черно дърво, три извити костици се издигаха от ъглите и се събираха горе, оформяйки пирамидната рамка. Вътре, издялан фино от синкаво дърво до най-малките подробности, стоеше Баккалон, бледото дете, стиснал изрисуван меч в ръка.

— Какво означава това? — попита сепнато фелдепископ Лион.

— Светотатство! — провикна се фелдепископ Далис.

— Нищо толкова страшно — обади се Горман, фелдепископ по тежкото въоръжение. — Животните просто се опитват да спечелят благоразположението ни, може би с надеждата да приберем оръжия.

— Никой друг освен семето на Земята не може да се прекланя на Баккалон — заяви Далис. — Така е писано в Книгата! Бледото дете няма да погледне благосклонно на бездушните!

— Тишина, мои братя по оръжие! — рече прокторът и на масата се възцари мълчание. — Това е първото от чудесата, за които ви говорих през зимата в параклиса, първата от странните случки, които предсказа Баккалон. Защото Той наистина е слизал на този свят, на нашия Корлос, и дори животните знаят как изглежда! Помислете за това, братя мои. Помислете за тази статуетка. Задайте си няколко прости въпроса. Допускано ли е някое от онези дженшийски животни в нашия свещен град?

— Не, разбира се, че не — отвърна някой.

— В такъв случай никое от тях не е могло да види холограмата над нашия олтар. Нито пък аз съм излизал сред тях, тъй като задълженията ми ме държат зад стените. Така че никой не би могъл да зърне бледото дете на веригата, която нося, защото малцината, които са полагали взор върху нея, по-късно са увисвали на стените. Животните не говорят езика на семето на Земята и никой от нас не е научил техния език. И последно, те не са чели Книгата. Спомнете си всичко това и се запитайте — как са могли техните ваятели да знаят какво точно да сътворят от дървото?

Присъстващите се заспоглеждаха мълчаливо.

Уайът скръсти ръце.

— Чудо. Но дженшите повече няма да ни създават проблеми, защото бледото дете ги е навестило.

Седналата вдясно от проктора фелдепископ Далис се намръщи.

— Прокторе мой, водачо на нашата вяра — заговори тя бавно, обмисляше всяка дума, — нали не искаш да кажеш, че тези... тези животни — че те почитат бледото дете и То приема преклонението им!

Уайът изглеждаше спокоен и добронамерен, на устните му трептеше усмивка.

— Не измъчвай напразно душата си, Далис. Чудиш се дали не съм изпаднал в Първата заблуда, припомняш си вероятно Светотатството на Г'хара, когато един пленен хранганец се поклонил на Баккалон, за да се спаси от животинска смърт, и лъжепрокторът Гиброн обявил, че всички, които почитат бледото дете, имат души. — Той поклати глава. — Виждаш, че съм чел внимателно Книгата. Но не, фелдепископ, няма опасност от светотатство. Баккалон наистина е слизал при дженшите, но ги е дарил само с истината. Те са Го виждали в цялото Му въоръжено величие, чули са Го да ги обявява за животни, за лишени от души, както със сигурност е сторил. Ето защо те се придържат към отреденото им място във вселената и отстъпват пред нас. Те никога вече няма да убият човек. Спомнете си, че те не са се поклонили на статуетката, която сами са изработили, а са я дали на нас, семето на Земята, тъй като само наше е правото да я притежаваме. И когато са се проснали, направили са го в нашите крака, като животни пред хора, и така ще бъде от днес нататък. Разбирате ли? Те са познали истината.

Далис кимна.

— Да, прокторе мой. Сега вече съм просветлена. Прости ми, задето проявих моментна слабост.

Но в другия край на масата К'ара ДаХан се наведе напред, сплете пръсти, намръщи се и рече с тежък глас:

— Прокторе мой.

— Да, оръжеен майстор? — Уайът го изгледа строго.

— Подобно на фелдепископа в моята душа също за кратко се прокрадна съмнение, но сега и аз се чувствам просветлен. Мога ли да добавя нещо?

Уайът се усмихна.

— Разбира се.

— Това наистина може да е чудо — заговори ДаХан, — но нека първо си зададем въпроса не е ли измама от страна на бездушните ни врагове? Не разбирам смисъла на тяхната стратегия, но се сещам за един начин, с който дженшите биха могли да познаят лика на нашия Баккалон.

— Така ли?

— Говоря за обменната станция на дженшите и за червенокосия търговец Арик неКрол. Той е от семето на Земята, на външен вид

емерелиец, и ние му дадохме Книгата. Но в душата му не се разгоря обич към Баккалон, а когато излиза, не носи със себе си оръжие, сякаш е някакъв безбожник. Противопоставя ни се, откакто пристигнахме тук, и стана още по-враждебен след урока, който дадохме на дженшите. Може би той е накарал ваятелите от скалния клан да изработят тази статуетка, с някаква странна и неразгадаема за нас цел. Доколкото знам, той продължава да търгува с тях.

— В думите ти има истина, оръжеен майстор. През първите месеци след пристигането ни аз се опитах да обърна неКрол в правата вяра. Не успях, но научих от него много за дженшийските животни и за търговията му с тях. — Прокторът продължаваше да се усмихва. — Той търгува с един от клановете тук, в Мечовата долина, с хората от пеещия камък, със скалния клан от далечния плодороден триъгълник, с племето от водопада и с други кланове на изток.

— Тогава това е негово дело — заяви ДаХан. — Хитрост!

Всички погледи се втренчиха в Уайът.

— Не бих казал. Каквито и да са намеренията му, неКрол е само един. И не търгува с всички дженши, нито ги познава. — Усмивката на проктора се разшири. — Тези от вас, които са виждали емерелиеца, знаят, че е човек слаб и отпуснат, не може да стигне далече пеша, а няма нито въздухолет, нито енергоскутер.

— Но въпреки това е установил връзки със скалния клан — посочи ДаХан упорито.

— Да, така е — отвърна Уайът. — Но отделонна майка Джолип не е продължила по-нататък тази сутрин. Пратих също и отделонните бащи Уолман и Алор да прекосят водите на Белия нож. Земите отвъд са сенчести и плодородни, по-добри от тези на изток. Скалният клан, който държи югоизточния край, е между Мечовата долина и Белия нож и ще трябва да бъде прогонен. Но другите пирамиди, срещу които настъпихме, принадлежат на клановете от далечната река, повече от трийсет километра на юг. Те никога не са се срещали с Арик неКрол, освен ако през зимата не са им порасли крила.

Уайът се наведе отново, извади изпод покривалото още две статуетки и ги постави до първата. Едната беше с широка основа, но иначе грубо издялана, другата бе изработена от фин пясъчен корен, с най-малките подробности. Но като се изключеше материалът, двете статуетки бяха идентични с първата.

— И това ли е някаква хитрост, оръжеен майстор? — попита Уайът.

ДаХан мълчеше. Но фелдепископ Лион внезапно се надигна и възкликна:

— Това е чудо!

Останалите го подкрепиха. Когато виковете най-сетне утихнаха, намръщеният оръжеен майстор сведе глава и тихо помоли:

— Прокторе мой. Прочети ни мъдрите слова.

— Лазерните пушки, говорителке, лазерните пушки! — В гласа на неКрол се усещаше засилваща се истерия. — Ритър още не се е върнала и в това е въпросът. Трябва да чакаме.

Стоеше пред входа на обменната станция гол до кръста и изпотен от горещото утринно слънце, а силният вятър рошеше косите му. Преди малко се беше събудил от някаква врява. Беше успял да ги спре в покрайнините на гората и сега Непримиримата говорителка го гледаше навъсено, преметнала оръжие през рамо, с ярък копринен шал, завързан на шията, и пръстени от блещукащи камъни на осем от пръстите. Другите изгнаници, с изключение на двете бременни самки, стояха около нея. Един носеше втората пушка, останалите бяха въоръжени с вибриращи ножове и енерголъкове. Идеята очевидно принадлежеше на говорителката. До нея, коленичил и задъхан, след като беше тичал чак от пеещите камъни, се подпираше на коляно новият ѝ другар.

— Не, Арик — отвърна тя, втренчила гневен поглед в него. — Твоите пушки закъсняват с повече от месец според вашето времеизмерване. Докато чакаме, Стоманените ангели рушат нови пирамиди. Скоро пак ще започнат да бесят деца.

— Много скоро — потвърди неКрол. — Съвсем скоро, ако ги нападнете. Къде е вярата ви в победата? Съгледвачите докладваха, че атакуват с два отряда и моторен фургон. Можете ли да ги спрете с две пушки и четири лъка? Не се ли научихте да мислите вече?

— Научихме се — отвърна тя, оголила зъби. — Но сега това няма значение. След като клановете не оказват съпротива, ще го направим ние.

Коленичилият до нея младеж вдигна глава и съобщи все така задъхано:

— Те... те се отправиха към водопадите.

— Към водопадите! — повтори Непримиримата говорителка. — Арик, откакто си отиде зимата, те разрушиха повече от двайсет пирамиди, фургоните им събарят гората и оставят дълбоки дири от долината до речните земи. Но тази година не са наранили нито един дженши — просто ги пускат да си вървят. И всички лишени от богове кланове се събраха при водопадите, гората там е обрана до последния плод. Говорителите им седят със стария говорител и може би богът на водопада ги напътства, може би той е най-могъщият бог. Не зная нищо за тези неща. Но зная, че гологлавият Ангел е научил за тези двайсет клана, събрани заедно, за събирането на повече от петстотин възрастни дженши, и че води моторния фургон право към тях. Дали този път ще ги пусне да си вървят, ощастливен от поредната статуетка? Дали те ще си тръгнат, Арик, ще се откажат ли и от този бог, както от предишните? — Тя изцъкли очи. — Боя се, че ще се опитат да се съпротивляват със зъби и нокти. Боя се, че плешивият Ангел ще ги избеси, дори да не окажат съпротива, защото ще се изплаши от толкова дженши, събрани на едно място. Боя се от толкова много неща, а знам тъй малко, но това, което знам със сигурност, е, че трябва да сме там. Няма да ни спреш, Арик, нито ще чакаме твоите закъснели оръжия. — Тя се обърна към другите и се провикна: — Хайде, да побързаме.

Групата потъна в гората, преди неКрол да успее да отвори уста. Той изруга обезсърчено и се върна в бараката.

Двете бременни самки тъкмо си тръгнаха. И двете бяха в края на бременността си, но въпреки това бяха взели енерголъкове. НеКрол замръзна.

— И вие ли? — извика ядосано. — Какво е това безумие?

Те само го изгледаха със златистите си очи и продължиха към дърветата.

Той се прибра, върза косата си, за да не се закача в клоните, нахлузи риза и се втурна към вратата. После се спря. Оръжие, трябваше му някакво оръжие! Огледа се трескаво и изтича в склада. Всички лъкове бяха разграбени. Какво да прави? Започна да рови и накрая откри едно вибромачете. Изглеждаше странно в ръката му и

сигурно видът му беше смешен и нелеп, но чувстваше, че трябва да направи нещо.

Излезе и забърза към водопадите.

НеКрол бе твърде дебел и отпуснат, непривикнал да тича, а пътят бе поне два километра през мочурлива гора. На три пъти спира да си почива, да успокои болката в гърдите си и му се стори, че мина цяла вечност, докато стигне. Но въпреки това успя да изпревари Стоманените ангели — моторният фургон беше тромав и бавен, а пътят от Мечовата долина — дълъг и хълмист.

Долината буквално гъмжеше от дженши. Тревата около езерото бе окосена, а то самото изглеждаше два пъти по-голямо, отколкото при предишното му посещение рано през пролетта. Дженшите изпълваха цялото пространство, насядали и втренчили погледи в пирамидата. Седяха толкова плътно един до друг, че едва успяваше да си пробива път през тях. Имаше още дженши по плодните дървета, деца — катереха се по клоните. Говорителите се бяха събрали на каменната плоча в средата на езерото, притиснали тела в пирамидата. Един от тях, нисък и мършав, се бе покатерил на раменете на друг, за да може и той да я докосва. НеКрол се опита да ги преброи, но се отказа — групата бе твърде плътна, слята маса от сивкава козина, ръце, крака и златисти очи, с пирамидата в центъра, както винаги тъмна и неподвижна.

Непримиримата говорителка бе нагазила в езерото до глезените. Беше се обърнала към тълпата и им крещеше, но с шала и пръстените изглеждаше някак чужда за това място. Докато говореше, размахваше над главата си лазерната пушка. С див, истеричен глас тя убеждаваше дженшите, че Стоманените ангели идват, че трябва да напуснат района около пирамидата незабавно, да се разпръснат и да се скрият в гората, да се прегрупират при обменната станция. Повтаряше го отново и отново.

Но дженшите не помръдваха от местата си. Никой не отговаряше, вероятно никой не я чуваше. Молеха се — посред бял ден.

НеКрол успя да си проправи път през тях и спря до Непримиримата говорителка.

— Арик — рече тя прегракнало, — Ангелите идват, а те не искат да ме чуят.

— Другите — попита той задъхано. — Къде са?

— Сред дърветата — отвърна тя и махна с ръка. — Пратих ги сред дърветата. Снайперисти, Арик, като онези, които видяхме в твоите филми.

— Моля те. — Той я погледна в очите. — Върни се с мен. Остави ги. Ти им го каза, аз също. Каквото и да се случи, всичко е заради проклетата им религия.

— Не мога да си тръгна — отвърна Непримиримата говорителка. Изглеждаше объркана, както когато неКрол я бе разпитвал за разни неща. — Не зная защо, но трябва да остана тук. Другите никога няма да си отидат, дори аз да го сторя. Усещат го много силно. Трябва да останем тук. Да се бием или да преговаряме. — Тя премигна. — Не зная защо, Арик, но трябва.

Преди търговецът да успее да отговори, Стоманените ангели излязоха от гората.

Отначало бяха петима, разпръснати нашироко, малко след това излязоха още толкова. Крачеха бавно, с униформи в тъмнозелено, сливащи се с растителността, и само блясъкът на мрежестите им колани и на каските ги издаваше. Най-отпред вървеше висока мършава жена с висока червена яка. Всичките бяха извадили оръжията си.

— Ти! — викна жената, щом забеляза Арик. — Говори с тези животни! Кажи им, че трябва да си вървят! Предай им, че по заповед на проктор Уайът и бледото дете Баккалон са забранени всякакви сбирки на дженши от тази страна на планината. Предай им веднага! — Едва сега забеляза Непримиримата говорителка и се опули. — И вземи пушката от ръцете на онова животно, преди да съм ви застреляла и двамата!

Разтреперан, неКрол пусна мачетето във водата и изпъшка:

— Говорителке, свали оръжието. Моля те. Ако се надяваш някога да видиш далечните звезди. Свали пушката, моя приятелко, мое дете, направи го веднага. А аз ще те отведа, когато дойде Ритър, за да видиш други места. — Гласът на търговеца трепереше от страх. Стоманените ангели бяха насочили лазерните си оръжия срещу тях. Кой знае защо, на Арик му се струваше, че говорителката няма да се подчини.

Ала колкото и да бе странно, тя хвърли пушката в езерото. НеКрол не можеше да види какво се чете в очите ѝ.

Отдельонната майка като че ли се успокои.

— Добре — рече тя. — А сега поговори с тях на животинския им език и им кажи да се вървят. В противен случай ще ги смажем. Моторният фургон вече приближава! — И наистина, неКрол чуваше рева на двигателя, тежките вериги сигурно поваляха дървета. Може би използваша бластерни оръдия и лазерни стрелкови кулички, за да си разчистят пътя.

— Казах им — отвърна отчаяно неКрол. — Повтарях им го много пъти, но те не искат да ме чуят! — Размаха ръка към натъпканата с дженши поляна: те сякаш изобщо не бяха забелязали пристигналите Стоманени ангели. Зад него скупчилите се говорители продължаваха да се притискат към своя бог.

— В такъв случай ще оголим меча на Баккалон срещу тях — заяви отделъонната майка, прибра лазера, извади звуков пистолет и неКрол потрепери, предугади замисъла ѝ. Звуковите оръжия използваша високочестотни звукови вълни, за да разрушат клетъчните стени и да втечнат плътта. Първоначалният ефект бе психологически, но смъртта, която настъпваше малко по-късно, бе ужасно мъчителна.

Но в този момент от гората излезе втори отряд Стоманени ангели, ревът се усили и зад тях неКрол успя да различи стоманените бордове на моторния фургон. Бластерното оръдие сякаш се целеше право в него. Двама от новодошлите носеха алени яки — червендалест младеж с огромни уши, който издаваше отривисти заповеди на своя отряд, и мускулест мъж с бакърена кожа и гола глава. НеКрол го позна — това беше оръжеен майстор К'ара ДаХан. Тъкмо ДаХан положи тежката си ръка на рамото на отделъонната майка, докато тя вдигаше пистолета, и каза с дълбокия си глас:

— Не. Не това е начинът.

Тя незабавно прибра оръжието в кобура.

— Слушам и се подчинявам.

ДаХан погледна неКрол и продължи с кънтящ глас:

— Търговецо, това твоя работа ли е?

— Не — отвърна неКрол.

— Трябва да се разпръснат — обади се отделъонната майка.

— Ще ни отнеме цял ден да ги гоним със звуковите пистолети — заяви ДаХан, докато оглеждаше замислено множеството. — Има по-лесен начин. Ако разрушим пирамидата, ще си тръгнат незабавно. — Спря, понечи да добави нещо и втренчи очи в лицето на

Непримиримата говорителка. — Дженшийка с пръстени и шал — продължи. — Това е нещо ново.

— Тя е от народа на пеещата пирамида — обясни неКрол. — Живее при мен.

ДаХан кимна.

— Разбирам. НеКрол, ти наистина си безбожник, след като се утешаваш с тези бездушни животни и ги учиш да се изправят срещу семето на Земята. Но това няма значение. — Той вдигна ръка и бластерното оръдие зад него се премести вдясно. — Време е да се махнете от пътя ни — добави. — Когато сваля ръка, дженшийският бог ще изгори и ако си между него и оръдието, ще споделиш участта му.

— Говорителите! — възрази неКрол. — Взривът ще ги... — Той се обърна да ги посочи. Но говорителите бавно се отдръпваха от пирамидата.

— Още едно чудо — чу зад него да шепнат Ангелите.

— Нашето дете! Нашият господар! — провикна се някой.

НеКрол стоеше като парализиран. Пирамидата върху скалната плоча вече не беше червеникав купол. Сега сияеше на слънчевата светлина като покрив от прозрачен кристал. И под този покрив, изваяно до последния детайл, стоеше и се усмихваше бледото дете Баккалон, с Убиеца на демони в ръка.

Дженшийските говорители вече бягаха из водата, препъваха се и падаха с плясък. НеКрол забеляза стария говорител — подскачаше доста бързо за възрастта си. Дори той, изглежда, не разбираше какво става. Непримиримата говорителка стоеше със зяпнала уста.

Търговецът погледна през рамо. Половината Стоманени ангели бяха паднали на колене, останалите бяха отпуснали ръце, застинали в почуда. Отдельонната майка се обърна към ДаХан и заяви:

— Това е чудо. Прокторът Уайът го предсказа. Бледото дете е слязло на този свят.

Но оръжейният майстор си оставаше непреклонен.

— Прокторът не е тук и това не е чудо — заяви той със стоманен глас. — По-скоро е вражеска хитрост, а аз няма да позволя да бъде измамен. Ще изгорим богохулната реликва от земята на Корлос. — И рязко свали ръката си.

Ангелите във фургона, изглежда, също бяха сащисани от случката, защото не последва изстрел. ДаХан се обърна ядосано.

— Това не е чудо! — извика и отново вдигна ръка.

Изведнъж Непримиримата говорителка нададе уплашен вик. НеКрол я погледна и видя в очите ѝ златисто сияние.

— Богът! — прошепна тя едва чуто. — Светлината се върна в мен!

Откъм дърветата долетя бръмченето на енерголъкове. Две дълги стрели затрепериха едновременно в широкия гръб на К'ара ДаХан. Оръжейният майстор падна на колене, после по очи.

— Бягай! — извика НеКрол и бутна Непримиримата говорителка с всички сили. Тя го изгледа стреснато, после се обърна и хукна, шалът се развя след нея.

— Убийте я! — кресна отдельонната майка. — Избийте ги всичките!

Думите ѝ пробудиха както дженшите, така и Стоманените ангели; децата на Баккалон вдигнаха оръжия и откриха огън по изплашената тълпа. Клането започна. НеКрол се просна в плиткото езеро, намери пипнешком пушката, вдигна я и стреля. С един дълъг откос повали стоящия наблизо Ангел, но в следващия миг бе прострелян и той и рухна във водата.

Известно време не виждаше нищо, светът се състоеше само от болка и шумотевица, водата леко се плискаше в лицето му и наоколо с писъци се разбягваха дженши. На два пъти чу тътнежа на бластерното оръдие и повече от два пъти стъпваха върху него. Всичко това вече нямаше значение. Той се опитваше да задържи глава над водата, но след време дори това не му се струваше толкова важно. Единственото, което го вълнуваше, бе изгарящата болка в корема.

А после по някакъв начин болката отзвуча. Над езерото все още се стелеше дим, но глъчката бе поутихнала. НеКрол се заслуша в гласовете.

— Пирамидата, отдельонна майко? — попита някой.

— Това е чудо — отвърна женски глас. — Вижте, Баккалон продължава да стои там. И погледнете как се усмихва! Днес извършихме праведно дело!

— Какво да правим с нея?

— Качете я на фургона. Ще я откараме на проктора Уайът.

Скоро след това гласовете се отдалечиха и неКрол чуваше само ромоленето на спускащия се от склона ручей. Звукът беше много

успокояващ и той реши да поспи.

Мъжът пхна лост под капака на сандъка и натисна. Дъските поддадоха със скърцане.

— Още статуетки, Джанис.

— Безполезна стока — въздъхна Ритър. Стоеше сред руините на бараката на неКрол. Ангелите я бяха плячкосали в търсене на въоръжени дженши и бяха разхвърляли всичко. Но не бяха пипнали сандъците.

Мъжът тръгна към следващия сандък. Ритър погледна тримата дженши, които стояха наблизо, и за пореден път съжали, че няма как да се разбере с тях. Една от дженшите, стройна женска с шал и пръстени на ръцете — подпираше се на енерголък, — знаеше няколко думи на земен, но и това бе крайно недостатъчно. Изглежда, схващаше какво ѝ се казва, но единственото, което повтаряше, бе: „Джеймисън свят. Арик отведе нас. Ангели убиват“. След като ѝ омръзна да го слуша до безкрай, Ритър кимна и обеща, че ще ги вземе. Другата дженши, в доста напреднала бременност, и сامةцът с лазерна пушка въобще не говореха.

— Пак статуетки — обади се мъжът с лоста.

Ритър повдигна безразлично рамене и той продължи нататък. Тя му обърна гръб и се приближи до края на площадката, на която се бе приземил „Светлините на Джолостар“. От отворените му люкове бликаше ярка светлина. Дженшите я последваха, сякаш се страхуваха, че ще отлети и ще ги зареже тук, ако дори само за миг откъснат от нея бронзовите си очи.

— Статуетки — промърмори Ритър и поклати глава. — Защо го направи? — попита ги, макар да знаеше, че няма да я разберат. — Опитен търговец като него? Бихте могли да ми кажете, ако разбирате какво ви говоря. Защо вместо да събира вълна от мъртви дженши и вашите статуетки се захвана да ви обучава да изрязвате чуждоземни версии на земни богове? Трябваше да се сети, че нито един търговец не би се поинтересувал от подобни фалшификати. Чуждоземното изкуство си е чуждоземно. — Тя въздъхна. — Но сигурно вината е моя. Трябваше да отворим сандъците.

— Мъртва вълна от Арик. Дала — обади се Непримиримата говорителка.

Ритър кимна замислено. Беше я взела и я държеше над койката си — странна дребна вещ, изтъкана отчасти от дженшийска козина, отчасти от дълги кичури червеникава коса. В горния край, в сиви тонове, се виждаше карикатурно изображение на лицето на Арик неКрол. Това също я озадачи. За спомен на някоя вдовица? Дете? Или само приятел? Какво се бе случило с Арик за годината, през която „Светлините“ бе отлетял? Ако можеше само да надзърне обратно във времето, тогава... но беше изгубила три месеца на Джеймисьновия свят в опити да продаде безполезните статуетки. Едва в средата на есента „Светлините на Джолостар“ се върна на Корлос и откри разрушената обменна станция и Ангелите, готови да прибират последна реколта.

Когато отиде при тях, за да им предложи докараните оръжия, които дженшите вече не искаха, видът на червеникавите стени отново пробуди у нея остра неприязън. Отряд Ангели я откри да повръща при градските порти и я заведе вътре, при проктора.

Уайът бе два пъти по-слаб, отколкото го помнеше. Стоеше отвън, в подножието на огромната платформа-олтар, вдигната в центъра на града. Върху платформата, на плоча от червеникав камък, бе сложена изненадващо живописна статуя на Баккалон, затворен в стъклена пирамида. Отдолу отряд Ангели трупаше на купчина сушено месо и неотрева.

— Не ни трябва стоката ви — заяви прокторът. — Дете мое, светът на Корлос бе благословен премного пъти и сега Баккалон живее сред нас. Той извърши невероятни чудеса и ще сътвори още. Вярата ни е с него. — Уайът посочи пирамидата на олтара. — Виждаш ли? В негова чест ние изгорихме зимните си припаси, защото бледото дете ни обеща, че тази година зимата няма да дойде. Освен това ни научи да живеем в мир, както доскоро живеехме във война, за да може семето на Земята да набира сили. Време е за нови, велики откровения! — Очите му горяха, докато й говореше, и се стрелкаха с фанатична нервност, големи, тъмни и същевременно странно изпъстрени със златисти точки.

Ритър напусна града на Стоманените ангели колкото можеше по-бързо, мъчеше се да не поглежда назад към стените. Но когато изкачи

хълмовете и пое назад към обменната станция, пътят я изведе при пеещия камък — разрушената пирамида, където бяха ходили с Арик. Ритър осъзна, че няма да устои на желанието, обърна се и погледна за последен път Мечовата долина. Щеше да запази в спомените си тази гледка завинаги.

На стените висяха децата на Ангелите, редичка дребни бели телца, застинали неподвижно на дългите въжета. Бяха се предали на участта си покорно, всички до едно, но смъртта рядко оставя телата покорни и по-големите се бяха мятали, докато вратовете им не се скършат. Малките бяха завързани през кръста, оставени да висят, докато не умрат от глад.

Докато стоеше, потънала в спомени, мъжът от екипажа ѝ се доближи откъм разрушената барака на неКрол и каза:

— Нищо. Само статуетки.

Ритър кимна.

— Ще тръгваме? — попита Непримиримата говорителка. — Джеймисън свят?

— Да — отвърна Ритър, загледана покрай „Светлините на Джолостар“ нататък, към дивата черна гора. Сърцето на Баккалон бе потънало завинаги. Сред безкрайните гори и в един-единствен град клановете отново бяха подхванали своите молитви.

[1] Превод — Стоян Медникаров — Б.пр. ↑

Издание:

Джордж Р. Р. Мартин. Пясъчните крале

Американска, първо издание

Преводач и съставител: Юлиан Стойнов

Редактор: Иван Тотоманов

Художествено оформление на корица: „Megachrom“, 2010 г.

ИК „Бард“ ООД, 2010 г.

ISBN: 978–954–655–097–2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.